

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 57
6 de juny de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 34, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre els pacients de malalties cròniques (tram. 310-00233/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les inversions anunciades per una empresa important
del sector de l'automoció (tram. 310-00234/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre l'ampliació de l'horari de la línia de tren entre
Girona i Figueres (tram. 310-00235/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre les actuacions davant els darrers esdeveniments en el sistema
bancari espanyol i les implicacions a Catalunya (tram. 310-00228/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les patrulles veïnals a les comarques de Lleida (tram. 310-00232/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre l'estat del sistema educatiu (tram. 310-00231/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre els pagaments fets al Pla de dotació de proveïdors (tram. 310-00236/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la situació del sector financer (tram. 310-00229/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la coordinació del Govern (tram. 310-00230/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'informe policial que afirma que empreses concessionàries
d'obres públiques han fet aportacions a Convergència i Unió (tram. 317-00147/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nivell d'inspecció fiscal de l'Estat a Catalunya
(tram. 317-00148/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pacte social (tram. 317-00151/09) p. 16

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions per a ajudar el Govern de l'Estat a recuperar la credibilitat financera i sortir de la crisi (tram. 317-00149/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la cohesió social, la reactivació econòmica, la restitució de la confiança i la credibilitat (tram. 317-00150/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les inversions en infraestructures a Catalunya i la posició dels partits polítics de l'Estat amb relació al corredor ferroviari del Mediterrani (tram. 317-00152/09) p. 20

Sol·licitud de compareixença

del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre el pla de mesures per a estalviar 1.500 milions d'euros preservant l'estat del benestar (tram. 361-00001/09) p. 21

Declaració

del Parlament de Catalunya contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 401-00033/09) p. 25

Projecte de Llei

de modificació del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i d'establiment d'un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat adreçada a l'activitat tradicional de cant durant l'any 2011 (debat de totalitat) (tram. 200-00017/09) p. 26

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'inici de la IX legislatura i el 31 de desembre de 2011 (tram. 264-00001/09) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la pobresa (tram. 300-00172/09) p. 38

Interpel·lació

al Govern sobre la lluita per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa (tram. 300-00173/09) p. 44

Procediment

relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2009 (tram. 257-00002/09) p. 49

Proposició de Llei

de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00072/09) p. 63

Proposició de Llei

de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00074/09) p. 66

Interpel·lació

al Govern sobre la situació derivada de la mala gestió de les caixes d'estalvis (tram. 300-00176/09) p. 81

Interpel·lació

al Govern sobre la reinserció després de l'execució penal (tram. 300-00174/09) p. 86

Interpel·lació

al Govern sobre les taxes de la formació professional i les millores dels cicles formatius de grau superior (tram. 300-00177/09) p. 92

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 34.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Declaració del Parlament de Catalunya contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 401-00033/09). Grups parlamentaris. Substanciació.

3. Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre el pla de mesures per a estalviar 1.500 milions d'euros preservant l'estat del benestar (tram. 361-00001/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència i Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Projecte de Llei de modificació del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i d'establiment d'un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringílids per a la cria en captivitat adreçada a l'activitat tradicional de cant durant l'any 2011 (tram. 200-00017/09). Ple del Parlament. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat amb text alternatiu (publicació de les esmenes amb text alternatiu: BOPC 223, 12).

5. Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00072/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 196, 36).

6. Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00074/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 207, 14).

7. Procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2009 (tram. 257-00002/09). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 315, 62).

8. Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'inici de la IX legislatura i el 31 de desembre de 2011 (tram. 264-00001/09). Comissió de Peticions. Presentació de la memòria.

9. Interpel·lació al Govern sobre la situació derivada de la mala gestió de les caixes d'estalvis (tram. 300-00176/09). Albert Rivera Díaz, del Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la pobresa (tram. 300-00172/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la lluita per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa (tram. 300-00173/09). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la reinserció després de l'execució penal (tram. 300-00174/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre les taxes de la formació professional i les millores dels cicles formatius de grau superior (tram. 300-00177/09). Pedro Chumillas Zurilla, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre els problemes dels sectors de l'agricultura i la ramaderia (tram. 300-00175/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de les infraestructures (tram. 300-00178/09). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la previsió d'actuació en matèria d'incendis (tram. 302-00147/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur del model sanitari (tram. 302-00148/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00149/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nou pla de mesures (tram. 302-00150/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques contra l'atur (tram. 302-00151/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de transport (tram. 302-00152/09). Alfons López i Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans.

Els demano una mica d'atenció perquè hi ha algun canvi a l'ordre del dia. Els faig avinent que, en acabar la sessió de control, substanciarem el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat, i posteriorment procedirem a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya contra l'homofòbia.

Així mateix els proposo que el punt 8 de l'ordre del dia, que és la presentació de la memòria de la Comissió de Peticions, pugui substanciar-se en acabar el punt 4, amb tota probabilitat abans del migdia.

Hi ha alguna objecció o es pot aprovar? (*Pausa.*) Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Passem al primer punt, que són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta

al Govern sobre els pacients de malalties cròniques (tram. 310-00233/09)

La primera és sobre els pacients de malalties cròniques. La formula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, a Catalunya hi han més de 150.000 persones amb una malaltia crònica avançada, que sumen un total de 250.000 pacients que també tenen, doncs, algunes patologies d'alta complexitat.

Aquest fet, i la millora, doncs, de l'atenció sanitària rebuda pels usuaris a Catalunya; de les noves tecnologies aplicades a la salut, no només en els temes de tractament sinó també aprofundint en el diagnòstic precoç de les diferents patologies; una millora en la recerca biomèdica que ha traduït malalties que fins ara eren agudes en processos crònics; un millor tractament, i també la medicació que garanteix una millor qualitat de vida, i l'augment, òbviament, de l'esperança de vida de la població catalana, han fet que les necessitats de salut i d'atenció sanitària canviïn en aquests últims temps, obligant-nos a tots a fer nous plantejaments en la gestió dels serveis sanitaris.

Però això també ens obliga a incidir especialment en la cronicitat com a objecte concret d'estudi i treball per part del Departament de Salut. Dins del Pla de salut 2011-2015, que vam a provar tot just a finals de l'any passat, ja es fa un incís important en aquest aspecte, que es tradueix en el Programa de prevenció i atenció a la cronicitat a Catalunya, que, des de l'atenció, no només sanitària sinó també social, pretén, doncs, donar una resposta a aquests nous reptes que ens planteja la cronicitat i la dependència, incidint especialment en la promoció de la salut però també en la prevenció dels factors de risc d'aquestes malalties cròniques en tot el procés de la malaltia, és a dir, des de les fases més incipients fins també a les de major complexitat, però sempre des de la transversalitat, no només de tots els serveis sanitaris, sinó també treballant en xarxa des de

l'atenció primària fins a l'atenció hospitalària, passant per les unitats de subaguts o les sociosanitàries.

I és per això, honorable conseller, que voldríem saber quines són les actuacions que preveu el Govern, sempre dins del marc del Pla de salut, per tal de desenvolupar l'atenció a la cronicitat a Catalunya.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputada, com vostè ha dit molt bé, la malaltia crònica és conseqüència de l'excel·lent èxit d'un sistema sanitari molt reactiu davant de la malaltia i que posa en evidència els anys de vida guanyats en els darrers anys i especialment en la darrera dècada.

Sempre diem allò que els metges curem menys malalties que vides salvem. I, per tant, totes aquestes vides salvades de les quals no curem la malaltia requereixen un abordatge singular; singular en el conjunt de la sanitat com la nostra, dels sistemes nacionals de salut. La mateixa Organització Mundial de la Salut, en els seus informes per la sostenibilitat dels sistemes universals, recomana un abordatge especial de la cronicitat –i així ho fem–, igual que també ho recomanen tots els informes d'experts.

Per tant, nosaltres entenem la política sanitària basada en tres grans principis: un primer principi que és la promoció de la salut i la prevenció de la malaltia; un segon, l'atenció sanitària, tal com la tenim en aquests moments, qualitativa en termes resolutius, i una tercera pota que és la recerca, a través de la qual guanyarem millores en la prevenció, en la promoció de la salut i, evidentment, en l'atenció sanitària.

A partir d'aquí, com vostè molt bé deia, sobre aquesta població que tenim, resultat de l'èxit de la medicina reactiva, tenim un 12 per cent de menors de quinze anys amb una malaltia crònica –per tant, dissociem la malaltia crònica de l'envelliment; hi ha més malaltia crònica a l'envelliment, però dissociem-la'n, perquè també tenim malaltia crònica en els menors de quinze anys–, i un 62,2 per cent de la població de més de setanta-quatre anys té una malaltia crònica.

Nosaltres entenem, també, que la malaltia crònica té un efecte subsegüent en la vida ordinària de les persones i per tant genera dependència, i per aquesta raó, conjuntament amb el Departament de Benestar Social i Família, engegarem el Pla de crònics a Catalunya.

El Pla de crònics a Catalunya treballa en sis grans àmbits que li resumiré molt ràpidament. Un primer àmbit és la implementació de processos clínics integrats per deu malalties cròniques. Per entendre'ns d'una manera senzilla, vol dir que els malalts crònics es tractaran seguint la pauta que ha demostrat ser més efectiva en tots els casos de manera uniforme en el conjunt de Catalunya. Ja tenim consensuades les guies clíniques amb relació a la depressió, la diabetis, la insuficiència

cardíaca, la malaltia obstructiva crònica pulmonar i l'asma, i esperem implantar aquestes guies en el 30 per cent del territori...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...a final de l'any.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre les inversions anunciades per una empresa important del sector de l'automoció (tram. 310-00234/09)

La pregunta següent és sobre les inversions anunciades per una empresa important del sector de l'automoció. La formula l'il·lustre senyor Ferran Falcó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. Aquest diputat creu que aquest Parlament i aquesta sessió de control de l'acció de govern també han de servir per posar èmfasi i per posar en relleu les moltes coses positives que, malgrat tot, passen al nostre país.

I de coses positives en passen cada dia; més enllà, hi ha efectes de fets positius que succeeixen gràcies a la bona acció del sector privat i del sector públic. En el seu cas, a l'empresa, entesa com a organització que agrupa el capital i la força de treball, i del sector públic, com a factor mediador, i àrbitre, i també com a palanca d'impuls a la visió estratègica del país que volem: un país industrial, obert al món, competitiu i amb diàleg social.

I és per tot això, conseller Mena, que voldria que ens expliqués com ha gestat i com ha viscut la consecució de l'acord que permetrà a Nissan fabricar un nou vehicle elèctric al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, efectivament, ho hem dit altres vegades, Catalunya és un país de tradició industrial. I el Govern té vocació industrial. És per això que la conselleria d'Empresa i Ocupació des del primer dia està desplegant un am-

pli programa de política industrial de profund abast que té tres eixos: fer de la indústria catalana una indústria més internacional, començant per una indústria més exportadora; una indústria més innovadora, i una indústria que també sigui prou atractiva per atraure inversió estrangera directa. És a dir, una indústria més competitiva de la que tenim, i sobretot després d'aquests darrers anys.

El Pla d'actuacions industrials i empresarials del 2012-2014 inclou tot un seguit de plans tractors, un dels quals és el de la mobilitat sostenible. Mobilitat sostenible vol dir vehicle elèctric, vol dir *smart cities*... Ja sabem que ara estem encara en temes d'eficiència, de motors de combustió interna i de motors híbrids, però anirà arribant, el cotxe elèctric. I hem de ser-hi des del primer moment; el *first-mover advantage* que ens recomana sempre l'estratègia. Cotxes elèctrics i motos elèctriques. En uns dies, els podré anunciar una molt bona notícia en l'àmbit de la moto elèctrica.

Cotxes elèctrics. L'altre dia, una multinacional japonesa a Catalunya, Nissan, va anunciar el llançament mundial, des de Catalunya per al món, de l'e-NV200, un vehicle cent per cent elèctric i pensat per distribuir a tot el mercat global des de Catalunya. Pensi que, per exemple, la ciutat de Nova York ha decidit que aquest sigui l'estàndard del servei de taxi allà. I aquí es compleixen tots aquests factors: internacionalització, innovació, atracció d'inversió estrangera directa; 100 milions d'euros, 700 llocs de treballs nous, 20.000 unitats/any. I, òbviament, no només aquesta empresa; Dow Chemical, Continental, etcètera, també anuncien inversions aquí.

Però, escolti, l'important de tot això és que el gener del 2011 ens vam trobar l'empresa en una situació límit, i va ser aquí que la plantilla va fer un pacte de productivitat –també vull agrair al senyor Kurosawa, *san*, el seu compromís–, que ha permès només en un any signar una *pickup* i aquesta e-NV200, que garanteix càrrega de treball, llocs de treball i, per tant, benestar per a Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'ampliació de l'horari de la línia de tren entre Girona i Figueres.

Pregunta

al Govern sobre l'ampliació de l'horari de la línia de tren entre Girona i Figueres (tram. 310-00235/09)

La formula l'il·lustríssim senyor Santi Vila, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Santi Vila i Vicente

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, bé, l'anunci per part del Govern de la determinació de millorar significativament el servei ferroviari regional, en especial el perllongament horari de la línia Girona i de Figueres des de Barcelona, ha estat

una excel·lent notícia rebuda per part de la ciutadania després de molts anys, de molts mesos de reivindicacions.

Aquesta és una línia especialment colpida per la manca d'inversions, afectada per contínues obres, contínues incidències, en especial degudes a les obres del ferrocarril d'alta velocitat. En aquests moments el trajecte Barcelona-Girona-Figueres és significativament més castigat, en temps, que no ho era fa només cinc anys. A més a més, des de fa molt de temps la ciutadania, els usuaris reivindiquen una oferta que sigui realment..., d'acord amb les seves necessitats laborals, amb les necessitats laborals dels usuaris, també amb les necessitats lúdiques, a fer possible «disfrutar» la ciutat de Barcelona des de la regió de Girona i a la inversa.

A més a més, estem convençuts que no hi ha hagut fins al moment prou elements de fidelització, prou estímuls que primin els ciutadans que fan un ús recurrent del servei ferroviari.

Al costat de tota aquesta sèrie d'incidències que han castigat «disfrutar», poder aprofitar el màxim d'aquesta línia convencional, també ens agradaria conèixer en quin estat es troben les obres que han de fer possible que el que ja és parcialment un èxit, que és la connexió amb alta velocitat de Figueres amb París, en aquests moments, sigui ben aviat la connexió de Barcelona ciutat amb Europa, i, en conseqüència, que puguem gaudir, com a gironins i gironines, d'aquesta doble línia convencional per a viatgers i trànsit de rodalies i d'alta velocitat per a les llargues distàncies.

Senyor conseller, ens agradaria conèixer, per tant, el capteniment i les accions que està duent a terme el Govern, i la previsió que té, a curt i a mitjà termini, perquè es puguin implementar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament, el Govern ha treballat per millorar la línia i específicament els horaris entre Barcelona, Girona i Figueres, i li puc anunciar que els combois que fins ara acabaven el seu recorregut a Girona l'acabaran o l'allargaran fins a Figueres d'aquí a molt poc, eh?

En concret, la línia R-11 estrenarà el 17 de juny nous horaris entre Barcelona, Girona i Figueres. Per una banda, s'allarguen les hores de servei en horari nocturn i, per l'altra, com li deia, tots els trens que fins ara acabaven a Girona continuaran el seu trajecte fins a Figueres.

Hem acordat totes aquestes modificacions amb Renfe per donar resposta a les necessitats de mobilitat obligada per raons laborals del major nombre possible d'usuaris i, òbviamment, també per poder satisfer altres

demandes reals o potencials que vostè esmentava en la seva intervenció.

Fins ara, el darrer tren des de Barcelona a Figueres era el que sortia a les 20.16 del vespre de l'estació de Sants, i amb els viatgers que tenien destinació a Girona ho feia a les 21.16. Amb el nou horari, l'últim tren sortirà de Sants a les 21.46 i arribarà fins a Figueres.

Un altre dels canvis és la nova freqüència matinal des de Figueres en sentit Girona i Barcelona. De dilluns a divendres, el primer comboi sortirà a les 5.44 del matí; el segon, a les 5.59; el tercer, a les 6.43, i així successivament.

Ja sé que no és una situació encara idònia, però aquest és un pas significatiu que marca el camí que ens ha de conduir, penso jo, en el termini aproximat d'un any, a un nou model d'oferta en el qual els serveis regionals es complementaran amb els d'Avant, d'alta velocitat, que connectaran Girona i Barcelona en trenta-cinc minuts, i Barcelona i Figueres en quaranta-cinc minuts.

Com vostè deia, la finalització de les obres de l'alta velocitat farà que progressivament els usuaris d'aquesta línia vagin recuperant els terminis o els trajectes que havien tingut abans del seu inici.

També li voldria dir que posarem en marxa un nou abonament trimestral a partir de la segona quinzena de juliol, que beneficiarà, i molt, els usuaris que facin un ús més recurrent del servei.

I la darrera qüestió que vostè ens plantejava, amb relació a la finalització de les obres, la darrera data que ens ha donat el Ministeri de Foment...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...és el 2013. Vull creure que serà a principis d'any.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions davant els darrers esdeveniments en el sistema bancari espanyol i les implicacions a Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions davant els darrers esdeveniments en el sistema bancari espanyol i les implicacions a Catalunya (tram. 310-00228/09)

La formula l'il·lustre senyor Pere Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i García

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, la setmana passada vam conèixer que finalment l'apor-

tació pública a Bankia seria de 23.000 milions d'euros. Aquesta notícia és el corollari de tot un procés de reforma del sistema financer a l'Estat espanyol, també a Catalunya, que està caracteritzat per l'alta politització, per la recentralització i que ha tingut un impacte negatiu sobre el sistema financer català. Ens agradaria conèixer l'opinió del Govern al respecte.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Deixi'm primer contestar-li d'una manera més general. Sabem que passem per una crisi financera, una crisi bancària important. No és una cosa de la setmana passada o de fa dues setmanes. És una cosa que ja dura, d'una manera o altra, des de fa uns anys. I des de la Generalitat hem mantingut una política de, en la mesura de les nostres possibilitats, facilitar l'accés al crèdit i exercir accions compensatòries a les mancances del sistema financer.

Li n'esmento dues. Una, tota la reorientació de l'ICF cap a la petita i la mitjana empresa, que ha estat tot un èxit. Tant, que el nostre repte ara és com expandir-lo. Aquí hi han hagut línies d'aval, de capitalització, d'internacionalització. Una segona ha estat la tasca, per una banda, de facilitar intermediació, i, de l'altra, de modificacions fiscals per facilitar el procés de conversió d'hipoteques en lloguers, i d'aquesta manera evitar les situacions de desnonaments.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, des d'Esquerra Republicana considerem que el procés de reforma del sistema financer –que va començar demanant a les caixes catalanes que es fusionessin per guanyar dimensió, a algunes de les quals se'ls va indicar una fusió amb determinades entitats que després han hagut de ser rescatades, com és el cas de Bankia– ha estat un procés absolutament polititzat, un procés que ha tingut per objectiu mantenir un model econòmic, el model econòmic que algú ha anomenat el de la «llotja del Bernabéu», el d'aquest capitalisme dels sectors regulats, basat en un crèdit excessiu, en detriment de l'economia productiva, com són les característiques, potser, de l'estructura econòmica catalana.

Nosaltres entenem que davant d'aquesta situació, i davant de la continuïtat i de noves notícies que hi haurà en les properes setmanes, segur, en el sistema financer, hi ha qüestions que són importants, hi ha qüestions i tasques a fer per part del Govern de la Generalitat que són urgents.

Les importants: mantenir el màxim de centres de decisió a Catalunya. Veiem com el criteri que ha aplicat amb Bankia el Govern espanyol no és el mateix que vol aplicar a casos com el de CatalunyaCaixa. Per tant, entenem que cal mantenir els centres de decisió a Catalunya.

Cal seguir treballant també per la recuperació d'un sistema financer propi. Diuen que el capital no té pàtria, excepte quan és per ser rescatat. Però, en tot cas, tenir centres de decisió i entitats financeres properes al teixit productiu català és essencial. En aquest sentit, no s'hauria de descartar cap iniciativa.

I hi ha una qüestió urgent: l'obra social de les caixes. Amb els processos de fusió i de subhasta d'algunes entitats, l'obra social de les caixes, important, relacionada amb el territori, pot estar en perill. Per tant, entenem que cal moure's, cal moure's des del Govern i des del Parlament de Catalunya, també per protegir aquestes fundacions de caràcter especial en què s'han de convertir les caixes d'estalvis, per tal de protegir una obra social important per al territori, important per al tercer sector, important també per a la cultura del país.

Per tant, demanem al Govern, en aquest sentit...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Aragonès i Garcia

..que actui.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, moltes gràcies. Senyor diputat, compartim la seva preocupació, tant en general com per l'obra social.

Permeti'm que m'adreci un moment al tema de l'obra social. Des del Govern hem treballat constantment en dues direccions. Una ha estat que els processos d'arribada del sector públic no es fessin sobre la forma jurídica d'intervenció, la qual cosa ha garantit que el patrimoni immobiliari, no gens negligible, de les obres socials de les caixes que han perdut control de la seva activitat financera hagi estat mantingut, clarament segregat i sota el control tradicionalment català.

La segona línia és que hem de treballar per tindre un marc institucional...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

...que pugui facilitar l'arribada de recursos, i per això estem a punt de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les patrulles veïnals a les comarques de Lleida.

Pregunta

al Govern sobre les patrulles veïnals a les comarques de Lleida (tram. 310-00232/09)

La formula l'illustre senyor Josep Vendrell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, el passat 25 de maig un home va morir d'un infart a Maials quan fugia d'una patrulla veïnal després d'un intent de robatori. Quina opinió li mereix que els sindicats de mossos i els sindicats agraris, com els JARC o la Unió de Pagesos, hagin demanat la fi d'aquestes patrulles i reclamin l'increment del nombre d'efectius dels Mossos? Quina desgràcia ha de passar perquè vostè posi fi al sometent?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, a Maials no hi ha hagut cap actuació improcedent per part dels veïns. La mort d'una persona que havia entrat en una propietat privada va ser una fatalitat no imputable a l'acció veïnal, sinó a la seva precària salut: diabetis, pneumònia crònica, insuficiència cardiorespiratòria... Si en comptes de veïns haguessin estat mossos, el desenllaç hauria estat el mateix, dissortat, tràgic per a la família, però en absolut conseqüència directa de la presència de vigilants veïnals, que a més van ser els primers que el van socórrer.

I la meua pregunta, senyor diputat, és: quina opinió li mereix que siguin els ajuntaments, i el diàleg institucional i el diàleg amb els pagesos, els que estableixin mecanismes de col·laboració ciutadana en la vigilància, en la prevenció?

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Tenia entès que érem els diputats, els que fèiem les preguntes, i no els consellers. Si vostè es vol posar en el meu lloc...

Conseller, els pagesos estan cansats i indignats pels robatoris, i legítimament volen protegir les seves propietats. Però no tenen la formació adequada i no són autoritat pública. Com va dir un dirigent de la Unió de Pagesos: «La nostra feina no és vigilar, sinó produir.» Però que vostè avaluï i permeti el sometent és una greu irresponsabilitat. Aboquen els pagesos a córrer riscos, i algun dia hi haurà una altra desgràcia.

És funció de les patrulles, realitzar persecucions? Perquè, segons va informar la premsa, el passat 2 de maig hi va haver una persecució de dos presumptes lladres, també a Maials.

Mai abans cap conseller d'Interior havia permès la creació de patrulles veïnals. Patrullar pels carrers o camins, exercir les funcions de seguretat pública, és una responsabilitat exclusiva dels cossos policials. No vulgui confondre: una cosa és l'autoprotecció, promoure la col·laboració ciutadana, amb relació directa dels Mossos amb els veïns, i una altra permetre les patrulles. No és el mateix el sometent que els grups veïnals que es formen en alguns països, especialment els anglosaxons, on es creen espais de relació entre el veïnatge i la policia. Però els veïns no fan patrulles. I quan en fan pot acabar malament, com ha passat a Florida, als Estats Units, quan va morir una persona, cosa que va provocar una gran mobilització contra les patrulles. És aquest, el seu model policial, i per tant de societat? El dels Estats Units, el de Florida? Perquè el model policial català no té res a veure amb això.

Estem davant d'un exemple més de degradació dels serveis públics, perquè el problema és la manca d'efectius. Miri, conseller: algú s'imagina que es puguin constituir patrulles urbanes a l'Eixample, o al centre de Barcelona? És que els veïns i veïnes de les comarques lleidatanes no paguen els impostos, com els paga tothom? Que no tenen dret a la seguretat pública?

Però, a més, conseller, crea un precedent perillós: algú pot pensar que si es permeten les patrulles veïnals a les comarques de Lleida, per què no impulsar-les també als barris metropolitans.

Li tornem a demanar que per responsabilitat no permeti el sometent, i li exigim que, amb diàleg amb els ajuntaments, impulsi un pla específic per a les comarques de Lleida per a l'increment del nombre de patrulles dels Mossos...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

...d'Esquadra.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller Felip Puig.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. No s'amoïni, senyor diputat: qui ens posa aquí o allà no som ni vostè ni jo, sinó els ciutadans.

Jo ja sé que vostès tenen un problema de confusió entre el que és la propietat privada i la propietat pública. Ho sé –ho sé. Però deixin-me que els digui molt clarament que en aquest punt existeix entre Iniciativa i el Govern una diferència de principis bàsics. Nosaltres creiem que és lícit que una persona vetlli per la seguretat de la seva persona i de les seves propietats sempre que respecti les lleis. Nosaltres creiem que és lícit que els ciutadans col·laborin amb la policia, observant i vigilant el seu entorn i avisant-la si detecten algun acte sospitosos. I en aquests dos principis estem d'acord a més amb la gran majoria de països i d'estats democràtics.

Però no ho deixem a la babalà. Hi han unes recomanacions sobre com poder actuar elaborades per la policia catalana. Aquestes patrulles s'organitzen amb la supervisió dels respectius ajuntaments, i si escau en el marc de les seves juntes locals de seguretat. Em sembla un model correcte, i, en tot cas, si pensem en alguna cosa és en com reforçar-lo.

En resum, com que no partim de la mateixa concepció de la seguretat, si més no en aquest aspecte, és difícil que compartim les conclusions.

En qualsevol cas, volem deixar clar que, primer, no hi ha cessió de responsabilitats per part de la policia. Aquesta continua tenint i exercint les seves atribucions en la prevenció i la persecució de la delinqüència i assumint el monopoli en exclusiva de l'ús de la força, si escau, en defensa de la llei.

Segon, no hi ha una cobertura d'una certa insuficiència de recursos policials. Tot i que falten policies, perquè no hem arribat a la xifra de divuit mil que estava prevista al desplegament, aquesta no és una qüestió essencial en el tema, perquè les patrulles de vigilància no supleixen el dèficit dels Mossos, sinó que complementen la seva capacitat de vigilància vigilant propietats privades. Així és ara i així serà probablement quan el desplegament hagi culminat.

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Interior

Ja li avanço que el nostre model de col·laboració ciutadana en la seguretat tendirà més a ampliar-se que no... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'estat del sistema educatiu.

Pregunta

al Govern sobre l'estat del sistema educatiu (tram. 310-00231/09)

La formula l'illustre senyor Antoni Strubell, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Antoni Strubell i Trueta

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable consellera Rigau, vull demanar-li amb quins ànims pensa que podran afrontar el nou curs 2012-2013 els mestres i els professors de Catalunya.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, amb els ànims que es desprenen de la seva professionalitat.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Li he fet aquesta pregunta, honorable consellera, perquè recordo que un exministre d'Educació britànic els anys vuitanta va dir que del que més es penedia del seu mandat era d'haver tancat una escola. I vostè no en tanca una. Vostè en tanca moltes més, en un moment en què, tal com acaba de denunciar la taula de secundària, el curs que ve aquest país globalment tindrà 15.000 alumnes més però 3.700 professors menys, atès que 770 interins es quedaran sense feina i perquè no es cobriran les 1.480 jubilacions previstes el 2012.

I vostè encara té ànims, consellera, de parlar de la superació del fracàs escolar, a què feia referència el programa de CiU. Vostè, consellera, actuant així, amb excusa econòmica o sense, pot passar a la història com la consellera del Govern de l'augment del fracàs escolar i de la fi de trenta anys d'immersió lingüística a les nostres escoles, però sobretot com la consellera que va tancar sis esplèndides escoles primàries, quatre a la castigada demarcació de Tarragona i dues a Barcelona.

Consellera, jo que no sóc conseller d'Educació m'he permès el luxe de visitar la meitat d'aquestes escoles que vostè pretén tancar, i el que més em sorprèn, francament, és que vostè no. No ho entenc. Com pot tancar una escola que no coneix sense estar ben se-

gura d'encertar-ho? Com pot tancar una magnífica escola com Esparreguera II, comunitat d'aprenentatge, o la modèlica Escola Muñeira, de Ciutat Badia, o l'Olga Xirinacs, de Tarragona, escola aquesta darra que tampoc no s'ha dignat a visitar la directora de Serveis Territorials d'Ensenyament a Tarragona. Vostès addueixen suposades raons demogràfiques per tancar aquestes escoles; al conjunt de Tarragona, potser sí, consellera, però no a l'àrea d'influència de l'Olga Xirinacs, una escola que no se li ha permès obrir una preinscripció que hauria cobert amb escreix.

Ja sé que no és a mi a qui pertoca, però voldria convidar-la, consellera, a visitar l'Escola Olga Xirinacs, crec que, un cop visitada, se li faria impossible no demanar al president Mas de mantenir-la oberta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ni el nivell que teníem amb relació a l'èxit escolar era el desitjable quan els recursos eren més alts, ni és impossible millorar el rendiment en la situació actual, ans el contrari; perquè del que es tracta és de tenir clar l'objectiu, seqüenciar bé els currículums i exigir el que pertoca a cada nivell i a cada situació. Si vostè d'una pregunta en vol fer una interpellació, que és el que m'ha semblat, no li podré respondre tot.

Però, permeti'm dir-li que si a la ciutat de Tarragona s'ha baixat amb població de zero a tres anys de 1.872 a 1.717 infants és lògic que de seixanta-sis grups hàgim passat, com a mínim, a seixanta-quatre a tres anys. I quines són les escoles que es veuen afectades per l'evolució demogràfica? Aquelles que tenen un trajecte més breu i que estan funcionant en instal·lacions provisionals. Simplement, el que hem fet ha estat això. I, com pot suposar, jo em fio dels informes de la inspecció i de la planificació. És feina nostra aprofitar tot el bagatge pedagògic dels bons ensenyants que, si l'han feta en aquesta escola, la seva aportació, la podran fer en qualsevol altra.

El que sí que necessitem és planificar d'acord amb els recursos i les necessitats. I no oblidí –no ho oblidí– que la immersió lingüística està més defensada que mai, o com sempre.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els pagaments fets al Pla de dotació de proveïdors.

Pregunta

al Govern sobre els pagaments fets al Pla de dotació de proveïdors (tram. 310-00236/09)

La formula l'il·lustre senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyor conseller, com valora el Govern de la Generalitat l'anunci fet el passat divendres, després del Consell de Ministres, per part del ministre d'Hisenda i Administracions Públiques, el senyor Cristóbal Montoro, que informava que la Generalitat de Catalunya ha tingut superàvit en els comptes públics en aquest primer trimestre gràcies a les bestretes de l'Estat en liquidacions i amb participació d'ingressos de l'Estat per valor de 1.800 milions d'euros sent Catalunya la comunitat autònoma que més bestretes ha rebut?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Ja veig que considera aquest notícia més important que la que m'havia preguntat que era sobre el Programa de proveïdors que, efectivament, és un bon programa, però és un programa modest i del qual hem fet algun ús i que ja n'hi parlaré en un moment..., però realment m'estranya molt que s'estigui vantant de totes aquestes bestretes, que són un tema absolutament rutinari, i potser algú es podria pensar que si... –home, potser és més que 11 milions pel corredor mediterrani–, però potser algú es podria pensar que si es vanta d'això és que no té res millor de què ventar-se.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José Antonio Coto Roquet

Senyor conseller, des del passat divendres, gràcies al Pla de pagament a proveïdors, les pimes i autònoms catalans cobren les 450.000 factures impagades que tenia la Generalitat de Catalunya i molts ajuntaments catalans amb els seus proveïdors i creditors.

Aquesta actitud responsable de suport a l'economia productiva i a les pimes i autònoms catalans que desenvolupa el Govern d'Espanya contrasta absolutament amb les paraules del president de la Generalitat de fa dos divendres davant periodistes estrangers a dues hores de tancar els mercats que deia que Catalunya, que la Generalitat de Catalunya no pot arribar a fi de mes, cosa que va provocar una pujada immediata de la prima de risc fins als 494 punts bàsics, així com... (*remor de veus*), així com una davallada important de les borses.

Per això, senyor conseller, li pregunto: creu que és de sentit comú fer aquestes afirmacions quan dues setmanes després hem conegut com la Generalitat de Catalunya es troba en superàvit fiscal gràcies al suport financer del Govern d'Espanya?

Senyor conseller, el president de la Generalitat també en aquesta conversa amb periodistes estrangers, no davant del Parlament de Catalunya ni del Consell de Política Fiscal i Financera, ni del Ministeri d'Hisenda, sinó davant dels periodistes estrangers, també va dir que l'economia no es pot recuperar si no es paguen les factures.

Doncs, fixi's, és això..., davant les paraules que generen desconfiança i incertesa el que fa el Govern del Partit Popular és establir un pla antimorositat de suport a pimes i autònoms catalans; avançar liquidacions de l'any 2010, bestretes de la participació dels ingressos de l'Estat, i també passar de cinc a deu anys el pagament de les liquidacions negatives dels anys 2008 i 2009; cosa que demostra dues formes de fer política: una política econòmica del Partit Popular responsable, reformista i que busca solucions davant d'una política del Govern de Convergència i Unió que es dedica a fer declaracions inconscients, a generar nerviosisme, desconfiança i falta de credibilitat.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies, presidenta. Vostè, realment, m'ho posa molt fàcil; jo em faig creus que m'ho posi tan fàcil. L'últim que ha parlat de tancaments de mercats i d'homages de negre no ha estat el president de la Generalitat, vostè sap perfectament qui ha sigut. Potser no llegeix el diari i no se n'ha assabentat, però la pregunta que m'acaba de fer és precisament la que s'hauria pogut estalviar en un dia com avui, i es podrà preguntar qui està creant alarmisme en els mercats.

Bé. Parlem del pla de proveïdors que, com he dit, és un bon programa però tampoc hem d'exagerar. Hem apel·lat a aquest programa amb una magnitud de 2.000 milions d'euros. Això es pot comparar amb el d'una institució tan ben portada i tan sòlidament portada com l'Ajuntament de Madrid, que ha requerit 4.000 milions; és a dir, el doble que Catalunya. I si a Catalunya hem necessitat 2.000 milions és perquè dintre de tot –dintre de tot– tenim una realitat bastant ordenada en pagaments de proveïdors, en aquest Govern i en el Govern anterior. Estem pagant a noranta i cent cinquanta dies; cosa que vol dir que dels 2.000 milions que estem pagant n'hi ha pocs que corresponguin directament a factures que encara no s'han pagat de l'any 2011.

També hem fet servir –i aquesta és la raó per la justificació del que els acabo de dir– molts instruments de crèdit a curt termini. I, de fet, dels 2.000 milions, més de 1.000, em sembla que són 1.200, corresponen a *confirmings* i a coses similars, cosa que vol dir que els proveïdors ja han rebut els diners i que aquests diners que vénen a través de l'ICO, doncs, van a pagar

els crèdits dels bancs. O sigui que és una situació força normalitzada.

La presidenta

Senyor conseller... La pregunta següent és sobre la situació del sector financer.

Pregunta

al Govern sobre la situació del sector financer (tram. 310-00229/09)

La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí. Gràcies, presidenta. Honorable conseller, deia un rotatiu de prestigi: «Un cop que els bancs els salvem, no perquè els estimem, sinó perquè els necessitem», no hi ha economia que funcioni sense un sistema financer. I, nosaltres, que podríem compartir aquesta afirmació, també diem que aquests processos no es poden acceptar tots, siguin els que siguin, i sobretot no es poden acceptar en silenci. El diners que s'hauran de posar per salvar Bankia surten també de la butxaca dels catalans?

I és per això, conseller, que nosaltres voldríem saber la seva opinió, l'opinió del Govern, sobre com s'ha dut a terme aquest procés, si s'ha gestionat o no de manera correcta i en conseqüència si està, per tant, vostè d'acord o no en dur a terme una comissió d'investigació rigorosa, no un espectacle; una comissió d'investigació rigorosa sota el benentès que responsabilitat vol dir prudència i evitar el pànic segur, però responsabilitat també vol dir retre comptes en uns moments que donem un missatge molt nociu, que és que salvem els bancs, però no salvem els drets dels ciutadans.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... I em sembla que fins i tot el senyor Draghi ha dit que això es podia fer millor, no?, i haurem de convenir, doncs, que es podia fer millor. I, efectivament, hi ha moltes coses a esbrinar i cal saber per què aquest canvi en les magnituds quantitatives, en les magnituds en pocs dies de diferència.

En aquests temes s'ha de ser prudent. La nostra norma és que el diner públic..., primera, que el sistema financer convé que funcioni; segona, que el diner públic que es pugui utilitzar per al sistema financer s'ha de fer amb intenció de recuperar-lo, per tant, s'han d'evitar en particular les presses i les accions precipitades que puguin causar pèrdues considerables per als contribuents. Aquesta és, crec, la norma fonamen-

tal en aquests moments; també és, ho penso, la que ens imposaran des d'Europa, on, no en tinguem cap dubte, si arriba diner europeu per als bancs –i crec que aquesta serà la situació– ens arribarà de manera que condicionarà molt el tipus de coses que s'hauran de fer o que es podran fer amb relació al sistema financer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, conseller; si nosaltres podríem estar d'acord en tot el que ha dit, que aquests diners públics dels ciutadans no siguin a fons perdut. Però sembla, tenim afirmacions, tant del Govern espanyol com dels nous responsables de Bankia, que això no serà així. I, per tant, nosaltres li preguntàvem sobre els afectes que creu que tindrà aquest procés, que sabem que no anirà en la direcció que vostè apuntava, i sobre si creu necessari crear una comissió per demanar i depurar responsabilitats, exigir transparència sobretot perquè no es cometin els errors del passat.

Vostè entén que li demanem això per aclarir també certes coses. L'altre dia deia el molt honorable president de la Generalitat que volia el mateix tracte per a les caixes catalanes que havien tractat a Bankia. No acabem d'entendre exactament a què es refereixen aquestes afirmacions. I per això li demanàvem explicacions perquè si alguna cosa no ens podem permetre en un tema tan important és la passivitat.

Vostè sap, conseller, que fa més d'un any que té demanada, el Grup Socialista, una compareixença perquè vingui a explicar el futur del sistema financer català, que ens preocupa, i volem entendre. Vostè ens ha respost preguntes escrites que diu que el Banc d'Espanya no ha consultat el Govern de Catalunya amb relació a les caixes catalanes. Sobre aquest tema tenim competències i, per tant, voldríem saber exactament quin és el seu pla, què farà exactament el Govern de Catalunya amb relació al sistema financer i si creu que s'ha d'articular un mecanisme, com li deia, de transparència...

La presidenta

Senyora diputada...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...responsabilitat i de controlar millor aquestes entitats en el futur.

Gràcies.

La presidenta

Per contestar, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Transparència, per descomptat, per a tot el sistema financer. I estic segur que serà perfectament raonable que hi hagin comissions que parlin, se'n diguin com se'n diguin, i que discuteixin sobre aquest tema.

Un daltabaix com el que estem passant en tot aquest període, certament, justifica una discussió important en seu parlamentària i en les seves comissions.

Ja es veurà si es perdran diners públics o no es perdran diners públics. Certament, si la idea és liquidar l'assumpte en dos mesos, es perdran diners públics, però potser cal tindre tranquil·litat i procurar no perdre diners públics. I això va per Bankia...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...va per Caixa Catalunya i per a totes les altres.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la coordinació del Govern.

Pregunta

al Govern sobre la coordinació del Govern (tram. 310-00230/09)

La formula la il·lustre senyora Laia Bonet, del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Els darrers dies hem escoltat declaracions preocupants, dissonants i contradictòries sobre l'estratègia del Govern, del Govern de la Generalitat, amb relació al pacte fiscal i sobre un suposat pla B.

Creu, senyora vicepresidenta, que les contradiccions claríssimes entre vostè i el president de la Generalitat són una mostra de la coordinació política de govern que practiquen?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, contradiccions ni una, en absolut; el Govern suma, el president lidera un projecte que comparteix una gran majoria d'aques-

ta cambra, que és el pla A, pla B, pla C, digui-li com vulgui, que és el pacte fiscal.

La presidenta

Per respondre..., té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Estic decebuda, vicepresidenta. Crec que els catalans i les catalanes... (*remor de veus*), crec que els catalans i les catalanes i també aquesta cambra es mereixen respecte, i en política el respecte passa per dir la veritat.

Vostè nega la picabaralla de declaracions entre vostè i el president sobre l'existència d'un pla B, si el pla A, el pacte fiscal, fracassa, i nega que això sigui una mostra de descoordinació política del Govern. Lamento molt la seva falta de sinceritat, realment, sobre unes declaracions que a més a més han obligat a intervenir en escena el portaveu del Govern, el president del grup parlamentari, i que han creat tot tipus d'especulacions i de notícies.

Jo penso que vostè deia la veritat, l'altre dia. I tinc realment dubtes que vostè la digui avui. I només puc pensar que vostè ha comès una indiscreció greu, amb les seves declaracions, una indiscreció deslleial amb el seu president, que només s'explica per la seva fidelitat política amb el seu veritable cap, el senyor Duran i Lleida.

Senyora vicepresidenta, vostès no es coordinen, vostès es vigilen els uns als altres, el senyor Duran i Lleida al president, el portaveu del Govern a vostè i el president del grup parlamentari a ningú; mira cap a una altra banda i va fent la viu-viu.

La veritat és que el que és evident és que les seves rivalitats personals, els seus equilibris interns de partit, entre Convergència i Unió, i les seves visions diferenciades sobre l'estratègia del pacte fiscal fan que aquest Govern pateixi greus problemes de coordinació. Això és evident. I amb aquests problemes, el país també en pateix. Vostès tenen la desconfiança i el marcatge mutu a les institucions que governen, i un cop més les utilitzen amb finalitats partidistes per als seus jocs de posicions.

Però tornem-hi: aquell dia, o vostè va dir la veritat o la va dir el president, un dels dos; o hi ha pla B o no hi és; o el pacte fiscal és la prioritat o no ho és.

Té ara l'oportunitat d'aclarir i d'esvair aquestes ombres que sobre la coordinació del Govern i sobre la veracitat de les seves paraules han planat aquests dies com a preàmbul lamentable a la cimera de partits.

Només li queda una sortida: si no accepta que es tracta d'una mostra evident...

La presidenta

Senyora diputada...

Laia Bonet Rull

...de descoordinació –acabo, presidenta–, només podrem pensar que un dels dos, el president o vostè, no deia la veritat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyora Bonet, digui el que digui la decebré. Però vostè hauria de despertar; no estem en el tripartit, perquè allò sí que era una mostra de treball descoordinat i aïllat. I, per tant, no, no pressuposi que tots actuem de la mateixa manera.

Per altra banda, em sorprèn que vostè es cregui en possessió de la veritat i digui qui diu la veritat i qui no diu la veritat. Escolti, miri, el Govern està molt tranquil. Té un president que lidera, té una president que, al capdavant, doncs, marca un camí i un rumb, que és el pacte fiscal, i que tot el Govern, els grups que donen suport al Govern responen i hi estem al darrere, i molts membres i molts grups d'aquesta cambra, també.

Home, jo suposo que vostè i el seu grup, doncs, també donaran suport a aquest projecte i a aquest pacte fiscal, que jo vaig dir que és un instrument útil, imprescindible i innegociable per part del Govern de la Generalitat. Suposo que vostès, en aquest sentit, doncs, també hi estaran d'acord. I això significa que aquest és el pla A, el pla B, el pla C, el pla D i el pla que vostè vulgui; prioritat: sortir de la crisi a través del pacte fiscal, un instrument que sens dubte ens ho permetrà i que no significa únicament més diners sinó que significa també la capacitat per gestionar els ingressos i les despeses. I això significa tenir la clau de la caixa.

I en això, senyora Bonet, ho lamento molt, però el Govern hi està d'acord d'una manera compacta. I ens agradaria molt que se sumessin vostès a aquesta posició.

Gràcies.

La presidenta

Iniciem les preguntes al president de la Generalitat. I la primera és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'informe policial que afirma que empreses concessionàries d'obres públiques han fet aportacions a Convergència i Unió (tram. 317-00147/09)

La formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Bien, señor Mas, hoy la pregunta al Gobierno no la va a formular Ciutadans, la van a formular los ciudadanos. Nosotros hemos abierto esta sesión de control a los ciudadanos y una ciudadana, María Paula, le pregunta, señor Mas... (*Remor de veus.*) Sí, ya sé que les extraña que algunos ciudadanos participen también en la política catalana, pero esto es así. Nosotros lo queremos hacer así.

La ciudadana María Paula, señor presidente, le pregunta –cosa que no han hecho otros partidos políticos, por cierto, no sé por qué–, le pregunta qué opina usted del informe policial que se ha conocido esta semana donde se conocen donaciones de las principales concesionarias –de obras públicas, de agua, de peajes– de Catalunya a su partido, a su Gobierno; qué opina usted, señor Mas, y por qué ha hecho del silencio su respuesta.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, li pot dir a aquesta ciutadana que es diu María Paula que totes aquestes informacions que ara estan sortint estan comunicades a tot arreu per escrit d'una manera transparent des de fa anys i panys.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Señor Mas, la información judicial de un informe policial al juez, que espero que usted, a diferencia de otros compañeros de partido, respete..., porque ustedes han dicho que son insinuaciones, ¿eh? Cuando la policía hace un informe, para ustedes son insinuaciones. Cuando un juez pide un informe e imputa al secretario de finanzas de Convergència debe ser una insinuación también.

Pero para muchos ciudadanos, cuando ven este cuadro, ¿eh?, con donaciones de las principales concesionarias de obra pública, las principales concesionarias de aguas, las principales concesionarias de peajes, que hacen donaciones e ipso facto pasan a su partido..., algunos piensan que aquí hay una mordida, algunos piensan que aquí hay una comisión, algunos piensan, incluso la policía, que aquí puede haber un 3 por ciento, un 4 o un 5.

Y ya sé que a ustedes no les gusta hablar de esto en sede parlamentaria, pero los ciudadanos se preguntan: «¿Nos cuestan en Cataluña las obras públicas, el agua, los peajes, más dinero porque hay que pagar un tanto por ciento al Gobierno?» Esa es la pregunta que se hacen muchos ciudadanos.

Y nosotros queremos que el *president* de la Generalitat dé la cara y no se esconda. Y en sede parlamentaria usted tiene dos minutos y dieciséis segundos, señor Mas, ya que no viene a comparecer, para responder de estos datos.

Es normal que la gente se pregunte, si hay estos datos, que donan dinero y que luego se llevan las concesiones. Ahora a lo mejor mucha gente se explica por qué hay peajes pagados cuarenta veces –cuarenta veces– y se renuevan las prórrogas, cuando ya están pagados. ¿Tendrá algo que ver con que la concesionaria de peajes haga donaciones a su partido? ¿Tendrá algo que ver que en las aguas y en las concesiones de agua se las lleve su partido las comisiones? ¿Tendrá algo que ver que la ITV u otra..., cualquier concesión haya que pasar por el peaje de Convergència i Unió? ¿Tendrá algo que ver?

Por tanto, señor Mas, dé explicaciones, porque esto es un informe de la policía en sede judicial en el caso Palau. Esto, si usted no lo contrarresta, si usted no da la cara, el silencio...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Albert Rivera Díaz

...en definitiva, también da muchas respuestas a los ciudadanos de Cataluña.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, vostè, que acostuma a demanar que sempre es compleixin les normes, les lleis, els decrets, l'ordenament jurídic, etcètera, m'admetrà una cosa: que aquí el judici encara no ha començat. Però a vostè, evidentment, li és igual. A vostè, si hi ha judici o no, li és absolutament igual, perquè vostè el judici ja l'ha fet. I l'ha fet independentment de si les coses són veritat o no són veritat. Li és absolutament igual, perquè vostè no busca la veritat; vostè busca emmerdar-ho tot, i disculpi l'expressió. Vostè busca això. I a partir d'aquí, doncs, mira, com més porqueria pugui anar llançant..., encara que no pugui demostrar absolutament re, perquè les coses no les demostra vostè sinó que les demostrin els tribunals a través de la seva actuació, li és absolutament igual. Però ja ho sabem, això; vostè funciona d'aquesta manera i ha funcionat sempre igual i funcionarà sempre igual.

I quan es funciona d'aquesta manera, sap què passa? Que hi ha molta gent que ho cala, hi ha molta gent que ho cala, i quan vostès es presenten a les eleccions, aleshores tenen un suport molt modest, perquè la gent sap que vostès fan demagogia permanentment i que escampen la porqueria pertot arreu, hi sigui o no hi si-

gui, i això els és absolutament igual. Suposo que vostès estaran atents que hi hagi un judici, a més a més d'ensenyar papers aquí; suposo que els deu interessar que hi hagi un judici i que a través d'aquí es pugui saber quina és exactament la veritat.

I, dit això, de donacions a fundacions de partits polítics n'hi ha hagut de tota mena –de tota mena. La pregunta que vostè s'hauria de fer és si en el moment en què es van fer aquelles donacions eren legals o no eren legals. A vostè també li és igual, si eren legals o no, si es van fer d'acord amb les lleis o no. A vostè, que sempre reclama que s'han de complir totes les lleis, resulta que, encara que fossin legals, a vostè, li és absolutament igual, perquè vostè no busca la legalitat, ni busca la veritat, busca una altra cosa, com sempre observem.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nivell d'inspecció fiscal de l'Estat a Catalunya (tram. 317-00148/09)

I la formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, vostè creu que els catalans i catalanes, empreses i famílies, són defraudadors de mena?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president... *(El diputat Rafael López i Rueda entra al Saló de Sessions. Aplaudiments forts i perllongats. La cambra es posa dempeus.)* Benvingut, Rafa. Estem molt satisfets –ja ho has vist– que estiguis amb nosaltres. *(Pausa.)*

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo, com que estic d'esquena, he d'admetre que els aplaudiments m'han desconcertat *(rialles)*, quan sentia la pregunta del senyor Puigcercós. He vist que hi havia un clam unànime a favor de la defraudació... *(Remor de veus.)* Però sembla que no ha estat això, sinó que ha estat una aparició gairebé celestial, deixin-m'ho dir d'aquesta manera. Molt benvingut, senyor López, a aquesta cambra. *(Pausa.)*

Senyor Puigcercós, estic convençut que no, que no és així. És evident que hi ha una part d'economia submergida, aquí i a tot l'Estat espanyol, contra la qual

s'ha de combatre, això és cert. Però no estic..., vaja, estic convençut, estic molt segur que precisament no és a Catalunya on aquest fenomen és més evident, dintre del conjunt de l'Estat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rueda, benvingut –aprofitem l'avinentsa.

Crec, senyor Mas, que m'he explicat prou clar, perquè avui hem pogut conèixer per una emissora de ràdio, concretament RAC1, que, segons els últims informes del senyor Montoro, eh?, no estem dient que siguin informes ni de la Generalitat, en aquests moments resulta que per cada..., de les inspeccions que es fan a Catalunya, a Catalunya s'inspecciona sis cops més que a Andalusia, les persones i les empreses, i dos cops més que a Madrid. I la recaptació és equivalent.

Aquesta és una situació que fa anys que denunciem. I, per tant, nosaltres, que som un partit que hem defensat sempre la inspecció fiscal, i aixecar tots els forats negres que hi han a nivell de defraudadors... Però el que no és normal és aquesta mena d'atzagaïades permanents a Catalunya.

Vostè sap que les pentinades fiscals a Catalunya han estat una constant des de fa molts anys. I també sabem perfectament que, quan es tracta de fer inversions públiques –també ho hem pogut veure aquesta setmana–, l'execució a Catalunya, l'execució d'obra pública a Catalunya és d'un 35 per cent, quan resulta que descobrim que, a l'Estat espanyol, a Madrid, per exemple, a la Comunitat Autònoma de Madrid, és d'un 111 per cent; Madrid 111, Catalunya 35. Per tant, estem o no estem en un estat que ens protegeix, que ens defensa, que ens tracta amb equanimitat?

I això ho diem en un estat, en aquests moments, que està fregant la intervenció. Nosaltres no desitgem la intervenció de l'Estat espanyol, perquè sabem el que passaria, perquè serien els interventors, eh?, els interventors europeus, al costat dels ministeris espanyols..., aquests mateixos que fan aquestes ràtzies fiscals a Catalunya, aquests mateixos que fan aquesta baixíssima inversió en obra pública a Catalunya, els que haurien de negociar amb els interventors europeus què es retalla. I rebríem nosaltres. I aquest és un escenari no desitjable. Perquè no tingui cap dubte que per un interventor europeu a les orelles i escoltant un ministre o un equip ministerial del Govern del Partit Popular..., home, ja està clar què retallarà.

Per tant, senyor Mas, davant d'una imminent, no desitjada però imminent intervenció de l'Estat espanyol, per molt que el senyor Montoro digui que no, vostè té pensat què s'ha de fer? Té pensat que potser caldrà anar a Europa a explicar que Catalunya fa els deures, és diferent i vol ser diferent i vol fer les coses d'una altra manera? Ha pensat fer una ofensiva per Europa ex-

plicant, per exemple, a Alemanya –no ho pot fer el senyor Juan Prat, eh?, el delegat a Brusselles, perquè no és precisament del parer seu, ni crec que la delegada a Europa, a Alemanya, que no parla encara alemany–, però vostè...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat...

Joan Puigcercós i Boixassa

...ha pensat fer aquesta gestió?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, jo crec que té raó quant a la descripció de la situació. Des del punt de vista del que és l'actuació de l'Agència Tributària en general, el que vostè descriu és real. Per altra banda, són estadístiques, com vostè molt bé esmentava, no?

El que passa és que, una vegada descrit això, el que hauríem de concloure, ho suposo, és que si a Catalunya hi ha més pressió d'inspecció –i per evitar el frau fiscal que hi pugui haver–, el que s'hauria d'estendre és a la resta. Suposo que no seria al revés, no es tracta de relaxar tot això per assemblel·lar-nos a territoris on això no és d'aquesta manera, sinó que a tot el conjunt de l'Estat hi hagi la mateixa pressió inspectora de tal manera que no hi hagi llocs més desprotegits i llocs, en aquest sentit, fiscalment més protegits, no?

Si em permet una mica de broma..., ja sap que en alguns territoris de l'Estat quan es parla de l'IVA diuen: «Ah, el IVA aquel impuesto que pagan los catalanes.» No és exactament així, perquè tots sabem que no funciona d'aquesta manera. (*Veus de fons.*) Ja els he dit que era amb un to colloquial i amb una mica de broma, no s'exasperin; però, finalment, vostè té raó en el sentit que aquí hi ha molta més pressió. Aquesta és la realitat.

Dit això, també és cert el tema de la inversió pública, per cert, per part de l'anterior Govern espanyol. L'anterior Govern espanyol del Partit Socialista va fer uns pressupostos d'inversió pública a Catalunya: 35 per cent respecte al pressupost; i el mateix Govern espanyol, a Madrid, com vostè deia, 112 per cent de la inversió pressupostada; una diferència ben evident.

Respecte a Europa, jo no em canso d'explicar-ho, no em canso d'explicar el que està fent el Govern català i el que està fent Catalunya en el seu conjunt des d'un punt de vista de model de bones pràctiques. I això és el que seguirem fent, no només a Alemanya, sinó a tot arreu, perquè aquesta veu ha de ser escoltada a tot Europa, a través de la premsa, però també a través de tota mena d'entrevistes i de reunions a través de les quals se'ls fa arribar quin és aquest model de bones

pràctiques, entenem nosaltres, que es practica des de Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pacte social (tram. 317-00151/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. També, donar la benvinguda a en Rafa López, com no podria ser d'una altra manera. Benvingut, Rafa.

President, vostè sap que Iniciativa Verds - Esquerra Unida entorn al pacte fiscal hem tingut una postura amb ambició, amb unitat, amb responsabilitat i sense gesticulacions. Creiem que el pacte fiscal és necessari. I, com va dir el conseller Mas-Colell, no és una vareta màgica, en el millor dels casos vindrà d'aquí a dos anys i mig. Per això li vull insistir entorn al pacte social, allò que podem fer de forma immediata.

Vostè ho va fiar tot a l'austeritat? Deia que calmaria els mercats, que estabilitzaríem les finances, que sortiríem de la crisi... Això no és així, ara ja parla d'una crisi duradora. I des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida que hem tingut aquesta actitud responsable entorn al pacte fiscal, li volem demanar la mateixa actitud responsable del seu Govern respecte al pacte social.

Li vull preguntar, per tant, si ni tan sols ara és capaç d'augmentar els recursos amb una redistribució dels esforços, si ni tan sols ara pensa plantejar recuperar successions i si ni tan sols ara pensa implementar mesures de lluita contra el frau fiscal, que aquells països que lluiten de forma efectiva contra el frau fiscal són els millors que se'n surten, de la crisi.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, primer, l'agraïment per l'actitud en el tema del pacte fiscal, vull deixar-ho clar. Ja li ho he dit de moltes maneres, ho dic ara públicament en el Parlament. I, segon, no hi ha contradicció des del punt de vista del que vostè anomena com a «pacte social», nosaltres també hi estem d'acord.

Vostè diu: «Ho fien tot a les polítiques d'austeritat.» Li vull recordar que les polítiques d'austeritat són obligades, no triades. Formem part d'Europa i de l'euro,

se'ns obliga a anar per aquest camí. També l'austeritat deu ser un valor per ella mateixa, ho suposo.

Però, a més a més de tot això, ho fiem a polítiques de creixement de l'economia, que efectivament no s'estan produint. Però no ens enganyem, per molta redistribució que hi pugui haver de la riquesa, si no se'n crea, no es redistribueix absolutament res. I l'aposta del Govern és perquè hi hagi polítiques de creixement econòmic i de creació de riquesa a Catalunya per després poder traslladar tots aquests recursos a l'àmbit social.

La presidenta

Per pregar el senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor president, li demanem un pacte social perquè cal redistribuir esforços. I fins ara vostès ens han plantejat retallades, han coincidit amb el PP en la reforma laboral, han coincidit amb el PP en l'amnistia fiscal. I el pacte fiscal sense pacte social està coix i està descafeïnat. Per això li demanem aquest pacte i ens agradaria que vostè avui es comprometés, per exemple, en el marc d'aquest pacte que totes les persones que viuen a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària; s'hi va comprometre el conseller Boi Ruiz i ahir vam entendre una cosa diferent del seu Govern.

President, la crisi és una crisi econòmica i social, però a aquesta crisi, a més, se li suma, i vostè ho sap, una crisi ètica, moral i democràtica. Tot és molt fosc. És molt fosc el cas Dívar; és molt fosc el cas Bankia, que dona diners sense exigència de responsabilitats. La crisi ètica, moral i democràtica és profunda quan, entorn a les denúncies de finançament irregular dels partits polítics, no es donen explicacions.

Per això li vull demanar de forma solemne que no respongui de la mateixa manera que sempre i que encaren un pacte social, perquè amb un crisi democràtica, moral, ètica, social i econòmica...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...el que cal és redistribuir els esforços. I vostè no pot respondre a l'alternativa i a l'oposició com respon sempre.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, el que vostè reclama és el que s'està fent. Sí, només amb una diferència, que vostè diu: «Hi

ha d'haver més impostos en general», però jo li vull recordar que a Catalunya els tipus impositius són els més alts de tot l'Estat.

I li vull recordar una altra cosa: autonomies que estan en pitjor situació financera que Catalunya han bonificat sencer l'impost sobre el patrimoni, i Catalunya, amb aquest Govern, l'ha introduït, no l'ha bonificat. I se suposa que l'impost del patrimoni va orientat al fet que aquella gent que més té més pagui. Exactament igual que la decisió que van prendre vostès en el seu moment que la gent que més guanya més pagui, 56 per cent de tipus marginal de la renda, i aquest Govern no ho ha tocat. Per tant, això que vostès reclamen: els que més guanyen i els que més tenen que més paguin, ja és exactament així.

Vostès poden dir que sigui encara més daïxò. En parlarem els propers mesos, de cara al pressupost del 2013. Ja es veurà com acaba tot això.

Però el problema no ens vindrà d'aquí, senyor Herrera, vostè ho sap perfectament. D'aquí vostè no traurà els diners necessaris per a un pacte social amb majúscules. Jo li proposo una altra cosa: fem un pacte polític per fer entendre a la gent que els serveis socials estan garantits i l'assistència social també.

Vostè reclamava assistència sanitària per a tothom; ja la tenim, i la seguirem tenint, no baixarem ni un graó, senyor Herrera. I això és un pacte polític per uns serveis socials en un moment en què no hi ha diners que responguin a la dignitat humana.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions per a ajudar el Govern de l'Estat a recuperar la credibilitat financera i sortir de la crisi (tram. 317-00149/09)

La formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, quines són les accions que ha pres el seu Govern i que pensa prendre per ajudar el Govern d'Espanya a recuperar la credibilitat financera i que entre tots puguem sortir d'aquesta gravíssima crisi econòmica que patim?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, la nostra principal contribució és ser exemple en el conjunt de l'Estat espanyol d'allò que s'hauria d'haver fet des de fa temps, que és intentar apropiarse en el compliment de les normes de consolidació fiscal a nivell europeu.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Permeti'm que doni la benvinguda com a presidenta del meu grup i reconèixer el coratge de Rafa López durant tot aquest temps, i que l'hem trobat a faltar el seus companys i, evidentment, tota la resta de membres de la cambra.

Senyor president, el Partit Popular català considera que el Govern d'Espanya està treballant per recuperar la credibilitat financera del nostre país a Europa i a la resta del món. El Govern espanyol treballa seriosament perquè puguem sortir d'aquesta crisi financera buscant mecanismes d'harmonització fiscal i de cessions de sobirania a Europa i buscant reformes estructurals a Europa perquè el Banc Central doni suport europeu i recapitalitzi la nostra banca.

Vull dir-li, senyor president, que alguns que ara es vanten de criticar el Govern d'Espanya perquè s'han de recapitalitzar entitats financeres com Bankia són els responsables que en el seu moment van afirmar que el sector financer espanyol era el millor del món i que mentre Alemanya, Anglaterra, els Estats Units o Holanda prenen decisions i ara el seu sector financer està recuperat, el nostre no.

Jo vull dir-li, senyor president, i reconèixer-li que vostè ha fet i ha complert compromisos d'exigència pressupostària, però crec també, senyor president, que aquests compromisos ara comencen a defallir. Vostè no pot criticar el Govern d'Espanya com ha fet en aquests moments el conseller d'Economia menystenint un pla de proveïdors que ha pagat 900 milions als ajuntaments catalans i que en pagarà més de 2.000 a la Generalitat de Catalunya, o no reconeixent que comunitats autònomes com la nostra ara es troben amb superàvit.

Senyor president, el pacte fiscal és necessari per a tots, però no és la solució de tots els problemes. I jo vull dir-li, senyor president, el pacte fiscal i la negociació del pacte fiscal només es durà a terme si vostè actua amb lleialtat no presentant recursos al Tribunal Constitucional i actuant amb lleialtat i correspondència amb el Govern d'Espanya, perquè aquests recursos són els que vostè aplica al pla d'ajust que pensa que s'aprovi la setmana vinent. Com farà vostè una reducció de quasi 700 milions a Sanitat i mentre recórrer aquest decret del Pla d'ajust de sanitat al Tribunal Constitucional? Expliqui això a la ciutadania, que mentre vostè l'utilitza també l'està recorrent al Tribunal Constitucional.

Li demano, senyor president, responsabilitat, coherència i lleialtat, perquè per sortir de la crisi ho farem tots; Catalunya ho farà amb la resta d'Espanya, sols no hi ha sortida catalana a la crisi.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, no s'enfadi pel que li diré o no s'enfadi massa, vaja..., però no donarem les gràcies com a Govern perquè se'ns paguin..., a través d'unes bestretes, d'uns avançaments de diners per allò que és d'aquest país que es diu Catalunya. Ja li ho vaig dir una vegada i li ho repeteixo: no donarem les gràcies.

Si el Govern espanyol fa un pla per pagar els proveïdors, nosaltres ens hi acollirem; si fa unes bestretes perquè les comunitats autònomes en general i també la Generalitat puguin atendre millor els pagaments a finals de mes, doncs, ens acollirem en aquests plans. Però quedi clar que no donarem les gràcies per això, perquè ens estan avançant una part dels diners que ja són nostres.

I aquí anem al tema del pacte fiscal, i si anem al tema del pacte fiscal, doncs, aleshores, jo també aprofito aquesta ocasió per agrair l'actitud que està tenint el Partit Popular de Catalunya. Jo sé que vostès no estan d'acord amb el contingut que va sortir de la comissió d'estudi d'aquest Parlament, ara fa uns mesos enrere, o no hi estan del tot d'acord; però, malgrat tot, he observat aquests darrers dies que amb tota claredat vostè deia que el Partit Popular tindrà una actitud no obstructiva i que, per tant, estigui d'acord o no amb el que surti d'aquest Parlament, vostès no hi votaran en contra.

Jo això li ho agraeixo, perquè és una actitud diferent de la que vam viure en el tema de l'Estatut per part del Partit Popular de Catalunya. Molt diferent. I, per tant, li ho agraeixo d'una manera especial, perquè crec que a nivell del país en aquest moment pot anar molt millor i especialment en aquest moment en què tantes dificultats s'estan passant per part de tanta gent.

Dit això, doncs, nosaltres no hem menystingut res del que està fent el Govern espanyol, li ho ben asseguro. El conseller Mas-Colell no ha menystingut res. L'única cosa que els demanem és..., home, que no vinguin aquí i que sembli que l'autonomia catalana se salva per l'actitud generosa d'un govern del Partit Popular. Perquè això no s'ho creu ningú –això no s'ho creu ningú–, senyora Sánchez-Camacho.

Per tant, gràcies per l'actitud en el pacte fiscal. Si m'ho permeten, una mica de prudència en com presenten les coses des d'aquest punt de vista de l'actitud del Govern espanyol respecte a Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la cohesió social, la reactivació econòmica, la restitució de la confiança i la credibilitat (tram. 317-00150/09)

La formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, ahir un escriptor deia que una societat no pot viure només de diners. Li proposo un triple compromís i li demano aquest compromís: un compromís amb la credibilitat, un compromís amb la confiança i un compromís amb la cohesió social.

Cohesió social: rectifiqui el sentit de les retallades. Confiança: restauri la confiança en el sistema financer català i faci política de reactivació econòmica. I credibilitat: ja sé que és només un informe policial, però dissipis tots els dubtes i comparegui per dir que no hi ha res que sigui illegal pel que fa al finançament del partit que vostès presideix.

Hi insisteixo, són els tribunals qui jutgen, però la confiança i la credibilitat es juguen també en aquest Parlament; i parlo d'altres coses, no només d'aquesta darrera.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, jo ho he dit moltes vegades, però no hi ha pitjor sord que el que no vol escoltar; els ho he dit, moltes vegades. La meva confiança és que no hi ha cap irregularitat ni illegalitat. Aquesta és la meva confiança. Hi haurà un procés judicial? Jo no sé tot el que passa enlloc, segurament..., tot –tot, tot– fins a l'últim mil·límetre. Per tant, esperem el procés judicial. La meva confiança és plena que no passarà res, que no hi haurà cap irregularitat. Si això no és creïble, doncs, jo no els puc explicar d'altra manera. Vostès s'ho poden creure o no s'ho poden creure, i hi poden donar fe o no hi poden donar fe.

Respecte al tema de la cohesió social, senyor Nadal, jo sóc el primer interessat, exactament igual que vostès segurament, que hi hagi més diners per a polítiques socials, però tenim un problema: no hi ha diners. Aquest és el problema; no és un problema de filosofia ni d'ideologia ni d'esquerres ni de dretes, ni de res de tot això: no hi ha diners. Suposo que això s'entén.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Cohesió social. Vostè li contestava al diputat senyor Herrera: «Anem al pacte polític.» Establim efectivament que ni en salut ni en educació ni en serveis socials no es traspassen línies vermelles que afectin drets bàsics dels ciutadans de Catalunya. Vostè diu que no es traspassen, nosaltres criem que sí, i, per tant, en el dubte posem-nos d'acord on és el límit per garantir que els ciutadans de Catalunya tenen tot allò que tenen el dret de tenir.

Segon. Vostè diu: «Ja fem polítiques de reactivació econòmica!» També diu: «No es noten.» És que no en fan prou?, és que potser no fan les que toquen? Ja sé que és veritat que determinades restriccions econòmiques ens vénen donades, no les tria vostè. Però, determinades polítiques d'ingressos per tenir més diners que diu que no té i per incentivar l'activitat econòmica, vostè les pot buscar.

I, finalment, quan es produeix una filtració policial, les coses ja no es poden plantejar en termes de fe. La fe és per a una altra esfera de la vida. I, en aquest sentit, jo crec que quan es produeix una irrupció mediàtica, la resposta mediàtica i política és imprescindible per dissipar dubtes.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Jo, senyor Nadal, ja els he intentat dissipar, però li ho torno a dir, no hi ha pitjor sord que el que no vol escoltar, però, dissipem dubtes. Miri, hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que diu que, en aquell intercanvi que es va fer de parcel·les o de solars per fer un hotel al costat del Palau de la Música –fet per l'anterior Govern tripartit, per cert–, no es pot fer cap reclamació per part de la Generalitat, s'han perdut 5 milions i mig d'euros. Allò que ens va dir un dia el senyor Castells que recuperarien segur, sense cap mena de dubte, s'han perdut: 5 milions i mig d'euros. Això és una realitat, tota la resta són especulacions. Això és una realitat, desgraciadament, estem aquí. Espero que siguin els últims diners que es perdin com a conseqüència de tot aquest procés.

El tema de les línies vermelles? Totalment d'acord. Diguin vostès quines creuen que són. Nosaltres, a través de la nostra pràctica diària de govern, ja les establim. Quan al senyor Herrera li dic: «No baixarem ni un graó l'atenció general sanitària en aquest país», doncs, entenc que això és una línia vermella.

Quan diem: «En aquest país s'escolaritza tothom, evidentment no amb els mateixos diners que abans, però s'escolaritza tothom, a base que molts mestres i molts professors i moltes escoles facin un esforç suplementari», aquesta és una línia vermella.

Les línies vermelles, si no es volen trepitjar, requereixen alguns sacrificis que s'estan fent per part de determinats col·lectius. Digu'ns quines són les línies

vermelles per a vostès, i a partir d'aquí els explicarem, a criteri nostre, si aquestes línies vermelles s'estan trepitjant o no. Nosaltres creiem que no, perquè hi estem esmerçant els principals esforços.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les inversions en infraestructures a Catalunya i la posició dels partits polítics de l'Estat amb relació al corredor ferroviari del Mediterrani (tram. 317-00152/09)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. També, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens alegrem molt, Rafa, que puguis estar aquí entre nosaltres.

Molt honorable president, per fer de Catalunya un país competitiu de primer nivell per ajudar la nostra economia productiva, cal crear les condicions idònies des de molts àmbits. En aquest sentit, les infraestructures hi tenen un paper més que rellevant, i en un context com l'actual, amb tanta limitació de recursos públics per impulsar-ne de noves, és molt important apostar per la rendibilitat i el retorn econòmic d'aquestes infraestructures. I, en aquest sentit, si hi ha unes infraestructures per excel·lència, de gran rendibilitat econòmica i que pot suposar un gran impuls per a la nostra economia productiva, és, sens dubte, el corredor mediterrani.

Ho diem i ho veiem des d'aquí, però també, i sobretot, ho diuen i ho veuen des d'Europa, no? I no entra al cap de ningú que en el context actual econòmic, si no és que es mou per termes, diguem-ne, purament ideològics o electorals, plantegi un corredor ferroviari d'aquesta dimensió tan allunyat com sigui possible del que poden ser i són els principals ports de la Mediterrània, com Barcelona, Tarragona i València. És per això que ens sorprèn tant aquesta posició dels diferents governs de l'Estat, tan erràtica com dubitativa amb relació al corredor mediterrani. Allò de: «Ni sí ni no, sinó tot el contrari.»

I per si això fos poc, constatem com cada cop més, l'Estat, lluny de ser amant i posar inversió en aquells àmbits territorials que poden ser motor econòmic, se'ls aplica –i, en el cas de Catalunya, és clar– una nova asfíxia, una asfíxia més, en aquest cas, per la via de la no-inversió. Les dades i les xifres parlen per elles mateixes com s'ha dit: execució d'inversions l'any 2011 a Catalunya?, el 35 per cent; a Madrid?, el 111 per cent; a València?, el 41 per cent; a l'Aragó?, el 120 per cent; a Galícia?, el cent per cent, i a Catalunya el 35 per cent, la qual cosa vol dir que cada tres anys en termes

reals d'execució d'inversions, a Catalunya la inversió és exactament zero. I tot això és molt preocupant, ja no sols des del punt de vista nacional, sinó perquè amb aquesta política tan allunyada de la lògica més elemental, quan cal invertir en moments de crisi, s'estan perdent moltes i moltes oportunitats.

I això no és només una reflexió, diguem-ne, com algú apunta de ploramiques. Això és una cosa que les institucions europees fa temps i temps que posen en relleu i que resten estupefactes de veure com lluny de rectificar i millorar, la cosa va a pitjor.

És per tot això, president, que li volem preguntar quin és el capteniment del seu Govern amb relació a aquesta reflexió que li planteja el nostre grup parlamentari.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, efectivament, vostè assenyala una infraestructura que és clau, no només per a Catalunya –no només per a Catalunya. Jo crec que és clau per al conjunt de l'economia de l'Estat, i és una aposta que s'hauria de fer amb tota rotunditat, la del corredor del Mediterrani, i que es fa a mitges. Per una raó molt senzilla, perquè els diferents governs espanyols – abans el del Partit Socialista, ara del Partit Popular –, juguen totes les cartes, en aquest tema de les grans infraestructures, totes les cartes. Es vol quedar bé davant d'uns i es vol quedar bé davant d'altres i es vol quedar bé davant de tots. I això en un moment en què no hi ha diners, o no n'hi ha prou per fer-ho tot alhora, doncs, no pot passar.

Avui mateix hi haurà un impacte gran des de Catalunya respecte a la urgència d'aquest corredor ferroviari del Mediterrani, però des de Catalunya amb les Illes Balears, amb el País Valencià, amb Múrcia. Però aquests mateixos dies hi haurà un altre acte similar, en un altre lloc de l'Estat, per apostar per la *travesia central de los Pirineos, el eje central*, etcètera; passant, òbviament, tot per Madrid aleshores. I el Govern espanyol d'ara i l'anterior també en bona part volen quedar bé davant de tothom i volen jugar totes les cartes.

I, en aquest moment, deixeu-me dir-ho així, només es pot jugar una carta i concretament la carta guanyadora. I la carta guanyadora és el corredor ferroviari del Mediterrani que és on hi ha més del 50 per cent de tota l'exportació del conjunt de l'Estat espanyol, on hi han els centres industrials i on hi ha la producció de riquesa més gran.

Quin sentit té que un estat avui estigui pensant en posar diners d'allà on no en traurà un rendiment, en un moment en què el que fa falta, sobretot, és crear ocupació i llocs de treball. Seria absolutament irracional, però estem en aquest joc, de jugar totes les cartes per part del Govern espanyol. S'ha de jugar, hi insisteixo, a la carta guanyadora.

Els donaré una dada que és clara en aquest sentit. La Comunitat de Madrid, que és molt important des d'un punt de vista econòmic, representa un 13 per cent de l'exportació espanyola. Només Catalunya representa un 27 per cent. Si sumen el País Valencià, Múrcia i una part d'Andalusia anem al 50 per cent.

On s'han de fer les infraestructures per connectar amb Europa i per exportar? Allà on tenen un 13 per cent, on no arriba al 20 sumant alguna altra cosa, o allà on hi ha més del 50?

La presidenta

President...

El president de la Generalitat

Doncs, està clar que la carta guanyadora és la que és.

La presidenta

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia.

Sol·licitud de compareixença

del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre el pla de mesures per a estalviar 1.500 milions d'euros preservant l'estat del benestar (tram. 361-00001/09)

És el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre el pla de mesures per a estalviar 1.500 milions d'euros preservant l'estat del benestar.

Iniciarem el debat amb la intervenció dels grups parlamentaris que han presentat la sol·licitud. Té la paraula, en primer lloc, per un temps límit de cinc minuts, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat aquesta sol·licitud per un motiu molt bàsic, molt simple, i és que volem que el president doni explicacions sobre la tercera onada de retallades.

És veritat que el molt honorable president va fer una roda de premsa. Vostè convindrà amb mi, president, que va ser bastant genèrica. I és també veritat que el conseller d'Economia i Coneixement, el conseller Mas-Colell, va fer, d'aquest pla, d'aquesta tercera onada de retallades una explicació detallada, però la va fer a porta tancada, la va fer davant del ministre Montoro, la va fer en el si del Consejo de Política Fiscal i Financera.

Podem aspirar a tenir una explicació, almenys igual de detallada, conseller, però a portes obertes davant dels catalans?

Mirin, no es pot produir la paradoxa que, a part de debatre sobre retallades, no les puguem ni debatre per-

què estem retallant sobre la qualitat de la nostra democràcia.

Nosaltres hem entrat aquesta sol·licitud perquè el president expliqui aquesta tercera onada de retallades, perquè volem saber, volem debatre aquest pla, un pla que està ple d'incerteses. Ho basa tot en unes retallades sanitàries i educatives del Govern Rajoy que vostès mateixos, que el Govern mateix qüestiona, qüestiona la seva efectivitat, però fins i tot també qüestiona la seva legalitat. I volem saber per poder debatre-ho, per tot això que els deia, per aquestes incerteses, però, sobretot, pels efectes que tenen aquestes retallades sobre els ciutadans del nostre país, sobre els ciutadans de Catalunya.

És per aquests motius, els ho deia, que hem presentat aquesta sol·licitud. Crec fermament que tenim dret a saber. Crec que tenim dret a debatre aquestes retallades i l'obligació dels altres grups de presentar alternatives.

Utilitzant aquestes metàfores marineres, president, que a vostè tant li agraden, deixi'm dir-li que tenim dret a saber si aquest timó que vostè té al seu despatx no és només un element decoratiu. Nosaltres volem debatre sobre el rumb i volem fer-ho amb el seu capità. En aquests moments, extraordinàriament difícils i complicats, ens mereixem prudència i discreció, segur, però no silenci; no ens mereixem silenci.

A part d'això, i per acabar, presidenta, deixi'm dir-los també que aquesta compareixença que avui demanem, hauria de ser la darrera vegada, que la demanem. Perquè hauria de ser automàtica, cada vegada més decisions transcendents per a l'autogovern de Catalunya es prenen en marcs de decisió col·legiada o bilateral, lluny d'aquí, tristament més a Berlín i a Frankfurt que no pas a Brussel·les. Però el Parlament de Catalunya no pot quedar al marge de les explicacions ni de les valoracions d'aquests processos, perquè afecten el dia a dia dels ciutadans de Catalunya, i ho ha de fer al nivell que correspon. I, per tant, jo ja els avanço que el Grup Socialista presentarà i treballarà a millorar el tractament que fa l'ordenament normatiu d'aquestes noves realitats perquè això que li estem demanant avui, president, no li ho hàgim de tornar a demanar.

Moltes gràcies; gràcies, presidenta.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També ha presentat la sol·licitud el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per recordar que en el darrer debat extraordinari sobre les retallades i sobre els ajustos de l'Administració de la Generalitat es va impulsar i vam impulsar des del Partit Popular català una proposta de resolució conjunta en què veníem a expressar al Govern de la Generalitat que, atès que havíem canviat les xifres macroeconò-

miques, les previsions macroeconòmiques, i per tant calia una modificació pressupostària important, que és el que finalment va derivar en el Pla de reequilibri econòmic i financer, entenem que era necessari i imprescindible que el Govern presentés aquest pla, aquesta modificació pressupostària de gran abast, 1.500 milions d'euros, en el Parlament de Catalunya. Aquest va ser d'alguna manera l'origen que va dur a aquella resolució que va aprovar aquesta cambra per tal que el Govern exposés aquest Pla econòmic, aquest Pla de reequilibri econòmic i financer.

Amb posterioritat, un cop presentat i definit el contingut d'aquest pla, i conjuntament amb la resta de grups parlamentaris, vam considerar l'oportunitat de demanar que també fos el president de la Generalitat el que donés resposta a aquella petició i ho fes a través d'una compareixença.

I és per aquest motiu que el nostre grup donarà suport a aquesta proposta de compareixença, tal com vàrem fer en el moment en què la vàrem signar i ho vàrem sol·licitar conjuntament amb els altres grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

També ho ha sol·licitat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. El president de la Generalitat ens anunciava fa unes setmanes un nou paquet de mesures per retallar 1.500 milions d'euros en la despesa del Govern de la Generalitat, la tercera onada de retallades, que se n'ha dit. En paral·lel, el mateix president anunciava la necessitat d'una cimera amb tots els partits per parlar sobre el pacte fiscal. La cimera s'ha fet, i vagi com vagi els resultats i els seus efectes..., trigarem a veure'n els resultats.

Sobre el que sí que ja notem els efectes i els impactes els homes i les dones de Catalunya, la canalla, els estudiants i els malalts, les persones dependents, les empreses, el tercer sector, les ONG és sobre aquesta tercera onada de retallades i sobre les seves decisions. Les línies vermelles que el president ara demanava que acordéssim estan desbordant-se cada dia més.

I sobre això ens cal una explicació, perquè sobre un tema ja hem tingut una cimera, però sobre el tema de les retallades aquí no n'hem sentit explicacions. Com a mínim, no les hem sentides en el Parlament de Catalunya ni a Catalunya, perquè és veritat que el conseller d'Economia va anar a explicar-les en el Consell de Política Fiscal i Financera i a Madrid en coneixen els detalls.

Per tant, aquesta és una petició de compareixença que s'afegeix al que ara ens recordava el Grup Popular, la petició que qualsevol modificació en els pressupostos de la Generalitat també es vegi, es debati i s'aprovi de nou en el Parlament de Catalunya. És una exigència de

transparència que li fem al Govern, perquè entenem que, si no la hi exigim, el Govern no ens la dona.

Ens cal, a més a més, entendre com ens poden explicar des del Govern que aquestes mesures no afecten la vida dels catalans i de les catalanes, no afecten la qualitat i el nivell dels serveis públics, quan ahir sentíem pares i mares que ens reclamen portar carmanyoles a les escoles perquè no poden pagar el menjador, quan estem sentint persones que necessiten una cadira de rodes i ens diuen que no poden pagar el que val, quan estem sentint cada vegada més que hi ha centres de justícia juvenil que tanquen i no sabem on aniran a parar aquests joves, quan persones dependents perdran la seva feina perquè els centres on estan treballant no reben la subvenció necessària o quan estem veient cada dia més que més de set-cents, més de vuit-cents, més de nou-cents mestres perdran la feina de cara al proper curs.

Vol un pacte polític, president? Nosaltres volem conèixer quines són aquestes mesures, quin és el seu detall. I necessitem transparència per poder-ne parlar. I aquesta és l'exigència que fem amb aquesta petició.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula l'honorable diputat senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, hi ha una prèvia que hem de fer, en aquesta sol·licitud de compareixença, que és una qüestió trivial gairebé. Aquest és el Parlament de Catalunya, aquesta és la cambra, i per tant ens sembla que és el lloc on el Govern ha de venir, ha de donar explicacions d'una modificació tan important com de la que estem parlant; estem parlant de 1.500 milions d'euros.

Algú podria pensar, potser, fa quatre anys, vuit anys, dotze anys, que aquesta quantitat, doncs, en uns pressupostos, era un ajust considerable, però és que plou sobre mullat, i estem retallant, estem ajustant 1.500 milions d'euros sobre uns pressupostos ja prèviament retocats, «esquil·lats», i amb una reducció clara de prestacions públiques a davant dels ciutadans.

Per tant, hi ha una prèvia que nosaltres considerem fonamental. Aquesta és la cambra; no és una roda de premsa, una conferència de premsa el lloc on s'ha d'explicar una sotragada tan important dels pressupostos. I, per tant, creiem que és de dinàmica parlamentària i, si se'm permet dir, d'higiene parlamentària fer-ho en seu parlamentària.

Però, en segon lloc, per una qüestió de transparència. Més que mai, quan s'exigeix sacrificis a la ciutadania, quan s'exigeixen sacrificis a entitats no governamentals, als mateixos professionals dels serveis públics, a la ciutadania en general, més que mai, el Govern ho ha d'explicar. I ja s'ha dit en aquesta tribuna, però ha d'explicar com ho farà, perquè 1.500

milions més de retallada acaben afectant la qualitat dels serveis, acaben afectant les condicions de treball dels professionals dels serveis públics –educació, salut, serveis socials, cultura–, acaben afectant encara més, si cap, la inversió en infraestructures, i això vostès saben que és el principal accelerador d'aquest cercle viciós que és la reducció de la competitivitat i de la productivitat a partir de la reducció de la inversió en infraestructures.

Estem parlant, doncs, de transparència, d'explicar-ho, jo li diria, i fent una concessió al Govern, que aquest és un govern que explica prou bé l'abast de les retallades, a diferència d'altres governs, que no ho expliquen, que s'amaguen, que fan jugar..., juguen amb l'ambigüitat, però, ho repeteixo, en seu parlamentària, explicant-ho. Però, sobretot, crec que aquesta sol·licitud de compareixença, per part almenys del Grup d'Esquerra Republicana, té un objectiu molt clar. Ja sabem que són 1.500 milions. I ahir vam poder escoltar bé el portaveu del Govern a la conferència del premsa posterior al consell executiu quan ens deia que no hi ha una foto fixa d'aquestes retallades, sinó que, d'aquí a final d'aquest any, de l'exercici, anirem veient com s'adeqüen.

Però el que sí que és veritat és que el Govern ha de respondre una pregunta. Ho repeteixo, aquesta és la finalitat principal d'aquesta sol·licitud de compareixença. És: com el Govern afrontarà una retallada de 1.500 milions mantenint aquestes línies vermelles que avui no ens hem cansat d'explicar, mantenint els mateixos serveis o la qualitat dels serveis? Aquesta és la qüestió. I crec que el Govern ens ha de donar una explicació.

Som conscients, també, i aprofitem l'avinentsa, en aquests gairebé escassos dos minuts que ens queden, per part del Grup d'Esquerra Republicana, per dir que aquesta és una imposició que ens ve donada per part del Govern de l'Estat. Aquests 1.500 milions no és un caprici d'aquesta cambra, ni un desig exprés del Govern de Catalunya. Això és una imposició del Govern de l'Estat, que ha decidit aplicar als territoris de les comunitats autònomes aquesta retallada, quan el Govern de l'Estat en els seus pressupostos té molt pressupost per retallar i per ajustar.

I el que està fent el Govern de l'Estat és transferir el problema a aquells que afronten les polítiques públiques més essencials: educació, salut, serveis socials, entre d'altres. Són les més importants, són les que toquen l'os de la ciutadania. I s'ha preferit retallar en aquesta banda abans de plantejar, doncs, una reducció dràstica del Ministeri de Defensa o reduccions dràstiques d'elements d'infraestructures en altres àmbits i altres llocs de l'Estat en els quals tots sabem –no ho diem només nosaltres, ho diu tot Europa i és un clam a tot Europa– que són sobreres, són excessives i són inversions públiques que no tindran cap tipus de retorn sobre l'economia i sobre la ciutadania. Ho repeteixo, aquesta és una imposició que ens ve de Madrid. Ho hem de dir. Això no és neutre; és una decisió ideològica i política i que acabarà afectant tots els ciutadans de Catalunya.

I, finalment, no deixarem passar tampoc l'ocasió. Això, aquest problema, només té una solució. És evident que la contracció és per tot Europa, i més per l'Estat espanyol, i també ens afecta evidentment a Catalunya, però això –no ens cansarem de dir-ho des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– quan un recapta els seus impostos, quan un inspecciona els seus impostos, quan un negocia i gestiona i liquida amb el Govern de l'Estat, aquest problema ja no hi seria, estaríem parlant d'un altre problema, perquè el problema que ens afecta en aquests moments no afecta totes les comunitats autònomes per igual. Vostès ho saben perfectament, eh? La manera en què ho han plantejat a Euskadi i a Navarra és d'una altra manera.

Per tant, una vegada més, aprofitem per reiterar que aquests problemes tenen una solució, i és que nosaltres paguem, nosaltres recaptem, nosaltres decidim.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, presidente, diputados, diputadas, *consellers*, este debate casi sería innecesario, debería ser innecesario, porque este Gobierno tiene que rendir cuentas a este Parlamento, que es quien aprueba los presupuestos. Y los presupuestos no son del Gobierno; los presupuestos los presenta el Gobierno y los aprueba un parlamento. Y cuando hay una modificación, un recorte de 1.500 millones de euros anunciado por su Gobierno, sobre unos presupuestos, tiene que venir a dar explicaciones. Lógico. No haría falta una moción parlamentaria ni ninguna petición, tendría que ser una obligación de este Gobierno y tendría que salir *motu proprio*.

Porque está claro el qué, lo que no está claro es el cómo. Y, claro, es en el cómo donde está el problema. ¿Van a seguir ustedes en su política habitual de los recortes centrados..., en los recortes de los derechos laborales de los funcionarios, en la disminución de la calidad asistencial en la sanidad, en la disminución de la calidad de nuestra educación? Pues, sí, porque lo han anunciado. Pero es algo más, van a ir más allá, *plus ultra*, irán más allá: van a enajenar bienes públicos, van a privatizar empresas públicas rentables. Y lo van a hacer como ustedes saben hacerlo y sobre todo lo van a hacer de aquella manera que ustedes saben muy bien hacer, que es entregando bienes públicos al servicio de empresas privadas.

Y esto estará bien que se debata en este Parlamento, estará bien que se explique en este Parlamento, y estará bien que se expliquen los números, y esperemos que estos números tengan una caducidad mayor de cuarenta y ocho horas como tuvieron los presupuestos aprobados del 2012 en esta cámara; cuarenta y ocho horas de caducidad, récord mundial en incapacidad de preparar unos presupuestos viables. ¿Lo harán ustedes? ¡Siga usted así! ¡Cuarenta y ocho horas! Tiene usted al lado al responsable; pregúntele a él cómo aprobamos

unos presupuestos que a las cuarenta y ocho horas no servían absolutamente para nada y se tuvo que producir un recorte de más de 1.000 millones de euros sobre esos presupuestos.

Por lo tanto, ya sabemos que las explicaciones que ustedes dan aquí valdrán o tendrán la validez que tiene en general su acción de gobierno, que es poca, pero como mínimo cumplirán ustedes un procedimiento parlamentario que creo que el conjunto de ciudadanos les agradecerá.

Gracias, presidenta, presidente, *consellers*, diputadas, diputadas.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, conselleres, diputats, la veritat és que aquesta hauria de ser una iniciativa del mateix Govern de la Generalitat, que és venir aquí, al Parlament de Catalunya, a explicar per què els pressupostos que vam aprovar ara s'han de modificar i per tant ja no són vàlids.

En qualsevol cas, com que no ha estat una iniciativa del mateix Govern de la Generalitat, ha hagut de ser tota l'oposició que unitàriament li hagi de demanar al Govern de la Generalitat que vingui a comparèixer a la seu de la sobirania del poble de Catalunya, a aquest Parlament, a donar comptes de per què vostès aplicaran aquesta retallada de 1.500 milions d'euros, per què l'aplicaran i a on l'aplicaran.

També volem saber si seran les darreres, aquestes retallades, perquè al pressupost de la Generalitat que vostès van aprovar van pressupostar un creixement econòmic del 0,7 per cent del producte interior brut quan totes les dades macroeconòmiques deien que hi hauria recessió.

Volem saber per què vostès aplicaran un patiment a la ciutadania del poble de Catalunya, amb retallades a la sanitat i a l'educació, i no planten cara a l'Estat espanyol, i no es dediquen vostès prioritàriament a anar a plantar cara i recuperar els 16.000 milions d'euros d'espòli fiscal que cada any se'ns emporta l'Estat espanyol de Catalunya.

Volem saber també si aquest pla d'ajustaments inclou les multes al «No vull pagar». Volem saber si vostès pensen aconseguir recursos públics a través d'aplicar i interposar multes il·legals a les persones que fan el «No vull pagar». O en la darrera versió, que vostès es dediquen ara a posar multes sobre utilitzar el senyal acústic sense motiu. Vostès ara es dediquen a posar multes per tocar els clàxons en els «No vull pagar» populars. Volem saber si això també forma part del pla de rescat o senzillament vostès ja no saben absolutament què fer. O si posaran multes quan guanyi el Barça la Lliga i també la gent toqui el clàxon. Lle-

geixin, llegeixin la premsa, i veuran com el Departament d'Interior es dedica a posar multes per tocar el clàxon.

En definitiva, hem de parlar de tot això, efectivament, perquè ja no és un govern seriós, el que tenim al nostre davant. I hem de parlar de les propostes serioses a fer i hem de parlar de les solucions. Hem de parlar de les solucions, perquè potser que ens comencem a plantejar que la solució és l'estat propi, la independència, i començar a plantar cara, a recuperar...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Uriel Bertran Arrué

...aquests 16.000 milions d'euros i no continuar com fins ara, qui dia passa any empeny.

Per tot això han de venir a comparèixer i ens han d'explicar què pensen fer a favor del poble de Catalunya i no en contra del poble de Catalunya, com fins ara.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, des de l'escó estant dir que una de les actituds que caracteritza el president Mas i que jo valoro positivament és el fet que sempre s'ha posat al capdavant del Govern a l'hora de prendre decisions difícils i impopulars. A més a més, també penso que sempre que s'han hagut d'explicar les retallades el president ho ha fet.

Aquesta, efectivament, és una retallada –un ajust de 1.500 milions– d'una magnitud molt important. Penso que ja el president i el conseller van donar les explicacions pertinents, però val a dir que veig bé que doni explicacions en seu parlamentària, perquè penso que serà prou interessant poder informar a bastament els membres d'aquest Parlament, i també, per descomptat, la ciutadania, de com s'ha produït aquest ajust.

Val a dir també que és un ajust d'una magnitud enorme, que si l'afegim a les retallades que ja s'han fet, certament posa en entredit les possibilitats que té el Govern per portar a terme les polítiques que necessita el país, especialment de fomentar l'economia productiva i sobretot en els aspectes socials i el que fa referència a les inversions.

Per tant, veig apropiat que es faci aquesta compareixença, que s'expliqui a la ciutadania, perquè serà una oportunitat més per poder explicar que per culpa d'un finançament injust i la dependència que patim de l'Estat els catalans n'acabem pagant les conseqüències.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, vicepresidenta, consellers, diputades i diputats, la veritat és que assisteixo amb una certa perplexitat a aquesta mena de posicionaments que hi ha per part de tots els grups.

Els avancem que el nostre vot serà favorable a la compareixença. I ho serà per coherència –ho serà per coherència. És que ara el mateix president em deia: «Escolta, però és que no va demanar, el Govern, el mateix dia 15» –que es va fer la sessió de govern– «comparèixer en seu parlamentària?» Dic: «Sí, president, ho va demanar el Govern.»

Per tant, em sembla que estem en un debat, una mica, permetin-m'ho, amb un punt esperpèntic. És el mateix Govern de la Generalitat qui el mateix dia 15 –el mateix, no l'endemà, després del globus sonda, d'especulacions, no l'endemà, no, no, el mateix dia 15–, per boca del mateix president de la Generalitat, dóna la cara amb una roda de premsa davant del país i explica la complexitat de la situació en què ens trobem i el perquè d'aquesta, no tercera... Perquè aquí també és molt curiós, tot plegat. Diu: «No, és la tercera onada d'ajustos pressupostaris.» Escolta, i que no compten les del Govern Zapatero? Perquè podríem parlar de la quarta, o fins i tot d'alguna més. Com si això hagués nascut ara, així de cop i volta.

Per tant, a veure, ens interessa, evidentment, donar suport i permetre aquesta compareixença del Govern per esclarir a veure quines són les raons i les causes que han portat a haver de fer aquest ajust. Raons i causes, i em sembla que el pla del Govern es titulava exactament d'aquesta manera. Eren unes raons d'obligat compliment. Ens han vingut imposades. Hi ha hagut algun grup, em sembla que ha estat el senyor Joan Puigcercós, que n'ha fet esment. Escolti, aquesta, malauradament, no ha estat una decisió sobirana, plena, que hagi pres el Govern de la Generalitat, sinó que li ha vingut imposada, i per unes raons que tots coneixem.

Per tant, manifestar aquest punt, sincerament, de perplexitat, i donar suport a aquesta iniciativa parlamentària i a aquesta compareixença. Val a dir..., i els que en són testimonis, els que estaven a la Junta de Portaveus –la senyora Laia Bonet o el senyor Iceta, els portaveus i les portaveus adjunts de tots els grups–, saben quina va ser la posició expressada per boca del nostre portaveu, del senyor Jordi Turull, a la Junta de Portaveus; no la de la de la setmana passada, sinó la de fa dues setmanes. Va dir: «Escolteu, estem disposats que el Govern vingui», ja no a aquest Ple, a l'anterior.

Per tant, quan un ha donat la informació a través d'una roda de premsa; quan un simultàniament ha demanat comparèixer al Parlament; quan a través del grup parlamentari s'ha dit: «Escolta, disponibilitat total i absoluta per comparèixer», no en aquest ple, en l'anterior, doncs, home!, francament, sona una mica a perplexitat

que ara vinguin a donar-nos lliçons de no sé què. Si alguna cosa tenim molt clara des de Convergència i Unió, i la té molt clara el Govern, i particularment el president, és que ni ens amaguem ni ens amagarem. No en recordem gaires, de precedents de presidents de govern que donin la cara al capdavant, a través d'una roda de premsa, just en acabar un consell de govern i facin explicacions. Sí que me'n vénen alguns a la memòria que s'escapaven gairebé per la porta del darrere de determinades institucions, a Madrid.

Per tant, amb molt de gust, per responsabilitat amb el país, per respecte a aquesta mateixa cambra, per respecte a la ciutadania i per convenciment, i tant que hi donarem suport! I tant de bo que l'haguéssim pogut substanciar fins i tot molt abans, aquesta compareixença. Fins i tot, just la setmana després, que en teníem l'oportunitat perquè teníem un ple. Hem hagut d'atendre els ritmes de les tramitacions parlamentàries i respectar el Reglament. Res a dir. Ho hem fet, evidentment, és clar que sí. Vull dir, no serem nosaltres qui demanarem violentar el Reglament. Però que quedi clara constància de la nostra predisposició més absoluta a donar totes les explicacions. Per respecte al país, per respecte a la cambra, per coherència i perquè mai ni aquest Govern ni aquest president han defugit la seva responsabilitat.

I permeti'm, senyora Rocío Martínez-Sampere... Vostè diu: «És que volem saber a veure si aquest timó és decoratiu.» Escolti, doncs, sí. Vindrà aquí el president i donarà les explicacions oportunes, perquè hi ha capacitat, en aquest vaixell, i té el rumb molt clar, encara que hi hagi molta tempesta.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Sotmetrem ara a votació la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple.

(Veus de fons.)

Comença la votació.

(Veus de fons.)

Perdonin, no he tocat el timbre. *(Veus de fons.)* Està aprovada per unanimitat dels presents, però lamento que m'ha passat tocar el timbre. *(Veus de fons.)* Ho lamento.

Declaració

del Parlament de Catalunya contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 401-00033/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt 2, i és la Declaració del Parlament de Catalunya contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia.

Procedirem a la lectura de la declaració, que ha estat signada per tots els grups i subgrups parlamentaris, i prego al secretari tercer que n'iniciï la lectura.

El secretari tercer

Moltes gràcies, presidenta.

«Declaració del Parlament de Catalunya contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia.

»El 17 de maig de 1990 l'Organització Mundial de la Salut va eliminar l'homosexualitat de la llista de trastorns sexuals. Per això es va adoptar aquest dia com a data emblemàtica per recordar que cal donar resposta a tota situació d'hostilitat, violència i discriminació vers les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.

»En les darreres dècades, Catalunya i l'Estat han fet un gran pas endavant en matèria d'igualtat de drets i de no-discriminació del col·lectiu de persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.

»Són reptes de la societat actual sensibilitzar els ciutadans perquè rebutgin qualsevol tipus de prejudici, hostilitat i discriminació i valorin la diversitat social, i afavorir que les relacions humanes es basin en el respecte.

»Malauradament, encara es cometen actes contra persones per llur orientació afectiva i sexual i es produeixen situacions greus de desconeixement i, fins i tot, de discriminació. A més, l'homosexualitat encara està perseguida amb la pena de mort en diversos països i regions del món i penada amb presó en més de setanta.

»D'altra banda, tampoc no s'ha d'oblidar que la transsexualitat encara figura en el Catàleg de malalties mentals de l'Organització Mundial de la Salut i que, per aquest motiu, cal perseverar en el procés obert de revisió perquè sigui desclassificada i perquè es reconegui la igualtat i la dignitat de les persones transsexuals.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya s'adhereix a aquesta jornada, que se celebra en molts altres països d'arreu del món, per manifestar el seu respecte als drets de les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals i la seva implicació en la defensa d'aquests drets. El Parlament se suma a les accions de sensibilització que duen a terme les administracions públiques i la societat civil, dins la qual és especialment remarcable la contribució dels voluntaris.

»Palau del Parlament, 6 de juny de 2012.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i d'establiment d'un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids... *(remor de passes)* —un moment, senyors diputats i senyores diputades; si volen sortir, facin-ho en silenci— per a la cria en captivitat adreçada a l'activitat tradicional de cant durant l'any 2011.

Projecte de llei

de modificació del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i d'establiment d'un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat adreçada a l'activitat tradicional de cant durant l'any 2011 (debat de totalitat) (tram. 200-00017/09)

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, el senyor... Bertran?

(Pausa llarga.)

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta...

La presidenta

Té la paraula, sí.

Uriel Bertran Arrué

En els termes en què ja s'ha escrit i especificat l'esmena a la totalitat, la donem per defensada.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, bé, si s'hi han fixat jo mateix avui porto un llaç negre, i el nostre grup parlamentari també porta un llaç negre, en senyal de dol, de dol perquè les polítiques mediambientals del Govern de la Generalitat han desaparegut totalment. I, evidentment, el dia després del Dia Mundial del Medi Ambient, doncs, evidentment, és trist que hàgim de discutir aquest decret llei i altres qüestions que jo els explicaré. Hi ha una contraposició clara entre el Dia Mundial del Medi Ambient, que era ahir, i les polítiques ambientals de Convergència i Unió. Per això —per això— aquests llaços negres en senyal de dol, per la pèrdua de biodiversitat i patrimoni natural durant aquesta legislatura.

No és una invenció d'aquest diputat que els parla, ni del grup parlamentari que representa, sinó que en dos pressupostos que ha presentat el Govern de la Generalitat s'han reduït un 70 per cent les inversions destinades als espais naturals. Un 70 per cent. De 23 a 10 milions d'euros. Un exemple clar és, per exemple, el Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, que es va aprovar el 2010. Dos anys, el maig del 2010, dos

anys, precisament, i no s'ha fet res: no hi ha ni director ni directora, ni hi ha el pla de gestió ni cap dels elements que la llei obliga que estiguin fets. Aquesta és la política del Govern de la Generalitat.

Una altra dada: el Consorci de l'Espai Natural de l'Alta Garrotxa només té un tècnic que el gestiona. No hi ha ni director. Un tècnic. Vostès coneixen de sobres l'Alta Garrotxa per saber el que representa en nombre d'hectàrees. I, amb la capacitat de persones que hi puguin arribar, un tècnic per gestionar-lo. Aquest és el capteniment del Govern de la Generalitat sobre el medi natural. O l'última desregulació de l'accés motoritzat al medi natural. Ara ja s'hi pot accedir, perquè no hi ha control, lliurement, al medi natural. I això encara facilita més que gent d'altres països, de la veïna França, doncs, puguin venir aquí a utilitzar les seves motos i els seus aparells motoritzats en el nostre entorn natural.

Fins i tot, fa tres setmanes, el Govern de la Generalitat va aprovar que es realitzés un ral·li de cotxes a les Gavarres –a les Gavarres–, ocupant espais i camins privats, i amb el perill d'incendi que això comportava. Ahir mateix el conseller d'Agricultura i el conseller d'Interior ens deien que era el període de l'hivern més sec de Catalunya en els últims anys, i van i donen el permís perquè es faci un ral·li en una zona com són les Gavarres, també amb un perill important. No té cap sentit, com poden comprovar vostès.

Però han anat a més: modificació de la Llei d'avaluació de plans i programes, donant prioritat als criteris urbanístics i d'obra pública sobre la protecció del medi natural; la modificació de la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats, o, fins i tot, amb el silenci còmplice del Departament d'Agricultura i del seu conseller, conseller d'Agricultura, amb el seu silenci còmplice –amb el seu silenci còmplice– sobre la possibilitat que el parc agrari del delta del Llobregat es converteixi en una aberració anomenada «Eurovegas». Vostè, callat... –no diré tota la frase que diem al meu poble, però ja m'entén què vol dir–, callat, sense dir absolutament res sobre aquesta situació de degradació i destrucció d'un espai econòmic, mediambiental importantíssim com és el delta del Llobregat.

Però no solament això: empitjorament dels nivells de contaminació a l'àrea metropolitana, sobretot de diòxid de carboni, malgrat haver disminuït la circulació de vehicles, no? La directora general diu que és culpa del temps i culpa dels vehicles; del cotxe privat ni parlar-ne, tot i que el Creal diu que la font de contaminació més important de Barcelona és el trànsit. I ara, el decret de modificació de la Llei de protecció dels animals. Aquesta és la realitat. No és una realitat inventada, no és una realitat que aquest grup parlamentari posi sobre la taula perquè sí, sinó que aquesta és la política, la no-política del Govern de la Generalitat sobre un aspecte importantíssim en la vida de les persones, com és el medi natural, com és el medi ambient, com és la biodiversitat, com és el patrimoni natural. Un país que s'estima o un govern que s'estima el país té molt en compte el seu patrimoni natural, com un valor social, cultural i econòmic; aquest Govern, no.

Perquè argumenten –entrem ara en el decret aquest sobre la modificació de la Llei de protecció dels animals– que és urgent i necessari elaborar aquest decret. No ho sé. Suposo que deu ser la demanda ciutadana, tots els ciutadans de Catalunya, que deuen dir: «Senyors, que es puguin capturar en viu els pinsans, les cadeneres, els passerells i els verdums.» Ho suposo. Jo ho he escoltat a tot arreu. Hi ha un clam de tota la nació catalana que demana que sigui urgent que es faci aquesta desregulació. Veritablement no tindrien una mica de vergonya, vostès, i dir que és necessari i urgent desenvolupar aquest decret? És urgent mantenir la tradició ocellaire de Catalunya?

Home, els arguments del Govern i de Convergència són una mica exòtics. Bé. És interessant el que va dir el senyor López en l'anterior discussió que comparava el naixement de la revolució industrial i la tradició ocellaire de les comarques d'Osona i del Bages. Home, jo crec que són dos nivells. El naixement de la revolució industrial a Osona i al Bages no crec que estigui a la mateixa alçada que la tradició ocellaire. Ja m'imagino algun dels líders obrers que lluitaven contra l'explotació a què els sotmetien els amos de la indústria tèxtil arribant a casa i fent cantar la cadenera. No me'ls imagino. En tot cas, em sembla que hauríem de vigilar a l'hora de plantejar els elements.

Què ha passat, doncs, si resulta que no hi ha un clam nacional a l'hora de demanar que es faci aquesta actuació? Doncs, que el lobby de la caça ha actuat; un dels lobbys importants que hi ha en aquest país, doncs, ha actuat de nou. Vostès, Govern de Convergència i Unió, durant la campanya electoral els varen prometre que eliminarien les prohibicions absurdes dels ecosocialistes, aquells que governaven la Generalitat, el Govern d'esquerres que governava el país els últims set anys. I què preteníem, doncs, nosaltres amb aquestes actuacions? Doncs, fomentar la biodiversitat del nostre país, fomentar el patrimoni i protegir el patrimoni natural del nostre país. Vostès, mantenir una activitat ancestral i popular, diuen. De fet, no ens estranya; també volen mantenir una activitat ancestral i popular com és el patiment dels bous, el patiment dels toros a les comarques del sud i a altres comarques, amb els bous capllaçats i els bous embolats.

Per cert que estan preparant també el decret o ja l'han presentat, i hem presentat alegacions a aquest decret, en què em penso que..., allò de la tradició, si algú d'algun poble ha vist una vaca o un toro ja té permís per fer els correbous. Més o menys aquest és el nivell que vostès tenen amb relació a aquestes pràctiques absurdes, irracionals, com són els bous capllaçats o els bous embolats, que es practiquen en alguns... Aquesta és la seva tradició cultural. Aquesta és l'activitat ancestral que vostès volen protegir.

Vostès no han explicat tampoc què hi ha darrere d'això i de l'actuació del lobby de la caça: que si l'ocell canta, i canta bé, es pot intercanviar per un mòdic preu de dos o tres mil euros, si canta, si no canta, no; però si canta, i canta bé, dos o tres mil euros; si no canta, menys fàcil.

Però quin sentit té portar aquest decret aquí? Contravé la Directiva europea sobre protecció d'animals. Contravé la Llei de biodiversitat estatal. Hi ha dues sentències del Tribunal de Justícia de la Comunitat Europea que també avalen que no es porti a terme aquesta desregulació, i sobretot informes del mateix Departament de Medi Ambient. Quasi res. Doncs, tot això s'ho salten i tiren endavant aquesta normativa.

Miri, la directiva europea deixa molt clar que es pot permetre la captura, diu –és veritat, vostès ho argumentaran– de manera excepcional, en el seu article, «si no hi ha cap mesura alternativa». O sigui, la directiva europea no té cap tipus de problema que es pugui mantenir la tradició d'ocellaires, de cantaires ocellaires, doncs, en el nostre país; cap problema. El que diu és que no es poden capturar en viu. I el que diu, a més a més, és que no es pot fer amb segons quines pràctiques i que ha d'haver-hi una alternativa.

Quina és la solució que vostès donen? La captura. Quina altra solució podria haver-hi? La cria en captivitat –la cria en captivitat. Han presentat algun informe, el Govern de la Generalitat, que demostrï, doncs, que no hi ha cap més alternativa? No. Han demostrat que la diversitat genètica de la població ja captiva és insuficient per evitar la consanguinitat? No, perquè pot haver-hi un problema: si sempre són els mateixos, en anar-se reproduint pot haver-hi un problema de consanguinitat.

Quina és la solució? Doncs, intercanviar-lo amb la resta de granges que poden criar aquest tipus d'ocells o també de la resta d'Europa, perquè ja estan en captivitat i ja tenen una funció concreta. Deixem els que estan lliures i assilvestrats perquè també facin la seva funció concreta. Per què els hem de capturar en viu? No, això no importa. Això no es porta a terme, sinó que es continua dient: «La captura en viu, doncs, a través de mètodes que es plantegin.»

No han demostrat que és possible l'intercanvi d'exemplars amb altres poblacions captives d'aquestes espècies a la Unió Europea –no ho han demostrat. Com diu la normativa, han de demostrar que no hi ha cap altra alternativa que la captura, i no ho han fet; incompliment total de la directiva europea, que, evidentment, nosaltres actuarem amb conseqüència, si és que s'aprova aquest decret.

I per què no ho han fet? Doncs perquè és una promesa electoral. Ja saben que han fet la dels ocellaires i la de l'impost de successions. Són les dues promeses electorals que vostès varen fer i que varen desenvolupar tan aviat com han pogut. Darrere hi ha un negoci –darrere hi ha un negoci. Darrere hi ha una tradició popular, sí, però darrere hi ha un negoci. Que tothom fa aquesta tradició pel negoci? No. Però que hi ha un negoci no ho obviem i no ho amaguem, perquè pot ser un dels elements importants. Perquè, si un exemplar val dos, tres mil o més euros, jo crec que aquí darrere hi ha un negoci i no només una tradició de veure, sentir, concursar, doncs, aquest tipus d'ocells i els seus cants.

Vostès diuen que ja regulen el procés de captura –ho diuen. Doncs no ho fan, més aviat desregulen. L'Institut Català d'Ornitologia va publicar el novembre del

2011 que de les quatre espècies de fringíl·lids, les que he dit abans –cadenera, verdum, passerell i pinsà–, només el pinsà no havia disminuït la seva població. Totes les altres tres havien disminuït fortament la seva població i hi ha una prospecció que en poc temps disminuirà un 50 per cent de la seva població. Llavors, si disminueix la població, per què les volen treure de l'annex d'espècies protegides de la Llei de protecció dels animals del 2008? Si estan disminuint –no dic que estiguin en perill, estan disminuint–, per què, a més a més, els permeten la captura en viu? Per què no permeten el desenvolupament de la tradició a través dels ocells en captivitat? No ho fan.

El decret determina el nombre de captures, però la Llei de biodiversitat estatal exigeix un màxim estatal de captures, que fins ara no s'ha fixat. Vostès incompleixen també la llei estatal. Incompleixen la directiva europea, la llei estatal... I amb quins criteris han establert aquest nombre de captures que vostès posen en el decret?

I la pregunta és: tot el procés d'anellament i de control de les captures en viu l'ha de controlar la Federació Catalana de Caça? Veritablement? És com si poséssim la guilla a cuidar el galliner. No hi ha un organisme del Govern de la Generalitat, acreditat a nivell europeu, que pugui fer aquestes funcions? Ho ha de fer la Federació Catalana de Caça que no té els mitjans per desenvolupar-ho?

Bé. En definitiva, aquesta és la realitat que els explicàvem nosaltres, que no s'entén en absolut com no sigui una promesa electoral, complir la pressió d'un lobby concret que reporta, evidentment, uns vots molt concrets per a Convergència i Unió, i evidentment els han de fer cas quan arriba l'hora.

De la Llei de biodiversitat i de patrimoni natural, senyor conseller, què hi ha? Res. L'han elaborada? No. El nostre grup parlamentari sí, i la va presentar aquí, en aquest Parlament, i Convergència i Unió i el Partit Popular la varen votar en contra. Es podia esmenar, es podien fer tots els processos, però hi havia un projecte presentat, una proposició de llei aquí, que el Govern va dir que no li interessava i que ja la faria ell. Un any i mig i encara no ha fet res, i així està el patrimoni natural del nostre país, totalment a la intempèrie política.

Nosaltres, per acabar, presentem una esmena a la totalitat, amb un text transaccional que es basa en el compliment de les normatives legals. Imaginin-se, una cosa tan senzilla com és la nostra obligació, d'aquests diputats i el Govern de la Generalitat, de complir les normatives, les de les directives europees i també les normatives estatals.

La nostra esmena va a la prohibició de la captura en viu, la possessió i l'exhibició pública, fins a l'entrada en vigor d'un reglament de desplegament de la llei, que no existeix; incloure a l'annex d'espècies protegides les espècies de fringíl·lids abans descrites, i, per últim, també elaborar una norma en sis mesos, si en som capaços, que reglamenti la captura en viu, la cria en captivitat, la possessió i exposició pública de les es-

pècies descrites per a activitats tradicionals relacionades amb el cant i els seus mètodes de control.

Aquesta seria una manera de fer bé les coses, de no només respondre automàticament a les pressions del lobby de la caça, no només per uns interessos exclusivament partidistes, sinó legislar amb relació a les necessitats del nostre país, que en aquest cas són defensar i protegir el nostre patrimoni natural i la nostra biodiversitat. Una qüestió molt senzilla, una qüestió social, una qüestió de cultura, una qüestió de tradició i també, «si m'apuren», per una qüestió econòmica.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta... Honorable conseller, diputades i diputats, fa uns mesos aquest mateix Ple del Parlament va convalidar el decret llei que el Govern ens va presentar, que va permetre la captura d'ocells fringíl·lids fins a finals de desembre de l'any passat i que ha permès renovar una de les tradicions que tenen un fort arrelament en el nostre país, el concurs de cants d'ocells, que formen part de la tradició cultural de molts pobles i comarques de Catalunya: més de cinc-centes societats ocellaires.

Aquest decret el Govern es va avenir a tramitar-lo com a projecte de llei, per tant..., i es va avenir a tramitar-ho com a projecte de llei perquè tan cert és que hi ha aquesta forta tradició com que havíem de trobar una solució transitòria a aquest tema, no?, a aquestes qüestions, a regular, a buscar solucions a una activitat que no és pacífica en el sentit que hi ha posicions diverses i contradictòries entre elles, fins i tot una ex-directora general de Medi Natural del Govern de Catalunya està imputada per autoritzar una temporada de captures. Per tant, des del nostre punt de vista, creiem, i ho seguim creient, que és necessari regular i trobar una solució i una sortida a aquest tema.

Tramitar el decret com a projecte de llei, procediment al qual nosaltres vam manifestar el nostre acord i la nostra conformitat, justament ha de garantir en tot el seu procediment la compareixença de tots els sectors interessats en aquest debat, que ens permeti treballar per trobar el que, per a nosaltres, ha de ser la sortida òptima en aquestes posicions contradictòries, no?, que és trobar una legislació òptima que reguli i que no permeti determinades pràctiques.

Abans de comentar quatre o cinc qüestions en les quals nosaltres voldríem centrar el debat, no tant el debat en el si del Ple d'avui, sinó en els treballs en la ponència parlamentària, en la comissió parlamentària, dir-los que des del nostre grup parlamentari el que sí no entenem és per què hem esperat set mesos a iniciar la tramitació d'aquest decret llei com a projecte de llei. Perquè el decret que es va convalidar el novembre

de l'any passat tenia una limitació temporal, que era el desembre del 2011. I ja els anuncio que el nostre grup el que no vol és que aquest tema es despatxi de pressa i corrents adduint que som a les portes de l'inici d'una nova temporada.

El Grup Parlamentari Socialista considera que regular temporalment la captura de fringíl·lids de Catalunya, en quantitats petites, no contravé, des del nostre punt de vista, ni la normativa comunitària de conservació d'aus silvestres, ni la Llei bàsica de l'Estat. Ara, un altre tema a debatre en el si de la ponència parlamentària de la comissió parlamentària és si aquestes seixanta mil captures que es van autoritzar de manera transitòria en el darrer decret llei és una mesura o és una quantitat petita o no. Són aquestes qüestions les que caldrà debatre amb tranquil·litat un cop escoltats tots els sectors a la ponència parlamentària.

Les espècies de què estem parlant no estan catalogades com espècies prioritàries i protegides a nivell europeu. Dit això, la mateixa normativa europea també fa les seves prevencions, no?, respecte a algunes qüestions. La directiva d'aus ens indica que les autoritzacions només es podran concedir si hi ha garantia que es mantindrà la població i que les autoritzacions no seran il·limitades en el temps. Aquestes són qüestions que haurem de debatre, que haurem de reflexionar, que haurem de parlar i que haurem d'acordar en el si dels treballs que haurà de veure aquest projecte de llei o aquest decret llei que s'ha tramitat com a projecte de llei, que haurem de perfeccionar i millorar des del nostre punt de vista.

L'Institut Català d'Ornitologia també ens adverteix..., ho deia el diputat Boada, en la meua intervenció a favor de la convalidació del decret llei ara fa uns mesos, que jo també hi feia referència, ens advertia que les tendències de la població nidificant, d'aquestes quatre espècies de què parlem, presenta en quasi totes elles tendències negatives.

I, per tant, entenem que l'objectiu de la llei –així ho entenem nosaltres– ha d'avançar, ha de trobar, ha de buscar solucions fixant un calendari per arribar a la cria en captivitat –a la cria en captivitat– justament per poder mantenir aquesta activitat d'exhibició, aquesta activitat centenària en el nostre país. L'Administració hauria de tenir un cens de les aus que en aquests moments tenim..., o les societats ocellaires o els particulars tenen en captivitat, cosa que en aquests moments el Govern desconeix, si més no a causa de una resposta que el conseller li va fer en aquest diputat que preguntava justament pel cens d'aus en captivitat, que és el que ens ha de permetre poder treballar en aquest objectiu de poder facilitar en el futur la cria en captivitat.

La llei i el posterior reglament han d'obligar, de manera clara, l'anellatge de les aus per tenir un control, i haurem de regular qui ho fa, com ho fa, com es controla. Aquestes són les qüestions que s'hauran de debatre en el si de la ponència, en el si de la comissió parlamentària. Hem d'avançar..., hem de ser capaços d'avançar en la col·laboració de l'Administració, amb les societats ocellaires i també amb les entitats

ornitològiques del país per intentar arribar a un punt d'acord, de trobada, sent conscients que no serà fàcil. Ja els he dit que aquesta no és una activitat..., o la manera de posicionar-se al voltant d'aquest tema no és una activitat, una actitud pacífica, perquè hi han posicions diverses i posicions molt contradictòries.

Per cert, i per acabar aquesta intervenció..., per tant, ja han pogut desprendre de els meves paraules que nosaltres no donarem suport a aquestes dues esmenes a la totalitat, pensem que s'ha de seguir amb el procediment de tramitació del decret llei com a projecte de llei.

És cert, Catalunya pateix una pèrdua de biodiversitat. Ara, aquest país des de fa molts anys, governs diversos han aprovat lleis que preserven l'entorn natural, el medi ambient, i seguim patint pèrdua de biodiversitat, ens ho diuen els indicadors. Probablement no hem encertat en la manera d'abordar aquest tema, perquè ho hem abordat des d'un punt de vista sectorial.

Nosaltres sí que pensem, i ho vam expressar en aquesta mateixa tribuna quan el Grup d'Iniciativa va presentar el seu Projecte de llei de la biodiversitat, que no avançarem correctament des d'un punt de vista sectorial, sinó que s'ha de tenir una visió més àmplia, s'ha d'agafar com a base la matriu territorial del país per fer polítiques globals. I esperem i desitgem que el Govern faci honor a la seva paraula i que en aquesta legislatura ens presenti un projecte de llei de la biodiversitat i del patrimoni natural.

Gràcies, presidenta, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Diputats i diputades, avui debatim el Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat per Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i d'establiment d'un règim provisional de captura in vivo i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat adreçada a l'activitat tradicional del cant durant l'any 2011. Aquesta és l'entrada.

Jo també voldria aprofitar per saludar totes les societats i associacions que avui ens acompanyen en aquest Parlament en la presentació a tràmit d'aquest projecte de llei.

Vagi per davant que el nostre Grup Parlamentari és partidari de tots aquells costums i tradicions ocellaires que formen part de la nostra cultura i que la seva activitat de caça o de captura se faci de forma selectiva i tradicional, com és el cas que avui ens ocupa, però també sense oblidar –i més tard en faré una especial menció– la caça centenària del tord, més coneguda com «la caça en barraca», i que fins ara nosaltres hi hem tingut i hi continuem tenint un interès, i també va

per a vostè, senyor conseller, que realitzarà a les Terres de l'Ebre i que compleix també amb els requisits tradicionals i selectius.

Avui debatrem la presa en consideració d'aquest projecte de llei per donar una resposta definitiva a la situació que es troben centenars de societats ocellaires de Catalunya. I que ja ho avanço: el nostre grup votarà favorablement en defensa d'aquesta activitat. Que no vol dir –que no vol dir-ho– que en el debat final, de prosperar la presa de consideració el nostre vot sigui també positiu.

I per què ho dic? Perquè, en primer lloc, la nostra conformitat en la modificació del text refós de la Llei de protecció als animals, i molt especialment en el seu article 9, que permet l'activitat de captures d'ocells fringíl·lids com són els pinsans, passerells, caderners i verdums, però, també es ben cert que, si el nostre grup parlamentari acceptés el text tal com se'ns presenta, condemnariem injustament que es pogués capturar els tords a les Terres de l'Ebre; és a dir, la caça de la barraca amb vesc.

Dit això, diputats i diputades, es podran preguntar quin és el motiu pel qual nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat d'aquest projecte. La resposta és ben senzilla: perquè aquest projecte ens dóna la possibilitat, l'oportunitat, de poder presentar una esmena a l'article 9, de la Llei de protecció dels animals, perquè la captura del tord –és a dir, la caça de la barraca– pugui gaudir de la mateixa legalitat que es pretén en aquest projecte de llei amb els fringíl·lids.

Aquest fet es basa en els següents motius. En primer lloc, ja ha quedat palès que és el motiu de la igualtat realment de condicions en dos activitats que tenen dos conceptes, per mi, comuns, que és la selectivitat, i és un fet tradicional. Per tant, estem defensant dos coses que tenen un principi conjunt.

També la coincidència de totes les formacions polítiques –de totes les formacions polítiques– de les Terres de l'Ebre amb representació al Parlament en el fet de defensar la caça de la barraca, clar està, amb l'excepció d'aquells que tenen dos discursos diferents: un al territori i un altre en aquest Parlament. No és prou coherent dir una cosa al territori per acontentar els votants del territori, i una altra diferent vindre aquí al Parlament, com ha fet algun grup, a defensar una altra, votant, que són els ecologistes.

Miri, la veritat, senyor Boada, jo he d'agrair que un diputat del seu grup, que ha estat diputat del seu grup, que ha estat alcalde del municipi de la Sènia, que ha estat director territorial de Medi Ambient de les Terres de l'Ebre hagi sigut un defensor tant d'aquesta casa, que vostè sap que ha estat imputat per això. Per tant, facin el mateix discurs allà baix que el mateix discurs que es fa aquí a dalt, perquè, si no, és un discurs diferent. I vostès el que fan amb això és tindre una poca coherència amb el que diuen i defensen en un lloc i a un altre.

Un altre, també el senyor Boada deia que no existia cap informe. Senyor Boada, existeix un estudi realitzat pel Govern de la Generalitat, quan vostès gover-

naven; un informe científic que garanteix realment, precisant els conceptes de selectivitat i els conceptes tradicionals, però més de selectivitat, del que és el tord.

Sap què va passar amb aquest informe? Que quan nosaltres al conseller, el senyor Pelegrí, li vam demanar aquest informe perquè el fes córrer, no el va trobar perquè possiblement vostès se van espavilar molt a amagar-lo perquè no era favorable al que a vostès els agradava. I el van fer arribar al senyor conseller, i hi ha un compromís per part del senyor conseller, que aquest informe vagi al Ministerio de Medio Ambiente i a Brussel·les per defensar-lo. I nosaltres creiem realment en aquest compromís que ell en comissió va tindre.

Per tant, és un camí que s'obre, important, i amb un informe important i amb una col·laboració del conseller, que jo agraeixo profundament, i que la gent de les Terres de l'Ebre així ho faran.

Com va recordar el nostre diputat Joan Bertomeu a les Terres de l'Ebre en aquesta cambra quan se va debatre el control del Decret llei 2/2011, del 15 de novembre, pel qual es modifica el text refós, ell parlava inclús que podria ser millor que tornéssim una altra vegada al redactat inicial de l'article 9. I ho deia, realment, perquè l'article 9, recordo que diu que «es prohibeix l'ús de coles i substàncies enganxoses com a mètode per a controlar animals vertebrats, excepte l'ús del vesc, prèvia autorització excepcional del Departament de Medi Ambient, en condicions estrictament controlades, de forma selectiva i de petites quantitats d'ocells per a la captura del tord i la captura en viu d'ocells». Aquest és el redactat, que mai, al nostre criteri, hauria hagut de canviar-se, mai. Entre els motius més importants, el seu ajust a legislatura europea i nacional.

Vull concloure reiterant el nostre vot favorable a aquest projecte de llei, el nostre vot favorable a l'activitat realment ocellaire que s'està fent i el que s'està demanant, i també demano a totes les societats i associacions que també tinguen la solidaritat de defensar un altre tipus, també, de caça, que és la de les Terres de l'Ebre. La primera és defensar la captura en viu i la possessió d'ocells fringíllids, que és el que acabo de dir, i la segona, que amb aquest projecte de llei se'ns dona aquesta possibilitat de continuar lluitant per la caça en barraca amb vesc a les Terres de l'Ebre i que avui, més que mai, la força de l'estudi científic de la Generalitat de Catalunya i de compromisos del seu conseller d'Agricultura farà que sigui possible.

Per tant, felicitem que això tiri endavant, pugui debatre's en aquest Parlament, i també dir una cosa molt important, i és que les Terres de l'Ebre també existeixen, per molt a prop que estiguen de Terol.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, membres de les societats ocellaires que avui ens acompanyen i altres persones del públic, en tot cas, ja en el procés de convalidació del decret, des d'aquest grup parlamentari ens hi vam oposar, tal com estava fet i plantejat aquell decret, i pel que se'ns portava a votació, però ja vam oferir i seguim oferint una mà estesa per poder negociar la proposta que vostès ens porten a debat. Ja els dic d'entrada que no donarem suport a les dues esmenes a la totalitat. Volem que sigui un punt de partida, un punt d'inici per poder debatre aquesta situació, que és prou complexa, que genera anticossos en una part de la població i que genera passions en una altra. Per tant, tenint en compte que entenem que els dos interessos han de ser defensats, com en tota societat, el que cal és intentar cercar un equilibri que doni satisfacció a la gran mesura de les possibilitats de tots dos col·lectius, i, per tant, doncs, entenem que en el procés de debat i en el procés de tramitació d'aquesta llei podrem arribar a aquest encontre.

Coincidim, com no podia ser d'una altra manera i perquè ve marcat per la normativa de Unió Europea, en l'eliminació del vesc com a mètode de caça, i, per tant, no entenem tampoc la postura del Partit Popular de defensar la utilització del vesc, quan és normativa europea i que, per tant, doncs, no ens hi podem oposar. M'ha semblat veure una postura per part del Partit Popular de «saltem-nos la llei», «saltem-nos la normativa europea»... Doncs, potser si defensen aquesta postura, potser també reclamarem nosaltres saltar-nos totes les lleis espanyoles.

Però, en tot cas, seguim avançant en el tema. Per nosaltres el conflicte es troba clarament en el tema de la captura en viu. És la determinació, la configuració de què cal fer perquè es pugui preservar o no es pugui preservar aquest mètode, en quines quantitats... Ens sembla que el que cal són estudis rigorosos, que a hores d'ara, si n'hi han, s'han d'actualitzar; entenem que les circumstàncies van canviant. I permetin-me una broma: a mi no em serveix que un diputat de Convergència m'envii, fa un parell de dies, un missatge dient-me quants passerells..., quina és la població de pinsans al país; en tot cas, segurament, hi han estudis més fiables que no un SMS dient-me quin és el nombre d'ocells existents d'aquesta classe al país.

En definitiva, el que demanem és rigor a l'hora de tractar aquest tema i que, per tant, doncs, puguem parlar seriosament, amb dades a la mà i amb dades objectives. Entenem que sí, que han d'haver-hi espais, que en aquests moments no són objecte de protecció, on sí que s'hauria de prohibir expressament la caça dels fringíllids; estem pensant en l'espai de protecció de Gallecs, per exemple, que, per tant, sense estar equiparat a l'àmbit de protecció que tenen altres espais naturals, sí que entenem que és un tema prou important de defensa del territori en una àrea difícil i castigada en molts aspectes, com l'entorn metropolità, i pensem que, doncs, el cas de Gallecs hauria de merèixer una consideració especial.

Entenem que l'objectiu i on hem d'anar a raure és al tema de la cria en captivitat, que ha de ser l'autèntic cavall de batalla d'aquesta norma que volem aprovar o que vostès volen aprovar. Entenem que està molt poc regulat. Entenem que no hi ha cap tipus de criteri establert de quin ha de ser el mecanisme per arribar a unes garanties de la cria en captivitat. És cert que en l'exposició de motius es diu que cal tendir cap a aquesta manera de fer i que, per tant, doncs, cal potenciar la cria en captivitat d'aquestes espècies, d'aquestes aus, per permetre després la seva participació en cants, en concursos de cant, però que, en tot cas, tampoc no s'estableix cap altre mecanisme, i pensem que això s'hauria de regular per tal de potenciar i veure amb quins mecanismes podem tirar-ho endavant.

Tenim clar que l'activitat ocellaire és una activitat ben arrelada al país, amb unes clares implicacions, especialment en alguns territoris: les Terres de l'Ebre, la Catalunya Central, són terres on es practica aquest tipus de caça, i, per tant, hem de ser curosos també i hem de tenir un clar respecte per aquests territoris on s'ha estat practicant.

Entenem que aquesta activitat, que havia estat una activitat lúdica, s'ha convertit en una activitat econòmica, i això és el que ha acabat desvirtuant la mateixa activitat, el que ha acabat convertint el que havia de ser una activitat lúdica, com deia abans, en una activitat econòmica que ha provocat una màxima voracitat sobre aquestes espècies i que, per tant, el que ha provocat, doncs, que en alguns casos puguem estar perillant o pugui estar perillant la desaparició d'aquestes espècies en alguna part del territori. Tinguem clar –tinguem clar– tot això també a l'hora de regular.

Perquè entenem que el que cal és –i aquí, senyor conseller, li ho demano i li ho demanem, perquè vostè ho sap, també n'és coneixedor– que hi hagi un major control sobre el tema de la comercialització, sobre el tema d'algunes fires, on realment el que es fa són punts de trobada clarament d'incompliment de la llei. Per tant, els reclamem com a govern que intensifiquin el control sobre aquestes zones, perquè, si no, en definitiva, acabarà sent el problema que acabarà afectant..., el problema d'uns quants acaba afectant la majoria que fan les coses bé.

També, en tot cas, manifestar, doncs, ja com a conclusió, que votarem contràriament l'esmena a la totalitat de Solidaritat per la Independència, pel fet que no contempla el tema del vosc, i en el cas de l'esmena a la totalitat d'Iniciativa ens hi abstindrem.

No entenem l'actual concepció que vostès donen a la captura dels fringíllid, i això ja ho vam discutir, senyor conseller, en la convalidació del decret, amb una xifra que a nosaltres ens semblava desorbitada, vostès deien que era petita, a nosaltres ens semblava que en el decret era una xifra desorbitada, sobretot tenint en compte aquesta manca d'estudis. El que cal és que..., ha d'haver-hi tot un control, tot un seguit de controls. Segurament amb aquests controls garantíem la tranquil·litat, per part de les entitats ecològiques, que la caça o la captura d'aquests ocells no provoca una disminució de l'espècie, perquè els crei-

xements o la quantitat d'animals que es poden arribar a caçar o a capturar són compatibles amb el seu manteniment com a espècie. I, per tant, doncs, ens sembla, hi insistim, que el rigor i l'existència de controls i l'existència de..., saber què estem fent exactament i realment és important de cara a poder donar tranquil·litat a tothom.

Cal avançar cap al model, com deia, de cria en captivitat. Necessitem col·laboració entre l'Administració i les societats ocellaires per fer realment que la captura o la caça sigui una activitat excepcional en el món de les aus, perquè, en definitiva, la importància està en els concursos de cant, i, en tot cas, el que hem de veure és com arribem a tenir els ocells en aquests concursos de cant, que si pot ser potenciant, doncs, aquesta cria en captivitat a través de les societats ocellaires, a través de diversos convenis i criteris.

Hi insistim, cal un control sobre les activitats del comerç il·legal d'aquestes aus, que són els que acaben provocant un mal nom per a aquest entorn, que, en tot cas, acaba degradant el que és realment l'activitat inicial, l'activitat originària, i s'acaba degradant per culpa d'alguns personatges que existeixen en aquest món, que aconsegueixen un mal nom.

Pensem també que cal avançar en la formació dels ocellaires, també com un mecanisme de control, que la gent que participa en tota l'activitat de captura, en tota l'activitat de cria i en tota l'activitat dels concursos de cant el que fan és també estimar-se l'entorn natural, i que, per tant, quan hi ha aquesta estimació, és diferent com es tracta el tema i, per tant, hi ha una pròpia preservació; també hi ha una preocupació perquè això no passi, perquè això, la caça, no sigui un element, diguem-ne, de disminució de la mateixa espècie. I, per tant, entenem que aquests són mecanismes que hem d'anar incorporant durant la tramitació parlamentària.

Els oferim una altra vegada des d'aquest grup parlamentari la mà estesa per negociar durant tot el tràmit de tramitació parlamentària, la mà estesa per poder entrar en aquests temes, i esperem que puguem tenir una bona col·laboració amb el Govern per intentar assolir un bon port tots plegats.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'Il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Conseller, diputados, diputadas, hay debates que... –¿cómo decirlo?– no tocan. No es que no sean importantes: es que no son oportunos. Y la oportunidad del debate la ha diseñado y la ha planificado este Gobierno. Recordemos que este Gobierno incorporó prácticamente como única medida de reactivación económica en las leyes ómnibus la posibilidad de cazar hasta diciembre cerca de sesenta mil pájaros. Yo les dije –en tono no sé si afortunadamente irónico– que esta medida, si ustedes la proponen al G-8, a lo

mejor podían haber tenido muchos seguidores. Y, claro, mientras la prima de riesgo de este país está por encima de los quinientos; mientras hace pocos días hemos estado al borde de la intervención, si no lo estamos a día de hoy; cuando más de seiscientos mil catalanes no tienen empleo; cuando decenas de miles de familias han sido desahuciadas de su vivienda; mientras centenares de miles de empresas, de pequeños autónomos, han tenido que cerrar sus negocios por falta de crédito; mientras la sombra pegajosa de la corrupción sobrevuela a este Gobierno y al partido que lo sustenta; mientras Cataluña paga las nóminas a los funcionarios gracias a los adelantos que transfiere cada mes el Gobierno de España; mientras, por ejemplo, el debate de la dación en pago lleva más de un año eternizado en los pasillos y salas de este Parlamento; mientras el debate sobre la elaboración de la nueva ley electoral duerme el sueño de los justos, o de los aprovechados electoralmente por parte de su Gobierno, incumpliendo compromisos adoptados por su Gobierno; mientras en Cataluña no se deciden fusionar ayuntamientos y suprimir consejos comarcales y eliminar administraciones ineficientes; mientras se recorta el sueldo a los funcionarios; mientras se cierran hospitales, se cierran camas hospitalarias, se reducen los presupuestos para cribajes de pruebas oncológicas para detección de cáncer de colon; mientras todo esto pasa y mucho más –y mucho más–, en este Parlamento estamos debatiendo hoy sobre la posibilidad de capturar determinadas especies de pájaros, agrupadas bajo el concepto «fringílidos». Muy bien. Estupendo.

Repito, no es un tema que no sea importante: no es oportuno. Y no es oportuno que este Parlamento transmita al conjunto de los ciudadanos –que seguramente están viendo este debate un poco como este diputado que les habla, con cierta perplejidad– que dedicamos tiempo a esto, porque este Gobierno, cuando estuvo aprobando y aprobó las leyes ómnibus –aprobó las leyes ómnibus–, fue la única medida que propuso para reactivar la economía catalana, algo que es profundamente lamentable.

Y este es el debate. Y además es un debate que incorpora, que cala un *tarannà* propio de esta cámara, que es la hipocresía –la hipocresía. O el cinismo, que es la hipocresía cuando es pública y conocida. Porque, claro, aquellos que no tuvieron ningún problema en prohibir la fiesta de los toros sin tener en cuenta si era una tradición arraigada en Cataluña o no –convencidos animalistas se volvieron en esos momentos– son aquellos que defienden ahora una modificación de la ley (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) justamente –y acabo, presidenta– por cuestiones de tradición. Entonces, hombre, el animalismo oportunista o los oportunistas animalistas se quedan retratados hoy.

En resumen, nosotros nos vamos a abstener. El debate, repito, puede ser pertinente, pero sin duda lo que no es es oportuno.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, no sóc partidari de règims provisionals, perquè penso que provoquen certa confusió, no?, i especialment, doncs, quan no es fixa quan s'acaba l'estat de provisionalitat.

En qualsevol cas, voldria fer unes reflexions respecte a aquestes qüestions. I és que tampoc considero oportú obrir un temps indefinit pel que fa referència a la caça de certes espècies, i més quan la Generalitat ja va fer una consulta a la Comissió Europea, que va ser contestada el 20 de juliol del 2008, en què s'explicava, doncs, que obtenir exemplars de determinats ocells es podia fer mitjançant la cria, com s'ha dit, en captivitat, i per tant que no procedia l'autorització per a la caça de determinats ocells salvatges.

Bé, també entenc que hi ha una tradició molt important i que, doncs, s'ha de reconèixer a Catalunya una tradició ocellaire. I vull aprofitar, doncs, per donar la benvinguda i agrair la presència a la tribuna d'aquest hemicicle als representants dels col·lectius ocellaires; ho repeteixo, una tradició molt respectada i molt reconeguda, però entenc que s'ha de fer compatible amb la normativa europea que especifica clarament com s'ha de protegir determinada fauna salvatge.

En aquest sentit, ens diuen també que, doncs, la caça de determinats ocells no està protegida ni per la Unió Europea ni per l'Estat espanyol, però també la jurisprudència europea ens diu que per autoritzar excepcions cal justificar que la captura ha de ser...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Laporta i Estruch

...sí; acabo, presidenta– en quantitats petites i estrictament controlades. Penso que aquest projecte de llei haurà de fer l'encaix aquest amb la normativa europea.

Per tant, doncs, no donaré suport a les esmenes a la totalitat. Penso, doncs, que..., com tampoc estic d'acord amb el redactat de l'actual projecte de llei presentat, doncs, m'abstindré amb l'esperança o amb la intenció que en la tramitació de la llei s'hi incorporin les esmenes en la línia del que he exposat.

Moltes gràcies, il·lustres diputats i diputades, honorable conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Gràcies, senyora presidenta. No vull iniciar la meua intervenció, la intervenció del meu grup parlamentari, sense saludar la presència a la sala del president de la Federació Catalana de Caça, el senyor Paco Piera; del president de les societats ocellaires de Catalunya dins de la federació, el senyor Mariano Mate; d'altres representants de les societats ocellaires de les diferents demarcacions de Catalunya, i també del senyor Manel Raurich, com a president de l'agrupació de caçadors i pescadors de la Catalunya central i Pirineu.

Tenia preparada, senyor Boada, una intervenció..., tal com em vaig comprometre ahir amb vostè, una intervenció neta, pedagògica al màxim, diguem-ne, il·lustrativa, perquè la gent em demana què són els fringíl·lids i què estem fent amb els fringíl·lids, però no puc començar aquesta, diguem-ne, intervenció sense contestar-li quatre qüestions de la seva intervenció.

Miri, jo li dic una cosa. Diuen que s'agafa abans un mentider que un coix. Quan vostè diu que la federació..., que qui fa el control de les anelles dels ocells capturats és la federació, és la Direcció General de Patrimoni Natural; de mitjancer, fa la federació, però el control el fa la direcció general. (*Pausa.*) El somriure ofèn, diputat... Molt bé. Tinc la llibertat de dir-li-ho.

Quan vostè diu que la llei, el decret llei contravé les normatives europees, aquí és on realment la filosofia de la dita popular és on realment té un eix clar, definitiu i rotund. Escolti, hi ha catorze autonomies espanyoles que cacen, que capturen fringíl·lids, amb el vistiplau del Govern espanyol, del *ministerio* corresponent. I el *ministerio* corresponent és evident –és evident– que, ateses les multes de la Unió Europea sobre temes que ja coneixem, per exemples, les ZEPA del Segarra-Garrigues, ho fan amb un encaix absolutament net i clar –i clar– amb les directives de la Unió Europea.

Per tant, si l'*Estado español*, el *ministerio* i catorze autonomies agermanades amb el projecte del *ministerio* fan aquesta captura i permeten aquesta captura, escolti, diputat, això que vostè diu és fals, és fals i s'agermana amb la frase popular que li he dit al principi.

Abans de començar la meua intervenció, dir-li al diputat Marc Sanglas que molt bé, que recordi les intervencions de la diputada Laura Vilagrà en aquest Ple, que a més a més va lluitar-ho molt, de forma profunda, amb una conselleria en contra, i a més a més que els SMS íntims no han de ser motiu de debat parlamentari; quan li envio l'SMS és una invitació a parlar-ne, tan sols això, amb tot el respecte per la seva feina parlamentària.

Miri, davant de la situació, molts diputats i molta gent diu: «Un altre cop els fringíl·lids? –un altre cop els fringíl·lids?» No contestaré al diputat Cañas, perquè els arguments del diputat Cañas estan fossilitzats i tot allò que és fòssil no es mou, i, si no es mou, no m'interessa.

Per tant, les raons són evidents: 572 societats ocellaires a Catalunya inscrites al reglament d'entitats esportives de Catalunya; a Osona sol, quaranta-nou

societats. Poc més de nou mil ocellaires federats a Catalunya. Què és un ocellaire? Un ocellaire és un bàrbar que es passeja pels pobles de Catalunya els diumenges al matí amb una gàbia que té un moixó tancat embolicat amb un mocador de farcell? És això?, com es va dir al novembre en alguns articles de premsa propiciats per intervencions d'algun grup parlamentari d'aquesta cambra. És això?

Un ocellaire català és un senyor que és hereu d'una tradició centenària al nostre país, que té els inicis en la curiositat que va provocar en l'home que alguns ocells –fa molts anys, al neolític–, els fringíl·lids, en captivitat no perdessin les seves qualitats de cant, que es poguessin educar i que fins i tot l'home, el músic, s'inspirés en aquest cant, i que determinades melodies de violí fessin modificar alguns cants, com és el cas dels passerells.

Quina impressió em va fer ara fa tres setmanes quan vaig assistir al concurs de cant d'ocells a la Pobla de Mafumet, concurs català. Veure hòmens madurs, grans, extasiats mirant un animal petit cantant, la veritat és que em va impressionar.

Posar com a argument que alguns ocellaires venen ocells a les fires i als mercats i que això és il·legal..., escolti, passa una cosa: hi han carreteres en què està prohibit anar més enllà de cent vint i hi ha gent que va a cent seixanta quilòmetres per hora, i no tallem pas les carreteres. Hi ha una pràctica centenària, sòlida, culta i a més amb futur a les zones rurals de Catalunya, i el que no hem de fer és, perquè alguns ocellaires actuen malament, eliminar aquesta tradició ocellaire, o posar-la en entredit i posar el focus com a element fonamental d'una intervenció parlamentària, perquè llavors projectes aquest dubte i aquesta sospita sobre tota la societat catalana que pot estar en aquests moments veient aquesta intervenció.

Miri, hi ha una cosa que està clara: la cultura és forta; tot això dels ocellaires no és marginal, té arrel cultural. Vaig aportar al debat del novembre del 2011 la novel·la *La parada*, de Joaquim Ruyra, i en aquests moments els apporto que el filòsof Aristòtil, segle IV abans de Crist, fa referència als reclams engabiats en la seva obra *Investigació sobre els animals*, on descriu les qualitats i les característiques dels ocells que són objecte de captura per part dels ocellaires.

L'afició hi era, segurament molt antiga. Què passa a partir del 1838 a Catalunya en què a Sant Vicenç de Torelló es fa la primera fira d'ocells i el 1843 s'hi celebra el primer concurs d'ocellaires de Catalunya? Les societats ocellaires s'escampen i també els concursos de cant. Hi ha un encaix important que en aquest plenari s'ha de tindre en compte per subratllar l'aspecte cultural i històric dels ocellaires. Fou la influència del moviment de la Renaixença catalana, iniciada a finals del primer terç del segle XIX, que va institucionalitzar els ocellaires en societats, que va ajudar, que va impulsar els ocellaires a organitzar-se en societats, envoltades de convocatòries amb poesia; el desenvolupament dins el moviment de la Renaixença, que atorga una gran importància a l'associacionisme català i po-

tència la creació de societats de tota mena, entre elles les ocellaires.

El 1830 i escaig, que comença l'activitat ocellaire organitzada a cavall del moviment cultural de la Renaixença, a Catalunya no es jugava ni a futbol, ni a hoquei, ni a *balonmano*, i la petanca no existia als parcs de la gent gran. Saben vostès a què es jugava en aquests moments a la Catalunya rural? A pilota –el que en diuen en castellà *frontón*– i a bitlles, amb diferents modalitats. Aquest era l'esport que hi havia a les zones rurals. I els ocells –i els ocells–, que en determinats pobles i en determinades comarques són les primeres societats de la societat civil.

Què passa amb aquests hereus d'aguesta tradició cultural ben antiga i ben catalana que es refon amb el bagatge cultural dels col·lectius andalusos dels anys cinquanta, que des del 2008 no paren de sortir a la premsa? Què els passa?

El 2008 el Govern de la Generalitat, aprofitant la publicació del Decret legislatiu 2/2008, text refós de la Llei de protecció dels animals a Catalunya, inicia una sèrie d'entrebancs a les formes de captura, al nombre de captures, amb una visió reduccionista del que la llei diu que es poden capturar petites quantitats; friccions amb les societats ocellaires; foment del seu desprestigi per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge; foment també del desànim del moviment, que hi renuncia lentament, i procés de raquitització de les societats, que hem d'intentar que s'aturi. Conec molt bé aquest procés que es va produir també a les societats de pesca continental.

Què fa l'actual Govern? Quina barbaritat fa l'actual Govern? Desprotegir de la llista de les aus protegides quatre espècies que l'Institut Català d'Ornitologia té com a espècies que tenen salut demogràfica en el nostre país; tan sols el pinsà té 11 milions d'individus a Catalunya entre hivernants i els que fan niu, els que nidifiquen a Catalunya. Tot això es fa en consonància amb tots els encaixos legals, tal com he respost abans al conseller Boada...

La presidenta

Ha d'anar acabant, eh?, senyor diputat.

Agustí López i Pla

...–gràcies, presidenta, un moment–, amb la Directiva europea i amb la Llei 42/2007, de patrimoni natural i biodiversitat. L'aplicació a Catalunya del document Directrices técnicas del nivel máximo nacional de capturas de fringílidos, aprovat el mes de juny del 2011, no podia encaixar a Catalunya; l'aplicació Catalunya era impossible a causa de l'estat legal de protecció d'aquestes espècies. Amb la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei donem veu a la societat catalana i als grups parlamentaris, als grups d'ocellaires i a tots els grups d'opinió de Catalunya, per tal que, finalment, puguem equiparar la nostra legislació de les aus cantaires a les onze comunitats autònomes de la resta de l'Estat espanyol.

Moltes gràcies.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Boada. (Pausa.) No va? (Pausa.)

Joan Boada Masoliver

Ara sí, ara sí...

La presidenta

Per al·lusions, trenta segons.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions i per contradiccions, si em permet. (*Remor de veus.*) Senyor Luna...

La presidenta

Demano silenci, si us plau.

Joan Boada Masoliver

Senyor Luna, vostè, jo crec que ha insinuat, si no ho ha afirmat, que el Govern anterior, el Govern d'esquerreres, havia potser amagat un informe que s'havia fet; això és el que m'ha semblat. Dir-li que, en tot cas, si té aquest dubte, sempre hi ha instruments per poder-ho solucionar, o administratius o jurídics, perquè, evidentment, l'obligació d'un govern és tenir els informes.

En tot cas, l'informe parlava de la caça en barraca dels tords... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats, si us plau... Continui.

Joan Boada Masoliver

Deia que parlava l'informe de la cacera en barraca dels tords, i que diu que només un 1 per cent és selectiu, aquest informe. Llavors, senzillament, el demani al Govern, perquè l'ha de tenir, i si no el tenen potser l'ha traspaperat, però en tot cas existeix.

I, en tot cas...

La presidenta

Senyor Boada, vagi....

Joan Boada Masoliver

Sí, senyor López, això d'«abans un mentider que un coix», li ho perdono, en el sentit de dir que és una frase feta que jo també utilitzo, perquè no voldria entendre que vostè em deia mentider, no voldria entendre-ho. Més que res, perquè estem parlant de la directiva europea i, en tot cas, estem parlant d'opinions, i,

miri, la persona que va fer la descripció de l'ocellaire que vostè ha dit –cosa que jo no comparteixo i rebutjo– és la senyora Rahola; per cert, que és la que fa les biografies del president Mas.

En tot cas...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Boada Masoliver

...no ens les posi en el nostre haver, que no és aquest.

(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons. *(Remor de veus.)* Si us plau, silenci.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Al senyor López dir-li qüestions..., que és veritat que la nostra diputada Laura Vilagrà havia portat aquest tema. Hem parlat que és un tema que no és pacífic; en tot cas estem parlant de matisos, no estem parlant de coses totalment diferenciades. I sobre la intimitat dels nostres SMS, senyor López, ha sigut vostè qui ha posat de manifest qui enviava els SMS; jo només he dit que era un diputat de Convergència i no he parlat del contingut. Per tant, és vostè qui s'ha posat en evidència, de qui enviava els SMS a qui, i, en tot cas, no entraré en el seu contingut, perquè és la privacitat que ja hem dit.

Gràcies.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. Mire, senyor Boada, és molt senzill i molt fàcil. Si hi ha un informe científic fet pel Govern del tripartit, encapçalat pel Partit Socialista de Catalunya, en el tema de la caça del tord que demostra que

és selectiva, que l'hi demanem al conseller actual, que ens diu que no ho té i ho fa arribar al nostre grup, s'ho faci mirar: o ho han perdut vostès, o no ens ho han donat, o ho han amagat. Li ho torno a dir: s'ho faci mirar. A mi me sembla que l'informe era tan positiu que vostès no van voler ensenyar un informe públic.

Gràcies.

(Agustí López i Pla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Diputat Boada...

La presidenta

Trenta segons per al·lusions, suposo, senyor López? Senyor López, és per al·lusions?

Agustí López i Pla

Sí, per al·lusions... evidents. Deixem la mentida i la cacera de banda. Hi ha una cosa que li he de dir clara: o sigui, quan jo he parlat de la mentida i la cacera em referia als pinsans; no em referia ni a la caça de vasc ni a res de tot això, re. Per tant, el que realment és fals és que Europa contravingui..., amb aquesta captura de fringíl·lids, fals. Una.

Dos. He d'informar-lo que, dels seixanta mil fringíl·lids que es van autoritzar amb el decret llei al novembre, se n'han capturat solament setze mil, dels quals gairebé més de la meitat es tornen a la natura, perquè no són vàlids per al cant. I que durant l'època...

La presidenta

Senyor diputat...

Agustí López i Pla

...en què vostès van governar de forma maldestra en aquest tema –i el resultat ja el saben, perquè hi ha una directora general que està imputada per fer passos en fals–, durant aquella època es van arribar a capturar més fringíl·lids, de forma desordenada i amb tensions socials, que no pas en aquesta última temporada.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de les dues esmenes a la totalitat.

Passem, en primer lloc, a l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 113 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a la votació de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 103 en contra i 13 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Abans de continuar amb el següent punt de l'ordre del dia, que els recordo que és el punt vuitè i la Memòria de la Comissió de Peticions, els faig avinent que se substanciaran a continuació dues interpellacions, corresponents als punts 10 i 11. Tots els grups parlamentaris ja n'han estat assabentats i, per tant, seguirem amb aquest ordre del dia.

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'inici de la IX legislatura i el 31 de desembre de 2011 (tram. 264-00001/09)

Passem al punt vuitè: Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'inici de la novena legislatura i el 31 de desembre del 2011. Iniciarà la presentació la il·lustre senyora Maria Glòria Renom, presidenta de la Comissió de Peticions. (*Remor de veus. Pausa.*)

Ja pot començar, senyora Renom. Senyors diputats, senyores diputades... Comenci.

M. Glòria Renom Vallbona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el dret de petició és un dret fonamental reconegut per la Constitució i per l'Estatut d'autonomia, i està regulat per la Llei orgànica del dret de petició, pel Reglament del Parlament de Catalunya i per les normes internes de la mateixa Comissió de Peticions. Són tres, els òrgans de funcionament del Parlament amb relació a aquest dret de peticions. El primer d'ells és la Mesa Ampliada, amb els seus portaveus; és precisament on es porta a terme la preparació de tota la temàtica, la discussió dels casos i on es prenen els acords sobre els assumptes que són objecte de cada petició presentada. El segon, el segon element és la mateixa Comissió de Peticions, que és on es fa la presa formal dels acords aconseguits en la Mesa Ampliada i és on té lloc precisament la seva exteriorització pública. I el darrer és el Ple; el Ple és on es fa la presentació de la Memòria anual de la mateixa Comissió de Peticions, segons l'article 60.8 del Reglament del Parlament de Catalunya. Avui, doncs, entra en acció aquest darrer punt que els deia, aquest darrer òrgan de funcionament del Parlament, que permet l'exercici de la petició, del dret de petició, amb la presentació de la Memòria anual del darrer any, que és el del 2011.

Fet aquest preàmbul, i abans d'entrar al detall per explicar-los el què, el contingut d'aquesta comissió, breument els vull parlar del com, de com ha funcionat aquesta comissió durant aquest darrer any.

La Comissió de Peticions, que és l'òrgan competent per tramitar les peticions i també les e-peticions, és una de les eines més importants de què disposa el Parlament per apropar-se als ciutadans, per tal de contribuir a solucionar els problemes que els afecten i, si és el cas –que aquí és l'element important i el propi de la comissió–, adequar les lleis a les resolucions adoptades.

En aquesta línia de proximitat, un element innovador a destacar és la introducció de les e-peticions o la petició electrònica, que ha fet que les persones que conviuen a casa nostra vegin la Comissió de Peticions com un element de servei i de participació ciutadana, on poden exercir el seu dret de petició d'una forma més directa i més fàcil, més ràpida. Aquesta legislatura, precisament, s'ha activat d'una forma clara la petició electrònica, i el 2011 és el primer any complet en què ha funcionat el sistema electrònic d'e-peticions. A més, aquestes peticions electròniques incorporen novetats que faciliten les noves tecnologies, com per exemple que es poden presentar individualment o col·lectivament, privades o públiques, i en el darrer cas, de públiques, permeten adhesions sempre de caràcter públic. El sistema d'e-peticions veiem que és una eina de participació directa, que clarament facilita i amplia aquesta capacitat del ciutadà de dirigir-se a la nostra comissió i, per tant, al Parlament.

Els acords més usuals presos en el primer tram del procés d'una petició són tres: el primer és la petició d'un informe al Departament de la Generalitat competent en la matèria, per tal de conèixer la praxi, i també conèixer la normativa específica; el segon és la compareixença de peticionaris, i el tercer és la remissió al Síndic de Greuges, en el cas que la petició tingui un caràcter de greuge. Els acords més usuals presos en el segon tram del procés d'una petició són dos: un, adoptar la resolució de la Comissió de Peticions, i el segon, fer una recomanació de la comissió adreçada a un poder públic o a una institució pública.

Seguint amb el com, vull fer esment en aquesta presentació de la forma pròpia de funcionament d'aquesta comissió, de quina forma es prenen els acords per assolir sempre el consens. Aquest és un acord tàcit entre tots els grups parlamentaris per tal d'aconseguir un consens, i és una forma diferent de funcionar, comparada amb les altres comissions. Aquesta és una norma no escrita que complim sempre en tots els tràmits de qualsevol procediment de les peticions i ens aporta una riquesa positiva que ens ofereixen els diferents enfocaments de tot l'arc parlamentari per oferir la millor via de solució a cada temàtica entrada. I hem volgut adoptar aquesta regla no escrita per respecte moral a les peticions i als peticionaris, pel caràcter personal que totes elles tenen implícit. Entenem que el Parlament és l'àmbit per excel·lència del debat polític, però creiem que aquest casos personals no permeten el debat polític ni el debat partidista i que, per damunt de tot, hi ha d'haver l'acord, el consens i el diàleg.

Per tant, motiu tenim d'agraïment i felicitació a tots els membres de la comissió, i molt especialment als seus portaveus i membres de la Mesa, per la seva actitud positiva, d'avinentesa, de treball conjunt esmerçat, de rigorosa assistència i sempre buscant el consens per evitar l'enfrontament. Agraïment des d'aquest Ple del Parlament, doncs, als membres de la Mesa i portaveus; perdoneu-me que no anomeni la resta de membres de cada partit: començarem per la senyora Carmen de Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans, que és alhora portaveu i també vicepresidenta de la Mesa; la senyora Sonia Egea, del Partit Popular, que és secretària de la Mesa, i els diferents portaveus que anomenaré, com el senyor Salvador Bordes, del Partit de Convergència i Unió, que hi està en substitució del senyor Francesc Bragulat; la senyora Manuela de Madre, del Partit Socialista de Catalunya; la senyora Dolors Montserrat, del Partit Popular; la senyora Hortènsia Grau, del partit d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida; la senyora Violant Mascaró, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i destacar d'una forma molt especial el lletrat, senyor Ferran Domínguez, i els dos gestors que s'han alternat donant-nos suport, que són el senyor Lluís Soler i la senyora Laia Grau. Posar en relleu sobretot la seva discreció, perquè mai parlem de noms, sempre parlem dels casos, i debatem precisament els casos, l'objecte que és la petició, i també la seva bona disposició, però sobretot la seva gran professionalitat. Gràcies i felicitats.

I per cloure passaré a entrar al què, què és el que hem tractat en aquesta comissió durant aquest darrer any. A la memòria hi consten setanta-tres peticions, de les quals onze pertanyen a la passada legislatura, nou són entrades escrites i la resta, les altres dues són electròniques. Aquestes no varen ser incloses en la darrera memòria presentada el 2010. El gruix de les seixanta-dues peticions restants corresponen, doncs, a aquesta novena legislatura, de les quals trenta-tres són escrites i vint-i-nou electròniques. Veiem que augmenta el nombre d'aquestes peticions electròniques.

Les principals temàtiques tractades han estat en primer lloc sanitat, en segon lloc seguretat social, justícia, infraestructures, i també educació, habitatge, seguretat, cultura, medi ambient..., totes les temàtiques, però aquestes darreres amb menys presència.

Un 13 per cent de les peticions provenen de persones jurídiques i un 87 per cent de persones físiques, de les quals quaranta-set són presentades per homes i tretze per dones.

Respecte a la procedència geogràfica, d'entre dinou comarques, el Barcelonès és la comarca d'on provenen la majoria, amb gairebé un terç de totes les peticions; en segueix el Maresme i el Vallès Oriental, però amb molta diferència.

De tota la tramitació realitzada, en gairebé el 40 per cent de les peticions s'ha demanat un informe al departament competent per raó de matèria i s'ha tramés al peticionari; el 22 per cent ha estat tramés als grups parlamentaris; el 21 per cent, per inadmissió a tràmit i arxivament de petició en base al compliment de la llei orgànica i de les normes internes de funcionament

de la comissió. I les sollicituds d'informes als departaments i altres ens competents han estat dirigides amb preferència al Departament de Territori i Sostenibilitat, a Governació i a Benestar Social i Família, que avui ens acompanya el conseller, que li agraïm la seva presència, i en menys mesura Ensenyament, Salut i Justícia.

I, per acabar, informar-los que a la Comissió de Peticions totes les peticions que li han entrat, al Parlament, durant aquest any 2011 van augmentar un 29 per cent en comparació amb les que es van rebre el 2010, i que aquesta Comissió de Peticions, i tots els membres que en formem part, seguirà treballant amb la mateixa dedicació i responsabilitat, com ho hem fet fins ara.

I gràcies a tots per la seva atenció, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Renom.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la pobresa (tram. 300-00172/09)

A continuació, farem el punt desè, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació de la pobresa, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, dia a dia observem des de la proximitat com l'impacte de la crisi econòmica afecta la pèrdua de la cohesió social dels nostres municipis, de les nostres viles, de les nostres ciutats, generant cada vegada més una societat dual i una regressió social en termes històrics.

Els indicadors de pobresa i desigualtat social ens confirmen aquesta tendència d'inequitat en la distribució dels recursos entre la societat catalana. Volem començar així, perquè això s'entengui, conseller. Volem dir que ja n'hi ha prou, que estem en situació d'emergència absoluta, com ho diuen les dades.

Conseller, m'avanço. Vostè pot dir-me que la pobresa ja era molt alta –de fet, de vegades m'ho recorda– abans del 2010, i és veritat. La pobresa a Catalunya és un fet bàsicament estructural, però que ara està molt, molt i molt fortament agreujat per la crisi; és estructural com ho és a Espanya, que és fruit d'una política pobríssima en la garantia de rendes. I històricament és així. Després també m'hi referiré.

Però li diem que ja n'hi ha prou. Aquests indicadors que li manifestàvem ens diuen que més de 200.000 persones aturades a Catalunya ja no reben cap tipus de protecció; que quasi 104.000 llars de Catalunya no disposen d'ingressos; que tenim una taxa d'atur juvenil situada gairebé en el 50 per cent i un atur de llarga

durada, en un 35 per cent. En definitiva, l'atur, també, una component d'aquests riscos. Això fa que la nostra població en un 20 per cent pateixi el risc d'estar en pobresa.

Davant d'aquesta situació, conseller, el que observem amb gran contrarietat és que, malgrat les bones intencions que sempre es proclamen als quatre vents, la Generalitat el que aplica són polítiques contràriament oposades. Poso un exemple: elimina l'impost de successions de les cinc-centes famílies més riques de Catalunya. I a més a més aplica una política de retallades fins ara desconegudes que afecta principalment les classes mitjanes i baixes, però les aplica sobre aquells que ja eren més vulnerables, i un exemple és la renda mínima. És segurament el més significatiu.

I en aquest sentit també li vull preguntar, ja que el tinc aquí, per què aquest canvi de departament tan sobtat, que a més a més s'ha fet sense parlar-ho i sense consultar. Com deixen a les mans, vostès, el principal instrument de cohesió social, un dels principals que té el seu departament, en mans d'un conseller o d'un departament que és tan insensible socialment, com així ho determinen totes les entitats?

Com aquest exemple d'insensibilitat, avui a Catalunya també hi ha fets diferencials que mostren que estan passant coses que no havien passat mai abans, i és que abans hi havia un govern que sí que sabia que hi havia una pobresa estructural, però que provava de canviar-ho –provava de canviar-ho– i que va haver d'actuar sobre una població que havia crescut en aquells anys en 1 milió i mig de persones. Però es van fer polítiques d'habitatge, es van fer en definitiva polítiques socials àmplies. Ara tenim un govern que aprofundeix en les polítiques que creen més pobresa i exclusió. La renda mínima, com a exemple.

Amb vostès passa una altra qüestió; es trenca una tendència històrica: ara la major població amb risc de pobresa ja no són la gent gran, sinó que són els infants i els seus pares i mares joves. Això ens diu un informe de Fedaia, on ens diu ja definitivament que un de cada quatre infants catalans viu per sota del llindar de la pobresa.

Nosaltres ens vam comprometre a recolzar el Pacte per la infància al nostre país. El document de bases posa especial èmfasi en el fet que hem de dur a terme polítiques de prevenció. Ja sé, conseller, que el pacte és de llarg recorregut i que aspira a molt més que a actuar sobre una conjuntura i que aspira a treballar-ho també de manera transversal.

Però, conseller, com pot el Govern presentar un document que té aquesta aspiració de pensar per un futur per als nostres joves digne si retalla i retalla sobre els àmbits que els afecten? Com és possible la igualtat d'oportunitats en la infància si cada vegada aquesta infància és més empobrida i als seus pares, per un requisit administratiu, se'ls elimina l'ajut econòmic?

Estan disposats a pensar-s'ho, això? Estan disposats a repensar-ho? Pactarem sobre l'atenció educativa, que al cap i a la fi és el que verdaderament possibilita un futur d'equitat en els primers anys de vida, també

un futur digne, que implica escoles bressol, beques de menjador i més conciliació, o els hem de suprimir justament perquè som en crisi?

Conseller, ens diuen també les dades que el 4,4 per cent de les famílies no pot menjar carn, pollastre o peix fresc cada dos dies, el doble que el 2007. Han començat a veure en les escoles que els nens hi van sense esmorzar i que altres que dinaven a l'escola van a casa perquè han perdut la beca de menjador. Les beques de menjador, conseller; menys beques –menys beques.

Tenim un govern que, quan el nombre de famílies en dificultats econòmiques augmenta i també òbviament la pobresa dels infants, fa que els ajuts al transport però molt especialment les beques baixin. Li torno a fer un fet referencial: el 2010 hi havia 60 milions per a beques; vostès el 2011 ho van deixar amb un 35, i per a aquest any 11 milions. Això sí, els diuen que es portin la carmanyola. Però què hi han de posar, a la carmanyola, conseller?

Com diu UNICEF, que ens informa que, per culpa de l'atur i la pèrdua de subsidis i la supressió d'ajuts, que en el cas del seu Govern ha estat un 75 per cent, moltes famílies es veuen obligades a reduir despeses i compren aliments més barats i també menys nutritius. No poder alimentar-se no és ja haver tocat fons, conseller? No és haver tocat fons?

No és arribar al moll de l'os quan Creu Roja ens diu, en compareixença, la setmana passada, que ja actua a Catalunya amb els mateixos criteris d'acció humanitària que ho fa quan, per exemple, hi ha una catàstrofe natural? Sap quins són aquests criteris? Diu: «Que afecti milers de persones, que la situació sigui perllongada en el temps i les capacitats polítiques estiguin totalment desterrades.» Creu Roja ens anuncia que es coordinarà amb els ajuntaments i crearà punts d'atenció al territori. Amb els ajuntaments, conseller. Però vostès què fan mentrestant? La retallada de beques, la retallada de la renda mínima, la retallada dels ajuts a lloguer.

Senyor conseller, els fets ens demostren que dissortadament vostès són part activa en el que està passant. Vostès no són un govern que, com van prometre, posaria en el centre les persones. Al revés; és més greu: estan canviant el model social que havíem acordat entre tots.

Conseller, aquestes polítiques d'austeritat que estan immerses, diguem-ho ben clar, davant d'un atur..., que, reconeguem-ho, seran incapaços ja no de complir la promesa que seria la meitat, sinó que són incapaços d'aplicar ni un mínim creixement, com explicava avui el president Mas. Vostès no activen cap mecanisme, a més a més, doncs, per poder-hi donar la volta; no capgiren la situació, i seran cada vegada més les persones excloses si ens refiem només del creixement. I com que no ens en podem refiar hem d'actuar.

Aquí ja hi han hagut diferents propostes i hem votat diferents accions; un pacte nacional per l'eradicació de la pobresa, conseller, que encara no està escrit. També vam votar que assumiríem la qüestió dels

aliments. I això va ser una proposta d'Esquerra Republicana. I això tampoc sabem que hagi avançat.

Tenim tota una societat que està al darrere i que li fa propostes; professionals i entitats li proposen i li dibuixen sortides; ECAS, en la renda mínima d'inserció i la seva revisió. Ningú pot més. Càritas de Girona li diu: «Estem, això, en situació d'emergència.» I diu: «Salvin les persones, no els bancs.» Però vostès només els han proposat no tibar d'això que ja tenien compromès, sinó un macroacte contra la pobresa, un macroacte de beneficència.

Nosaltres, conseller, el que ens neguem a acceptar és que no hi hagi diners, perquè Bankia ens ho posa de manifest. En el cas Bankia es veu claríssimament que sí que hi han diners per a algunes coses.

I per a les persones? Continuen dient vostès que no, però no veiem que sigui així quan es dediquen diners, per exemple, a un circuit de carreres. Són abans els circuits de carreres que les persones?

Nosaltres no podem acceptar la teoria que fins ara feien servir, un mantra, que hem estirat més el braç que la màniga, o que devem més diners dels que tenim. Cada vegada som més que no ho creiem, perquè sabem que els diners hi són. El que tenim molt clar és que el que manca són polítiques redistributives, que, de fet, és el que indica l'índex Gini; que les desigualtats cada vegada són més manifestes, cada vegada hi ha més gent que té més diners i cada vegada hi ha més gent que en té menys, però les classes populars i mitjanes desapareixen. Només podrem solucionar-ho i només podrem solucionar la pobresa si actuem sobre la redistribució de la riquesa. I per això hem de pensar, senyor conseller, també en els ingressos.

Li reclamem, senyor conseller –i després li explicaré quines pensem nosaltres–, intervencions competents urgents, les que ja tenim aprovades aquí, les que ja tenim consensuades, i que tot això ens permeti aturar aquesta regressió social i que doni respostes a les persones, que haurien de ser les que estan en el centre de les nostres preocupacions.

Conseller, li demano una cosa abans d'escoltar la seva rèplica. Reconegui-ho aquí: l'estat de benestar no és el culpable de la crisi. Vostè hauria de ser el primer que ho diu. Per tant, tampoc n'ha de ser la víctima. Per tant, no ho han de ser les persones.

Vostè jo crec que pensa això que dic jo, però vostè, per exemple, està rodejat de persones, com el secretari general, que diuen: «Això que vostès en diuen “drets de ciutadania” ja no pot ser perquè no hi ha diners.»

Nosaltres sabem que els diners hi són. Nosaltres sabem que amb una bona redistribució de la riquesa i amb suports i ajuts no viuríem aquesta situació d'emergència social.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., diputada Massana, jo li agraïxo la seva interpellació i l'oportunitat que em dona de poder explicar el nostre compromís precisament amb les persones, el nostre compromís amb la gent, el compromís d'aquest Govern, i que la nostra prioritat són les persones. Però també li demanaria que no barregem coses que no toquen. Vull dir, aquí, posar Bankia quan, per exemple, des d'aquest Govern i des d'aquest Parlament no hi tenim res a veure, doncs, posar tantes coses barrejades en el mateix sac, ens sembla que no correspon.

Hi ha propostes aprovades en aquest Parlament, i s'hi treballa, i s'hi treballa seriosament: el Pacte per la infància, es treballa en el Pacte contra la pobresa i s'apliquen unes mesures de lluita contra la pobresa. I vostè em diu: «Hi ha un informe de Fedaia...» Un informe de Fedaia i un informe d'UNICEF que diuen que en els anys en què s'havia de combatre la pobresa estructural que vostè deia, els que hi havia al Govern, que m'imagino que vostè els coneix, no ho van fer. I, si vol, després li puc enumerar tot el que es va fer en plans d'inclusió social i el que no es va fer, i plans que es van anunciar i no es van fer mai. I, per tant, jo intentaré no entrar-hi, però, també, si m'ho fan dir, doncs, amb molt de gust els ho explicaré. Perquè les coses s'han de dir pel seu nom. I, per tant, aquests informes –si vol després li'n dic les pàgines– diuen clarament que en aquells moments no es van fer les accions contra la pobresa que s'havien de fer. I era quan hi havien recursos i el pressupost de la Generalitat creixia de forma exponencial. Eren els anys de la bombolla immobiliària, eren els anys del creixement econòmic. Doncs en aquells moments no es va fer el que tocava fer.

És cert, hi ha una situació de dificultat. I és gran, perquè la crisi és profunda i s'ha allargat molt en el temps. I és cert el que vostè ha dit, i li ho corroboro: la culpa d'aquesta crisi, qui no la té segur és l'estat del benestar. I, per tant, doncs, en aquest sentit estem d'acord.

I, per això, aquest Govern, malgrat la situació, prioritza l'atenció a les persones, i en temes que es diuen així molt fàcilment... És clar, jo no podré entrar en detall en tot, però, per exemple, en el tema beques menjador la consellera Rigau ho ha explicat diferents vegades, i aquesta setmana mateix deia en una roda de premsa que és una de les prioritats. I s'atenen, les beques menjador.

El tema de la renda mínima d'inserció..., el conseller Mena ha vingut aquí i l'han interpellat en diferents ocasions. Què hem fet, ara? Només s'ha fet una cosa: que la comissió tècnica de la renda mínima d'inserció, que estava al Departament de Benestar Social i Família –la gestió sempre, sempre, des de la seva creació, ha estat en el Departament de Treball, avui Empresa i Ocupació–, ara estigui també a Empresa i Ocupació. Però no pateixi: totes les persones que necessitin un itinerari social..., el Departament de Benestar Social i

Família farà tot el seguiment del seu itinerari social i proposarà totes les mesures. Però, en aquest moment, el creixement de sol·licituds de la renda mínima d'inserció..., quin perfil tenen? Tenen un perfil clarament ocupacional, de gent que té un atur de llarga durada. I, per tant, doncs, Empresa i Ocupació és qui ha de tenir més la resposta. Perquè no són persones per a qui hem de proposar segons quin itinerari social; són persones que sobretot..., hem de treballar..., per la seva banda..., amb el perfil més ocupacional. Sempre, quan fas aquests temes resumits, doncs..., amb tots els matisos que calguin, però ja ens entenem.

Després vostès diuen: «Estudi de la Fedaia.» L'estudi de la Fedaia –si vol després també li'n dic la pàgina– encara parla de dades del 2010. I, per tant, són dades de quan governaven vostès. Que segurament estem en una situació de molta dificultat. Li ho he reconegut. Però li reconec, i li dic, i li destaco, que 2010 són les dades d'aquest estudi de Fedaia i també del d'UNICEF. Per tant, aquesta també és la situació. I vostè diu: «Dades de l'any 2010: 19,9 per cent de pobresa, indicador de risc de pobresa a Catalunya.» Que també expliquem-ho bé: l'indicador de risc de pobresa és un indicador relatiu a Catalunya, i si busca l'indicador a nivell de l'Estat espanyol és un altre. L'INE fa servir un topall situat en un lloc, i a Catalunya fem servir el de 8.719 euros/any per persona. I, en canvi, a nivell de l'Estat espanyol es fa servir 7.800 euros/any per persona; si és una persona sola, després hi ha quan són dos adults i dos infants, etcètera. Per tant, doncs, aquests indicadors diem que són relatius a cada territori. A nosaltres ens sembla bé que es faci aquest, perquè sempre el cost de la vida a Catalunya ha estat més alt.

Però després vostè sembla que ens vingui a dir: «No es fa re contra la pobresa.» Home!, al començament d'aquest any jo vaig explicar que destinàvem més de 400 milions d'euros, el conjunt del Govern de la Generalitat, precisament a aquest tema. Per què? Perquè era i és prioritari.

Vostè ha dit: «Creu Roja atén més gent.» És cert. Si la pot atendre és perquè les administracions, totes –les administracions, totes–, col·laborem més amb les entitats, i també les entitats fan un esforç superior per donar resposta a la necessitat que hi ha. Si no hi haguessin més recursos, que hem posat des de les administracions i des de les entitats, no podríem atendre més gent.

O amb el tema dels bancs d'aliments. Es dona més suport als bancs d'aliments, i alhora ells també obtenen, a través de les captes i de totes les campanyes solidàries que es fan, doncs això, més recursos per posar al servei de les persones.

Jo li puc citar algunes de les coses que fem. Ja li ho he dit: hi ha aquests 400 milions que destina el Govern de la Generalitat a lluita contra la pobresa. Que en voldríem dedicar més? I tant! Però són els que tenim. Són els que tenim en un pressupost en què –això que a vostè li agrada dir, que s'ha retallat– en aquest tema especialment el Departament de Benestar Social i Família no ho ha fet.

I en aquests moments, nosaltres, per exemple, la setmana vinent resoldrem la sol·licitud de 243 projectes d'entitats socials arreu del territori, que han de fer aquests projectes, perquè així ho diu la convocatòria, coordinadament amb els ajuntaments i consells comarcals, és clar, perquè és l'Administració de proximitat, però la Generalitat de Catalunya hi col·labora. I repartirem 5 milions d'euros, que mai s'havia fet una convocatòria d'aquest nivell, amb aquests recursos per donar suport a aquestes entitats socials que atenen a primera línia, i per tant en projectes de lluita contra la pobresa infantil, en temes d'alimentació, en temes de suport a les famílies, etcètera. Per tant, doncs, sembla com si no es fes re.

Vostè diu: «I els ajuntaments?» Escolti, un d'aquests dies jo –dimarts o dilluns, ja no sé el dia que hi era, perquè vius una sessió contínua i al final perds la noció del temps– vaig anar a Lleida. Hi havia l'alcalde de Lleida, hi havia els presidents dels consells comarcals, i vam signar els contractes programa. I l'alcalde de Lleida agraïa l'esforç que ha fet la Generalitat en aquest sentit. I ho va dir públicament davant tots els mitjans de comunicació, i pot mirar els mitjans de comunicació de Lleida. I ho vam fer a Tarragona, i ho farem a Girona divendres, i ho farem la setmana que ve a les comarques de Barcelona. I, per tant, què hi destinem a aquest contracte programa? Doncs, en el conjunt, 13.476.774 euros a temes que van amb la lluita contra la pobresa i que donen suport als ajuntaments en aquesta primera línia de l'Administració. I amb un contracte programa global de més de 182 milions d'euros. Per tant, reforçant la primera línia també de l'Administració d'atenció a les persones.

Sembla que tot això no es faci, quan vostès surten aquí. Jo estic d'acord que la situació és difícil, però l'afrontem, i l'afrontem, malgrat el que a alguns els agradaria, fent una feina junts els ajuntaments, la Generalitat de Catalunya i els consells comarcals. Fem una cosa que..., jo a cada territori on vaig dic: «Sap què m'agrada, d'aquest acte de signatura del contracte programa? Que fem una feina juntes, les administracions», i entenent que tots estem pel mateix, que no estem en competència, sinó que estem per sumar i treballar, i també amb el tercer sector social. I, per tant, doncs, aquesta bona feina.

Vostès diuen: «S'han fet retallades.» Doncs un altre tema en què no s'ha tocat ni un euro: tots els complements de pensions, 82,5 milions d'euros. Perquè si mira aquests indicadors que jo li he donat abans de pobresa veurà que totes les persones que cobren una pensió molt baixa estan per sota d'aquest indicador. I, per tant, què fem des de la Generalitat a través de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic? Doncs complementar aquestes pensions: la Lismi, el Fons d'acció social, la prestació complementària a les pensions no contributives, la prestació per necessitats bàsiques, etcètera. Com dic, per 82,5 milions d'euros.

O vostè em parla de temes de família i d'infància. Home!, malgrat la situació, donem ajudes a les famílies en situació de vulnerabilitat, que són amb ingressos inferiors a catorze mil euros/any, per si hi ha un naixement, ajudar-les, etcètera.

Després continuaré, perquè...

La presidenta

Sí.

El conseller de Benestar Social i Família

...em sembla que se m'ha acabat el temps.

Per tant, doncs, per nosaltres, una prioritat..., la lluita contra la pobresa, l'atenció a les persones. I vostè digui'm amb quines xifres el Departament de Benestar Social i Família no atén aquests casos. Atenem més i donem més suport també al tercer sector social, i als ajuntaments i consells comarcals. Perquè fem una cosa que és el que s'ha de fer...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Benestar i Família

...que és treball en xarxa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè algunes coses no me les ha contestat, i en les altres potser no ha entès el que li deia amb la meua frase final. I aniré per parts.

Quan jo dic que reconeguem que l'estat del benestar no és culpable, i li deia si vostè ho comparteix, li demano que sigui el braç armat de la defensa de l'estat del benestar. Permeti'm aquest símil bèl·lic. Li dic que vostè té gent al Govern que comparteix que és el moment de desmantellar-lo, i ho aplica a cada moment que pot, i a més a més ho manifesta. Si vostè està amb els qui pateixen, i vostè està amb els drets universals i amb els drets socials que algun cop hem pactat en diferents lleis..., ho és o no ho és?

Bankia no hi té res a veure? Perdoni, la dació en pagament alguna cosa a veure hi té. Pot fer que el seu Govern, que el seu grup polític, facin que la dació en pagament sigui un fet al Congrés dels Diputats? Seria una bona mesura, perquè la causa principal, conseller..., és en aquest sentit una de les causes principals de l'endeutament del 75 per cent del salari de les persones. I a més li repetiré una frase que deia Càritas. Ho deia Càritas Girona: «Rescatin les persones i no els bancs.» És un mandat, pròpiament.

Les beques menjador..., què consideren per prioritzar? Jo li ho he dit amb xifres. Sí, l'any 2010..., on jo ja li he dit que sí, que li reconeixia que era un problema estructural, i de fet és un problema de redistribució de la riquesa, i de pensions i d'ajuts. Beques menjador:

60 milions, aquest any 11! És que els números són els números! Vull dir, és clar... Em parla de la renda mínima, i ara em diu que sí, que el perfil és ocupacional. Caram! És totalment al revés del que ens va dir l'altre cop. Van dir: «La renda mínima, com que és una qüestió d'atur, el problema és de l'Estat espanyol.» Van dir això: «L'atur és un problema de l'Estat espanyol», fent una abdicació de les nostres responsabilitats.

I, vull dir, jo el que no vull, justament, és que en aquest sentit es posi a la defensiva. Però quan vostè diu: «Els diners, 400 milions d'euros, són els que tenim», escolti, rasquin i busquin, conseller. Ho repetiré: l'impost de successions. Hem fet una proposta aquests dies de pacte social, a la vegada que entenem i reivindiquem un pacte fiscal, perquè sabem que podem recaptar diners de coses, com fan altres comunitats, ho hem repetit mil vegades..., tan senzill com a les nuclears. Explorin tot això, si realment creuen que ho volen canviar. El que ens entra el dubte..., és que no ho vulguin canviar.

De coses específiques, realment, del seu departament, també... No m'ha contestat. El Pacte nacional per l'eradicació de la pobresa..., nosaltres no tenim cap document ni res escrit. A això ens hi hem compromès, i vam dir que estariem al seu costat. No el tenim. Grup de Treball contra la Pobresa, que és on totes les entitats s'han implicat, i han treballat, i han actuat. Tenim un escrit fantàstic on diu a grans trets que recuperem tot allò que han anat eliminant des del 2010, és a dir, habitatge, educació, etcètera, però que no té ni calendari ni pressupost.

Hem votat mocions en aquest Parlament i propostes de resolució. D'una en vull fer especial èmfasi, perquè nosaltres volem enfocar la nostra moció cap aquí. Avui hem entrat al Parlament una proposta de llei sobre la renda garantida de ciutadania. Plantegem que es desenvolupi en els termes previstos al nostre estatut, a l'article 24.3..., que ens pugui permetre fer front a aquesta carència econòmica que crea aquesta pobresa. La nostra moció, li ho dic, anirà en aquesta línia. Però és que aquí vostès ens van aprovar la creació d'una comissió d'estudi per implementar la renda mínima ja fa uns mesos. Amb sorpresa veig, al butlletí de la Creu Roja, que la senyora Carmela Fortuny considera que és molt interessant, i a més a més diu que en el Parlament hi treballem. No sé si ella va equivocada o algú li ho ha explicat malament. Però, bé, si en som partícips, activin-la ja i treballem sobre la renda garantida de ciutadania.

I l'altra cosa que no deixarem és la qüestió de la fiscalitat. Jo li ho deia: és una qüestió de la redistribució de la riquesa. La Unió Europea ens ho diu. El gran problema de pobresa a Espanya i a Catalunya és la gran distància entre les prestacions públiques i el salari mínim amb el cost real de la vida; no és un problema que..., la pobresa de trajectòries personals o que algú és pobre per mandat diví; és un problema de repartiment de rendes. I necessitem una major intervenció pública, que és el que li demanem: sobre les prestacions de què puguem disposar, més ajuts, i ahir ho dèiem –veig la diputada Ventura– a la Comissió d'Infància, a la diversitat de les famílies i a les seves necessitats per

fer front a aquesta situació. Si actuéssim sobre això, la pobresa es reduiria excepcionalment.

I, ja li ho dic, nosaltres proposem la renda garantida, però proposarem a la nostra moció tot un seguit de mesures per fer aflorar ingressos, per buscar ingressos i perquè es puguin aplicar en aquest pacte social que li demanem.

Perquè, conseller, nosaltres cada dia veiem les persones que són a la cua de l'atur, que són al banc d'aliments. I creiem que això no es pot seguir mantenint. No acceptem aquesta abdicació a governar la realitat mirant cap a una altra banda. I, de vegades, com en la renda mínima, neguen prestacions i ajuts, i sembla que negant una prestació o negant un ajut aquella persona desapareix. I aquella persona no desapareix, és la nostra veïna, és el nostre veí, és la nostra germana, és el nostre germà...

La presidenta

Senyora diputada, s'ha acabat.

Laura Massana Mas

Estem tots en aquest risc i amb aquest risc no podem continuar..., de perdre generacions, de perdre persones pel camí.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, vostè diu que jo faci la defensa de l'estat del benestar. Ho estic fent i ho està fent el Govern. I precisament treballar per la seva sostenibilitat és treballar per al futur de l'estat del benestar. I aquesta precisament és la nostra aposta: la continuïtat de l'estat del benestar passa per la sostenibilitat.

I vostè em diu el tema de l'atur. Nosaltres –i renda mínima d'inserció– el que hem dit és que una persona en situació d'atur faci tota la trajectòria abans de venir a la renda mínima; que, si hi ha un programa estatal que li correspon a l'Estat, passi per aquest programa estatal, que li donarà una prestació durant un temps, després de tenir la prestació d'atur. És el que hem dit. I que al final d'aquest camí, si aquest atur perdura, doncs, hi hagi la renda mínima d'inserció –és el que hem dit. Però, avui, les persones que sol·liciten la renda mínima d'inserció, com molt bé ha explicat el conseller Mena en alguna ocasió, doncs, són persones que tenen més una situació difícil provocada no per una situació social, per una problemàtica social, sinó que la problemàtica social li ve perquè està en un atur de llarga, llarguíssima durada. I és cert que aquest és un problema molt gruixut, però no és un tema..., pel qual abans la gent accedia a la renda mínima d'inserció més aviat per una temàtica social. Això era així.

I, per tant, doncs, que hi hagi aquest lideratge, que sempre hi ha estat, i que algunes vegades jo he comentat amb alguns de vostès, en el Departament de Treball o el Departament d'Empresa i Ocupació, doncs..., ens sembla que és el departament on ha d'estar, però, evidentment, el Departament de Benestar Social i Família no se'n desenten. El que diem és que la comissió tècnica estigui en el departament que gestiona des del primer dia aquesta renda mínima d'inserció.

Vostè em parla del pacte contra la pobresa. Ara hi ha una altra interpellació i entre l'una i l'altra també em donarà temps de poder contestar-ho tot. Però, precisament, en el pacte contra la pobresa nosaltres hi estem treballant, evidentment. Ara, la part final del pacte serà venir aquí al Parlament i amb els grups parlamentaris, doncs, fer la tasca de trobar un consens.

Vam partir d'un grup de treball, iniciativa del Govern, de lluita contra la pobresa, amb unes actuacions que s'estan fent –que s'estan fent–; alguna no al ritme que voldríem, però s'estan fent en la seva majoria. Perquè també vostè em diu: temes d'habitatge... Bé. Acabo amb el tema del grup de pobresa. Es van fer aquestes iniciatives.

Després va sortir una iniciativa aquí en el Parlament, que hi vam donar suport, que ens semblava molt bé, de fer aquest pacte contra la pobresa. Ara hem fet totes les reunions, que després... –si ara em dona temps també explicaré–, per aconseguir un document ja inicial per portar el consens aquí al Parlament. Com el Pacte per la infància, que ja es troba una mica més avançat perquè vam començar abans.

I, per tant, nosaltres estem fent..., i jo crec que al voltant de l'estiu o just abans o just després, aquí en el Parlament ja podrem iniciar tot el tema del Pacte per la pobresa. I, per tant, aquesta també serà una qüestió important.

Però vull recordar que, des del Departament de Territori i Sostenibilitat, hi ha tots uns programes socials d'habitatge, que s'estan portant a terme, d'ajut al pagament de lloguers, de prestacions d'urgència per evitar situacions de desnonaments i execucions hipotecàries; que hi ha un impuls a la xarxa d'entitats que tenen en pisos de famílies i persones en risc d'exclusió, residencial, en aquest cas.

Jo, ahir mateix, a la tarda, que estava amb el director de Càritas Barcelona, em deia: «Ens ha anat molt bé el conveni que hem signat amb el Departament de Territori, perquè tenim, doncs, tot un conjunt de pisos que quan hi ha una família en situació de dificultat, d'entrada, li podem oferir aquest pis.» Això s'ha fet; s'ha fet ara –s'ha fet ara.

Per tant, clar..., sembla que totes aquestes coses no existeixin. I jo crec que en aquests temes hem de ser també més objectius i dir: «Vivim en una situació de dificultat» –és cert, no ho amagarem–, «però, alhora, hi ha una resposta positiva per part del Govern per fer front a aquestes situacions.» I ho hem prioritzat i ho hem posat per davant de tot, perquè estíem l'estat del benestar, creiem que ens caracteritza com a país, a nivell europeu però també com a Catalunya, posar per

davant les persones i la seva atenció. I aquesta és la nostra prioritat. Que, evidentment, en una situació de dificultat com l'actual això es visualitza menys i costa més?

Però jo el que li puc dir, també, perquè, doncs, visito les entitats, visito el territori..., fa pocs dies vaig estar visitant diferents centres oberts en el terreny de la infància, que després, si em dóna temps, també hi entraré, tot el que s'ha fet en centres oberts..., s'estan potenciant molt més. Hem fet créixer els diners que es dediquen a centres oberts. Vostè preguntí-ho a les entitats. Hi estem destinant més diners. Si no s'ho creu perquè li ho dic jo, doncs, li ho poden dir les entitats: estem destinant més diners a centres oberts i a l'atenció a les persones i a l'atenció a la infància.

I, per tant, a nosaltres ens agradarà, senyora diputada, amb el seu grup i amb altres grups d'aquesta cambra, seguir arribant a acords. Iestic segur que en el Pacte per la pobresa arribarem a un gran acord, perquè és un tema de país, que hem de donar resposta a les necessitats d'avui, però també amb aquesta visió de donar resposta a la pobresa estructural, que en el moment de creixement econòmic es va mirar cap a una altra banda i no es va resoldre.

Moltes gràcies.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la lluita per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa.

Interpellació

al Govern sobre la lluita per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa
(tram. 300-00173/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, si li sembla, em plauria o intentaria que fixéssim, abans de debatre, tres principis. Principi número 1: intentem no posar el retrovisor. Ho dic perquè, francament, el final de la seva darrera intervenció, remarcant que precisament en els moments de bonança no s'havia aprofitat per combatre la pobresa, em sembla una mala forma d'encarar aquesta qüestió.

Segon principi: no relativitzem les dades. Les dades són, certament, esfereïdores; i, si no, li recomano que repassi qualsevol de les intervencions, compareixences que han fet algunes entitats socials. Fa pocs dies vàrem tenir precisament la Creu Roja, que venia a presentar-nos el segon Observatori de la Vulnerabilitat, i són dades francament esgarrifores; dades que propicien, per exemple, doncs, que el coordinador territori-

al de la Creu Roja parli d'una situació de postguerra, comparable a la postguerra; o que remarqui, tal com ha estat comentat anteriorment, que les seves intervencions s'aproximen més a les intervencions que estan fent a altres països. Per tant, segona qüestió, segon principi: no relativitzem dades. Les dades són certament dramàtiques, hi ha gent que ho està passant molt malament.

I aquí hi ha la tercera, i em sembla que és la més fonamental: intentem arribar a acords. El nostre grup parlamentari ha intentat en aquests darrers mesos no només prioritzar allò que són les mesures per lluitar per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa, sinó, a més a més, intentar arribar a acords. Lògicament, l'altra part també ha intentat afavorir aquest aspecte, però voldria recordar-ne alguns.

Primer acord: el mes de gener de l'any passat vàrem propiciar un gran acord, impulsat pel Govern, que és a qui correspon, que és el Pacte nacional per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa. Em semblava que havia de ser el tema prioritari, que havia de ser un tema que havia d'anar més enllà dels cicles electorals i que havia de ser un tema en què havíem de fomentar un gran acord de país en el qual entréssim no només els grups parlamentaris, sinó també tots els agents socials. Per tant, primera prova evident que el que hem buscat són acords i intentar fixar un full de ruta compartit.

Segona proposta: fa pocs mesos plantejàvem també una moció específicament sobre la crisi alimentària, a principis d'aquest any; una moció en la qual una de les propostes era, precisament, crear una taula entre tots els agents implicats per tal d'intentar afrontar de forma serena, constructiva, coordinada, però sobretot eficient, un problema que té aquest país, que és que, mentre hi ha gent que té problemes per arribar a final de mes, mentre hi ha gent que està burxant en els contenidors propers a casa seva, hi ha malbaratament de recursos alimentaris.

Tercera mostra: vàrem plantejar, en aquest cas sense massa èxit, val a dir-ho, un intent de situar en la via del consens la modificació de la renda mínima de ciutadania. Fixi's si érem poc ambiciosos que no plantejàvem al Govern un model alternatiu, com han fet altres grups parlamentaris, simplement li dèiem, al Govern, que retornés a la via del consens; la via que ens va permetre en el seu moment pactar aquesta renda mínima de ciutadania, i la via, d'una banda, que està fixada en la Llei de la renda, però, d'altra banda, que ens està reclamant la majoria d'entitats. En aquests moments hi han diferents iniciatives parlamentàries: hi ha ECAS amb la seva pròpia proposta, hi ha una iniciativa legislativa popular. I el que nosaltres volem és que el Govern assumeixi el seu lideratge i fixi unes directrius comunes i assegui totes les parts implicades en aquest objectiu.

En tot cas, els indicadors són certament preocupants. I un dels temes que a nosaltres ens preocupa més –intentaré incidir en tres aspectes bàsics: el tema de la crisi alimentària, el tema del treball i el tema de l'habitatge– és el tema de la renda mínima de ciutadania.

Nosaltres hem trobat falta de lideratge, concretament del seu departament i de vostè en persona, en el tema de la renda mínima de ciutadania. Ho vàrem comentar precisament quan es va produir la primera compareixença a través de la Diputació Permanent. En aquell moment, va fer la impressió que vostè se'n rentava les mans, quan hi va haver un canvi en el sistema de pagament que va afectar de forma molt seriosa la gent més necessitada d'aquest país. I l'hem trobat també quan es va plantejar en la segona reforma, i en aquest moment, en què fa la impressió que vostè el que fa és mirar cap a un altre costat mentre el conseller d'Empresa i Ocupació està endegant una reforma sense cap tipus de consens.

I la pregunta que ens fem és: mentre hi ha 200.000 persones que estan quedant fora del sistema, 10.000 persones que estan amb expedients pendents a través de la renda mínima, què fa el conseller de Benestar i Família? Aquesta és la gran pregunta que ens fem, perquè estem deixant persones... –amb noms i cognoms, algunes d'elles amb diverses generacions de catalans, per tant, intentem no estigmatitzar les persones..., que els estem deixant fora del sistema–, persones amb problema d'ocupabilitat de llarga durada; problemes, diguem-ne, de manteniment de la seva llar; persones o llars sense cap tipus d'ingrés, llars amb infants a càrrec, i que els estem deixant sense res. I la pregunta que fem, ho reitero, és: què fa el conseller per tal que aquesta gent no es quedi fora del tren? Què fem per garantir, en definitiva, la cohesió social d'aquest país?

Si es traspassa la gestió directament a Empresa i Ocupació, qui hi posarà la sensibilitat social? Hem de confiar que la sensibilitat social la hi posi el conseller Mena, que el que va fer en la Diputació Permanent és posar-nos al damunt de la taula una caixa per intentar exemplificar que aquí el que hi havia és un gran frau universal i que, a hores d'ara, encara estem esperant que ens digui quantes persones, amb números, van cometre aquest frau i quant va costar l'experiment del canvi en el sistema de pagament? Hem de confiar en la sensibilitat del conseller Mena? Nosaltres voldríem, en tot cas, que, d'una banda, vostè apliqués el lideratge que li pertocaria, i, de l'altra banda, que el Govern també impliqui el conjunt de la ciutadania en aquest gran pacte que ha d'haver-hi.

I una de les coses que li plantejarem en la moció és no una proposta específica de renda de ciutadania, el que li proposem és que vostè –i, si vol, el conseller Mena al costat– lideri, convoqui de forma urgent una taula en la qual hi hagin tots els partits polítics i els agents que en aquest moment han posat alguna iniciativa al damunt de la taula per afrontar, de forma decidida, de quina forma incidim en aquelles persones que s'han quedat sense feina i que hi han poques expectatives que puguin recuperar la feina; en definitiva, aquells que han quedat exclosos no per una qüestió aleatòria, sinó perquè el Govern va modificar de forma unilateral les condicions del gran pacte que en el seu moment vàrem establir tots plegats. Per tant, la primera qüestió: volem que el Govern retorni a la via del pacte.

Segona mesura important: vàrem plantejar en aquesta cambra parlamentària, de forma molt solemne, aquest

pacte nacional per a la inclusió social. I hem demanat en reiterades ocasions que hi hagués un document que fes d'avançada mesures urgents per intentar aplicar-lo. El Govern no ha volgut anar per aquest sentit, ha volgut anar per un altre sentit, que és utilitzar el document del grup de treball que va crear el mateix Govern. En tot cas, no entrarem a valorar si una via és millor que l'altra. Però el que sí que voldríem és que hi hagués un aspecte que és fonamental, i és concreció temporal i concreció pressupostària. Està molt bé que tinguem un pacte nacional, està molt bé que tinguem un pacte nacional per la infància o que tinguem un pacte nacional per la inclusió social, està molt bé que tinguem un document del grup de treball, però fa mesos que aquest document corre pels diferents departaments i no té ni dades econòmiques ni dades temporals, i un document que no té ni terminis ni xifres és paper mullat. I el que necessitem en aquests moments no és paper mullat, sinó mesures urgents.

Tercer aspecte que voldríem afrontar, perquè és un aspecte certament dramàtic. És el tema de la infància. D'una banda, perquè tenim aquest pacte nacional, però, de l'altra, perquè és el sector segurament més desfavorit i més sensible de tots plegats. Les dades són certament esfereïdores. Abans li comentava la necessitat de no relativitzar les dades. Un de cada quatre menors és pobre. Són dades certament esfereïdores. El 32 per cent de les famílies, i quan dic «famílies» parlem també d'infants a càrrec, tenen problemes per arribar a final de mes. Segurament que són aquestes famílies que no poden pagar el menjador dels seus fills o filles. I un 11 per cent dels infants viuen amb famílies que no tenen ocupació. Són dades certament preocupants i que al nostre entendre haurien d'exigir una actuació decidida, urgent, del Govern de la Generalitat.

En quines actuacions podem incidir? Doncs, home, amb els elements que tenim al nostre abast a nivell de l'estat del benestar. I un dels més potents que hi ha són els menjadors dels diferents centres educatius.

Ens preocupa –ens preocupa– que la solució acabi sent que els alumnes vagin amb carmanyola a l'escola. Més enllà dels efectes que pugui tenir de separar els alumnes en un costat o en l'altre, amb alumnes pobres i alumnes rics, més enllà que això tampoc no acabi de contribuir a la dieta dels alumnes, hi ha un tema encara més preocupant, i és que això expressa la debilitat del nostre sistema, perquè si aquestes persones han de recórrer a aquesta via vol dir que les beques no funcionen de forma correcta, i el que ens cal precisament és un sistema de beques potent. I li recordo, precisament, que en la moció que el nostre grup parlamentari va proposar al seu i es va aprovar per unanimitat va donar recolzament a una proposta que plantejava, i cito de forma literal, «incrementar les beques menjador.» És una peça bàsica. I és que no només hauríem d'incidir en això, sinó que hauríem d'intentar incidir també, a través dels serveis socials bàsics i a través dels diferents consells educatius, en un altre aspecte que és també igualment preocupant, i és que molts alumnes en aquests moments van sense esmorzar a l'escola.

Hem d'incidir en aquest aspecte, ho repeteixo, perquè és una part fonamental, perquè nosaltres ho considerem així en la mesura que incidim en la infància i perquè, ho repeteixo, no es tracta només que el Govern, com comentava vostè en l'anterior intervenció, prioritzi les persones. Hem d'acabar la frase: es tracta de prioritzar les persones que ho passen més malament en aquest país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, diputat Pere Bosch, vull agrair la seva intervenció..., i el que vostè manifesta que són preocupacions. I és cert: les dades són difícils, són dramàtiques. El moment és el que és, i, per tant, per això l'afrontem. I, evidentment, quan diem «prioritzar les persones» s'entén que són les persones que viuen en una situació de més gran vulnerabilitat. Això és evidentíssim que és així.

Una situació difícil que afrontem en un moment també en què ens hem trobat com ens hem trobat. Vostè diu: «No apliqui el retrovisor.» Bé, jo el que he de dir..., em citen uns informes, i jo dic el que diuen aquests informes. També ho dec poder dir, em sembla que no he fet pas... Vostè no, perquè jo encara no havia intervingut. Era en resposta a l'anterior interpellació.

Per tant, doncs, algunes de les qüestions que vostè em manifesta... Per una banda, el Pacte per la lluita contra la pobresa a Catalunya. Doncs està en procés d'elaboració. Tenim totes les bases perquè vingui, he dit, al voltant de l'estiu, no sé si donarà..., just abans de l'agost o després. I, per tant, seria un moment per trobar aquest consens, i estic segur que el trobarem. I li agraeixo, en aquest sentit, la voluntat que vostè ha dit, i vostè sap que hem arribat a acords en diferents mocions. Per què? Perquè hi ha hagut aquesta voluntat d'acord. I, per tant, jo això li ho agraeixo i li ho he agraït en altres intervencions. Per tant, al Pacte de lluita contra la pobresa, tenim els documents avançats, i, per tant, doncs, al voltant de l'estiu podrem abordar-lo. També li dic que a la moció que vam aprovar..., dues, que hi ha una resolució i una moció, deien «al llarg de la legislatura». Entenem, per això, la urgència, i per això, doncs, malgrat que diu «al llarg de la legislatura», ho farem d'una forma molt més ràpida.

I, per una altra banda, les mesures, moltes de les que estan citades allà s'apliquen, i es cert que si vostè vol potser hem de concretar-ho més en un document de calendari, però s'apliquen en temes d'habitatge, en temes del nostre propi departament, etcètera.

I en el tema de beques de menjador, és clar, jo tampoc em vull repetir, perquè a més afecta altres departaments que se'ls ha interpellat directament per aquest tema i han donat explicacions des d'aquest mateix faristol.

Vostè ha citat també un dels acords que hi va haver en el tema dels aliments i aquella taula que es va proposar dels agents implicats. Hi ha hagut ja diferents reunions d'aquesta taula i s'han pres decisions, i algunes s'apliquen; d'algunes cadenes d'aliments..., els aliments sobrants, etcètera. Per tant, en donarem comptes més endavant. Però això es fa. I, per tant, aquella iniciativa que va sortir en un debat parlamentari, en una interpellació i en un acord d'una moció..., i en aquest acord hi ha participat, per exemple, el Departament d'Agricultura amb els directors generals específics de la matèria. Per tant, s'hi treballa.

El tema de la renda mínima d'inserció. Jo el que sí que li vull dir de la renda mínima d'inserció... Diu: «Agafi lideratge.» Mai en la història el lideratge de la renda mínima d'inserció ha estat en el Departament de Benestar Social i Família, amb els diferents noms que hi ha hagut. Sempre ha estat en el Departament de Treball. I, si no –ara em dirà que poso el retrovisor, però és igual–, miri la legislatura que vulgui i miri quins consellers han parlat de renda mínima. Agafi l'última legislatura i miri qui va parlar de renda mínima d'inserció. I, per tant, des del departament hem manifestat al Departament d'Empresa i Ocupació tot el nostre compromís amb els itineraris socials de les persones que estan en renda mínima d'inserció, però creiem que unificar més la gestió ha de donar més eficàcia i eficiència a tot el sistema, i és el que pretenem. I, alhora, a mi si em fan propostes de col·laboració, de treball, escolti, són temes que vostè sap que m'apassionen, i per tant em tindran a la seva disposició com sempre.

En els temes d'infància, a part del Pacte per la infància..., que està més avançat que el Pacte de lluita contra la pobresa per una qüestió: perquè vam començar abans. Per res més. Aquí sí que pràcticament ja està a punt de venir al Parlament, perquè ara el va aprovar, la setmana passada, el Consell Director del Pacte per la Infància. I, per tant, es fan les últimes correccions de les aportacions que hi va haver, i ja vindrem aquí al Parlament per fer tot el debat amb els grups parlamentaris.

I aleshores jo també em vull entretenir una mica en els temes d'infància. Abans ja he comentat les ajudes per a les famílies en situació de vulnerabilitat. Però vull tornar a fer un esment d'algunes de les coses que fem.

El Fons de garantia per impagament de pensions s'aplica, i amb un fons de 10 milions d'euros. S'aplica.

Tenim també la prestació per a menors d'edat en situació de risc, que vol dir que quan una família, a través dels serveis socials bàsics, l'EAI..., veuen una situació per al manteniment, per a la cura, d'un infant, i on la problemàtica és netament econòmica, hi ha aquesta prestació que es dona, i que ha crescut, i aquest any tenim una previsió de 2 milions i mig d'euros. Per tant, aquesta prestació s'aplica.

Els centres oberts. Han crescut els recursos que destinen a centres oberts. Vostès em parlen de compareixences, i jo les segueixo i miro totes, les compareixences que hi ha. Però també els ho puc dir de la mateixa

realitat. La setmana passada vaig estar a diferents centres oberts del barri del Raval de Barcelona, per exemple. O fa unes setmanes en vaig anar a visitar altres a Girona. Doncs escolti, es fa una bona feina, i hem reforçat aquests centres oberts amb ajudes que vénen..., perquè també diguem-ho: la Generalitat de Catalunya hi aporta més de 6 milions d'euros, aquest any, i també tot el que fa referència als ajuntaments i consells comarcals, que també hi aporten recursos.

Després fem tots uns programes preventius en l'àmbit de la infància que hi dediquem 2,2 milions d'euros.

Per tant, tot això jo els demanaria que ho tinguin present, perquè sembla com de dir: «La infància està en una situació..., per la situació de les famílies i no s'hi fa res.» Es fan coses. Intentarem fer-ne més, però es fan coses. I vostès vagin, si no..., perquè de vegades també donem una imatge de país que no és la real. Que hi ha una situació de dificultat és cert, però hi ha capacitat de resposta, i es dona, aquesta resposta.

I després també dir que des de la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària fem una convocatòria de projectes, aquest any, que estan dedicats a cohesió i inclusió social..., que donaran resposta a 232 projectes i s'hi dedicaran 3,2 milions d'euros, gairebé 3,3 milions d'euros.

O, per exemple, als plans de desenvolupament comunitari, que també es prioritzen amb els ajuntaments i consells comarcals..., cap a temes d'inclusió social, hi dediquem 3 milions d'euros.

És clar, jo els pregaria que tot això ho integrin i vegin la quantitat de recursos que esmercem en el tema. I, per tant, sembla com si no es fes re, perquè sortim aquí i diem: «Oh!, vostè...» Escolti, es fa tot això.

Jo el que els vull agrair, al seu grup, i de la forma que vostè ho ha plantejat, és aquesta voluntat d'acord..., i per impulsar i «apretar» més amb acords de futur que puguin impulsar en la propera moció que es presenti en el proper Ple. I, per tant, des del Govern jo els brindo aquesta voluntat de col·laboració i de treball conjunt.

I, després, també, finalment, en el tema del Grup de Lluita contra la Pobresa, home, jo..., em sembla que aquest grup, en què hi ha hagut totes les entitats socials, que les entitats el valoren positivament..., tot aquest tema que s'ha fet..., i hi ha un conjunt d'accions, en l'àmbit de l'habitatge, en l'àmbit de la transició de l'escola al treball, en l'àmbit del treball comunitari, etcètera —no els citaré una llista molt llarga que hi ha d'accions—, que es fan.

I, finalment, en el Pacte per a la lluita contra la pobresa dir que s'han fet, estrictament pel pacte, disset reunions amb entitats del sector, a part de les reunions del consell director del pacte. Ja tenim totes les línies fetes, i, com dic i ho repeteixo, nosaltres comptem que entre juliol i setembre podrem portar aquesta proposta aquí al Parlament, fer un treball conjunt. I jo..., aquesta voluntat que vostè ha manifestat d'acord, m'agradaria que en el pacte, des de l'exigència, des de l'exigència mútua..., arribem a aquest gran consens per un pacte en què posem ca-

lendarí, en què posem actuacions, perquè és cert que aquesta és una prioritat.

Jo he acabat abans dient: «La nostra prioritat són les persones.» I vostè ha dit: «Les més vulnerables.» S'entén, evidentment. La nostra prioritat és el país, un país que vol dir un territori, però sobretot vol dir una gent, unes persones que hi viuen. I en un moment com l'actual, que és moment de prioritats, evidentment, una prioritat, la més gran, són les persones i les famílies en situació de vulnerabilitat, i dintre d'aquests col·lectius, a més a més, la infància, pel que significa la infància d'aposta pel futur, i també, precisament, perquè hi ha una convenció dels drets dels infants que ho manifesta clarament, i pel que significa ser infant..., que necessita l'acompanyament del conjunt de la societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, conseller, nosaltres no li direm mai que el Govern no faci res. Mai. El que sí que li diem és que el Govern no fa allò que l'excepcionalitat del moment requereix, i és una cosa molt diferent. És evident que propiciar la continuïtat de determinades polítiques que es feien un, dos, tres o quatre anys enrere en una situació que és excepcional no és la solució. I això no ho diem només d'es d'Esquerra Republicana. Això ho diuen les entitats. Que la situació és excepcional i que calen mesures excepcionals urgents, quantificades, en àmbits estratègics com la infància, com l'escola, com la gent gran, com l'habitatge, això ho diu tothom. I, per tant, no és afirmar que el Govern no faci res, sinó que cal incidir en aspectes, diguem-ne, que facin front a aquesta realitat absolutament excepcional.

Vostè ens plantejava alguns temes. Jo voldria incidir sobretot en una part, en aquesta part més constructiva de propostes que intentarem reflectir en la propera moció.

Primera qüestió. Li plantejem que aquest pacte nacional que ens vàrem comprometre a fer..., tinguem, si pot ser abans de l'estiu, un document de bases i un document, extret d'aquest pacte nacional o del grup de treball de la pobresa, tant se val, quantificable i amb una periodicitat. És el que ens demanen, en definitiva, les entitats; les entitats, quan s'han reunit amb vostè en aquest grup de treball, el que ens han demanat és que algunes d'aquestes mesures s'avancesin i intentéssim aplicar-les de forma immediata. Primera proposta que volem plantejar.

Segona proposta que volem també proposar, en l'àmbit de la renda mínima. Jo abans no li comentava «lideratge» en un sentit, diguem-ne, estricte del terme. O sigui, a nosaltres el que ens preocupa menys és que hi hagi un traspàs de la taula de coordinació d'un lloc

a l'altre. El que ens preocupa és que hi hagi sensibilitat social. I el que ens preocupa és que el conseller de Benestar i Família apliqui aquesta sensibilitat que en teoria li pertoca. Demanem, per tant, un lideratge, però un lideratge a nivell d'incidir, d'una banda, en la recerca del consens, i, de l'altra banda, definir la renda mínima que en aquests moments requereix el nostre país.

Què li proposem en l'àmbit del consens? Doncs, allò que no ha fet fins ara el conseller Mena ni que tampoc ha tingut la valentia de fer vostè, que és reunir els partits polítics, reunir les entitats que han plantejat propostes en aquest sentit –la Creu Roja, ECAS, la Taula del Tercer Sector Social, la iniciativa legislativa popular que s'està impulsant en aquests moments–, reunir-los en una mateixa taula, per intentar definir com ha de ser el model de renda mínima. Ho reitere, nosaltres no entrarem en una guerra de si entrem aquesta proposta o l'altra; el que li reclamem és sobretot que vostè retorni a la via del consens, que no hauria d'haver variat mai aquest Govern, i, sobretot, que es defineixi a partir d'aquí una proposta que permeti que aquestes 200.000 persones que han quedat excloses perquè es troben en situació de problemes de llarga, diguem-ne, durabilitat de la seva situació d'atur puguin trobar alguna solució, que no els deixem, en definitiva, al marge.

Tercera proposta. Li plantegem, també, mesures específiques en l'àmbit de l'habitatge, i per tant un lideratge també en aquest sentit; d'una banda, aprofitant aquests habitatges que no estan ocupats; lideratge també a nivell d'intervenir en els processos de negociació, i lideratge que es tradueixi no només en una entitat financera sinó en totes les entitats financeres i que permeti, en definitiva, una solució d'àmbit nacional que eviti que moltes persones també es puguin trobar a l'estacada.

En l'àmbit dels aliments, què li proposem? Vàrem proposar en el seu moment una taula; volem que aquesta taula es reunixi de forma urgent. Vostè em comenta que s'han fet reunions preparatòries, però no s'ha reunit la taula. I ens trobem a principis d'aquest mes amb l'inici de la temporada de la col·lecta de la fruita, i, per tant, podria ser una de les primeres mesures que podrien aplicar. Volem lideratge també en aquest àmbit i intentar assumir com a repte el malbaratament zero en aliments.

En l'àmbit de l'alimentació infantil, li ho reitere, nosaltres estem extremadament preocupats per la situació que en aquests moments estan vivint molts infants del nostre país. I el que li reclamem, d'una banda, són dades. Volem saber, en aquests moments, quants infants del país s'estan quedant sense beques menjador i s'estan quedant, per tant, sense poder entrar en els menjadors escolars i tenir una alimentació adequada, i, en la mesura que disposem d'aquestes dades, poder incidir-hi de forma directa. Què vol dir això? Vol dir coordinació amb els serveis socials bàsics; vol dir coordinació també amb el Departament d'Ensenyament; vol dir, en definitiva, disposar de les dades que ens permetin incidir en aquesta problemàtica.

També necessitem lògicament reforçar els serveis socials bàsics. Abans ens comentava, en l'anterior intervenció, que havia visitat Lleida –no recordava si havia estat dilluns o dimarts; jo recordo que em sembla que va ser dilluns, si no vaig equivocat–, i ens comentava la satisfacció de l'alcalde. També li puc posar exemples d'altres alcaldes o presidents dels consorcis que expressen una opinió totalment diferent i que ens remarquen que hi han hagut retallades en els serveis socials bàsics del 3 per cent o d'altres quantitats.

Però, més enllà d'això, la pregunta que ens hem de formular, la pregunta que volem formular és: en aquests moments en què una de les peces bàsiques per afrontar aquesta realitat –i vaig acabant, senyora presidenta, o senyor president... (*veus de fons*)– és els serveis socials bàsics, estem dotant els ajuntaments i els consorcis dels recursos que són necessaris? Aquesta és la pregunta que volem formular i que també intentarem traslladar a la nostra moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Molt bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, jo espero, senyor diputat, veure la seva moció i intentar, doncs, amb els grups parlamentaris..., tant de bo puguem arribar a acords per enfortir tot el que són les polítiques.

Vostè diu: «Situació d'excepcionalitat, i» –diu– «estan fent les polítiques que es feien.» Doncs, algunes de les polítiques que es feien se segueixen fent, però hem reforçat econòmicament algunes de les polítiques que es feien, i, en altres, s'han pres mesures diferents i noves. I, per tant, també els vull dir que s'estan posant més recursos a algunes de les actuacions que es feien i se'n fan de noves.

Jo ja he dit que el document de bases del pacte estarà el mes de juliol. El que he volgut dir-li és que, clar, segons a quina data arribi de juliol..., que no semblés de dir «miri, m'ha dit el juliol», i arriba a les últimes setmanes. Nosaltres creiem que el mes de juliol podrem tenir el document de bases en el Parlament, però el que és cert és que, per al seu debat, ens imaginem que serà més passat l'estiu. Però, per tant, el compromís de dir «el document de bases el mes de juliol», ja li avanço que sí; l'únic, que evidentment per a la discussió, doncs, com que serà una mica més llarga, necessitem una mica més de temps, i, per tant, que no semblés allò de dir «queda l'agost pel mig». Doncs, per això he volgut fer aquesta remarca, una mica de curar-nos en salut per aquesta qüestió. I també el del pacte per la infància, que hi ha tot un apartat dedicat també a l'àmbit de la lluita contra la pobresa.

Clar, vostès, després..., vostè em fa una part sobre el tema de la renda mínima d'inserció. Escolti, qui té

sensibilitat social és el Govern de la Generalitat. I, per tant, nosaltres som un govern i aquest Govern afronta la renda mínima d'inserció com a govern. I, per tant, no intentin fer caixons, de dir «això és d'aquí», «això és d'allà». Amb nosaltres, hi ha un govern que respon i que dona resposta als temes. I ens ha semblat que organitzativament era millor només posar aquesta comissió tècnica, que també estigués en el Departament d'Empresa i Ocupació.

També, per una altra banda, em parlen del tema d'habitatge. Jo ja els ho he dit. I alguns d'aquests temes... És que, clar, vostès han interpellat en diferents qüestions el conseller Mena; han interpellat la consellera Rigau sobre les beques menjador i sobre altres temes. Vull dir, per tant, s'han debatut. I jo aquí tinc les dades de beques menjador, dels recursos que s'hi han posat. I, per tant, la mateixa consellera deia aquesta setmana, en una roda de premsa, que jo hi era, deia: «Aquesta és una prioritat del nostre Govern.» I per això s'estan, doncs, buscant respostes.

Vostè torna a incidir en el tema dels ajuntaments i dels consells comarcals. Dilluns vaig ser a Lleida i he estat a altres municipis, i la gent –els alcaldes, els presidents dels consells comarcals– agraeixen l'esforç que s'està fent en aquest moment. I, per tant, doncs, ara aquí no vinguin a dir, com si hi hagués una problemàtica, perquè hi ha hagut un acord en els contractes programa. I, dintre dels recursos, s'han prioritzat temes de lluita contra la pobresa.

En el tema d'aliments, també li he dit que nosaltres ja vam fer, s'han fet diferents reunions. En aquest cas, no hi he assistit jo; si l'interessa, doncs, ja li passaré diferents dels aspectes que s'hi han tractat. Però ja s'han pres mesures concretes. Vostè ara em parla d'una encarada a l'estiu, que amb molt de gust també... Sé que n'han parlat a les reunions, el que no sé és ara... Jo no porto el seguiment de totes les reunions que s'han fet.

Per tant, senyor diputat, jo el que li vull dir és que estem prioritzant la lluita contra la pobresa. Vostè ha destacat el tema d'infància. És un de les nostres prioritats; hi estem dedicant més recursos que mai, hi ha actuacions noves. Però també li vull recordar una cosa, per coses que s'han dit: el Govern ha d'actuar, però nosaltres en cap cas negarem també la participació de la societat civil, de les entitats. I aquests dies també s'han fet comentaris en aquest sentit. I, per tant, jo el que celebro també és que, havent-hi un govern que lluita contra la pobresa, també hi ha una societat que, quan se li fa una crida perquè participi, demostra que tenim una societat viva, que no està adormida, que tenim entitats que tenen projectes, que lluiten contra la pobresa i que la societat, malgrat moltes crítiques i malgrat moltes crides, ha respost amb generositat quan ha convingut. I això per a mi és un motiu de joia i de satisfacció, i ho és per al conjunt del Govern. I per això també estem contents, perquè hi ha un govern amb sensibilitat social, però tenim país, tenim societat i tenim una nació de qualitat humana, que, quan ha de respondre, al costat del seu Govern, al costat de la gent, també respon. I aquesta és la manera de fer gran una societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i onze minuts i es reprèn a les quatre i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pels lletrats Antoni Bayona Rocamora i Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Continuem amb l'ordre del dia i amb el setè punt, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2009.

Procediment

relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2009 (tram. 257-00002/09)

D'acord amb l'article 163.5 del Reglament, comença la presentació l'il·lustre senyor Jaume Amat i Reyero, síndic major de la Sindicatura de Comptes, a qui saludo en aquest moment, i a tots els membres de la sindicatura.

(Pausa.)

Ja pot començar, eh, senyor Amat?

El síndic major (Jaume Amat i Reyero)

Molt honorable presidenta, honorables consellers, senyores i senyors diputats, comparec davant del Ple del Parlament per presentar l'informe de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2009, d'acord amb el que preveu l'article 163.5 del Reglament del Parlament. Aquest informe ha estat aprovat pel Ple de la Sindicatura de Comptes de Catalunya el 31 de gener del 2012. El ponent de l'informe ha estat aquest síndic major que els parla, i el treball de camp s'ha realitzat amb la col·laboració dels tècnics dels departaments A, B, C, F i G de la mateixa Sindicatura de Comptes.

Es presenta com cada any aquest informe en compliment de l'article 39 de la Llei de la Sindicatura de Comptes, que estableix que la sindicatura ha d'elaborar anualment un informe de fiscalització sobre l'adequació de la informació econòmica i financera del Compte general de la Generalitat de Catalunya i trametre'l al Parlament. Amb aquest acte es tanca el ci-

cle pressupostari que es va iniciar, ja anys enrere, amb l'aprovació del Pressupost de la Generalitat del 2009.

L'informe consta de dos volums. El compte de l'Administració de la Generalitat, el de les entitats autònomes de caràcter administratiu i el de les entitats gestores de la Seguretat Social formen el volum primer, i varen ser formulats i presentats per la Intervenció General de la Generalitat. Els objectius de l'informe respecte als comptes del volum 1 són els següents: examinar i comprovar que els comptes es presentin d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostàries que són d'aplicació, i comprovar que l'activitat econòmica i financera que reflecteixen els comptes es realitza d'acord amb el principi de legalitat.

En el segon volum es presenten els comptes de les diputacions provincials, de les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer o anàleg, de les empreses públiques i d'altres ens de dret públic els pressupostos dels quals són aprovats pel Parlament i retuts directament a la Sindicatura de Comptes. Per primera vegada, aquest segon volum inclou els comptes dels consorcis i les fundacions públiques els comptes dels quals han estat aprovats per la Llei de pressupostos del 2009. Resten fora d'aquest compte general, i per tant del mateix informe, perquè tampoc són aprovats pels pressupostos de la Generalitat, les universitats públiques i tots els seus ens dependents, que en l'actualitat rondan els cent ens.

El procediment i el tràmit que ha seguit aquest informe és segons la Llei 18/2010, de 17 de juny, de la Sindicatura, i el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya.

Com a opinió general, l'informe conclou que el resultat dels treballs de fiscalització realitzats permet manifestar que el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici 2009 es presenta d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostàries que li són d'aplicació, i l'activitat econòmica i financera que reflecteixen es realitza d'acord amb el principi de legalitat, amb les observacions i recomanacions que es detallen en el mateix informe. La Intervenció General de la Generalitat va presentar dins del termini legal corresponent el Compte general, amb els estats consolidats i agregats. Com a dades més importants respecte als estats consolidats, podem remarcar, per exemple, que les obligacions reconegudes no financeres en el 2009 es van tancar amb una xifra de 32.517 milions d'euros, i els drets liquidats no financers, de 27.547. És a dir, la diferència..., la necessitat de finançament, o el dèficit financer, es va elevar a 4.970 milions d'euros. El romanent de tresoreria negatiu va ser de menys 6.450 milions d'euros, i l'endeutament viu consolidat s'eleva a 20.185 milions d'euros.

Si analitzem –i així ho fa l'informe– aquestes dades dins de l'evolució a partir dels cinc anys enrere, veiem que l'endeutament consolidat, que es mantenia entre els anys 2005, 6 i 7 a 11.000 i 12.000 milions d'euros, el 2008 va saltar a 16.135, és a dir un 28 per cent més, i en el 2009 ja es col·loca a 20.186 milions d'euros, és a dir un 25 per cent més, i que el romanent de tresoreria

negatiu ha passat de 2.840 negatius en el 2007 a 4.200 negatius en el 2008 i a 6.449 negatius en el 2009.

Respecte al compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària, les necessitats de finançament, o el dèficit no financer, d'acord amb la normativa europea –és a dir la norma SEC 95, incloent-hi els ajustos aplicats per la Intervenció General del Estado–, varen situar la xifra en 4.706 milions d'euros, un 2,41 per cent del PIB català, molt per sobre del dèficit previst, que inicialment era de l'1 per cent.

A causa de la situació de deteriorament general de les finances públiques, el ple del Consell de Política Fiscal i Financera, el 22 de març de l'any 2010, va aprovar unes noves projeccions pressupostàries respecte a l'actualització del programa d'estabilitat de l'Estat espanyol, amb l'objectiu de situar el dèficit de les comunitats autònomes en l'1,1 per cent del PIB el 2013.

Aquest pla de reequilibri econòmic i financer 2010-2011, aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera el 15 de juliol del 2010 per a Catalunya, preveia la següent evolució: el PIB..., el dèficit respecte al PIB a Catalunya el 2009 es comptava en 2,37; el 2010, 2,39; el 2011, l'1,70, i el 2012, l'1,30. Per desgràcia, veiem que la realitat ens ha superat i que aquests percentatges de dèficit estan molt per sobre del pla de reequilibri que es va marcar l'any 2010.

Si anem ja directament a les conclusions principals de l'informe, primer destacar que moltes d'aquestes observacions es mantenen dels informes emesos en exercicis anteriors, atès que aquesta sindicatura segueix anotant la necessitat de corregir-los i per això es mantenen en l'informe vigent.

Dintre de les principals observacions podem destacar les següents.

Caldria regular normativament els comptes a consolidar que recullen tota l'activitat econòmica financera del sector públic de la Generalitat, el perímetre d'entitats a incloure i els procediments de consolidació. Això suposa modificar la regulació actual, fixada en la Llei de finances públiques de Catalunya.

Segons la memòria del Compte general del 2009, la despesa meritada durant l'exercici 2009 però imputada al 2010 –és a dir, el que se'n diu les despeses desplaçades– es va elevar en aquest any a 655 milions d'euros, import inferior en 1.850 milions a l'exercici anterior.

L'endeutament viu consolidat de les entitats incloses en el perímetre SEC 95, a 31 de desembre del 2009, era de 26.186 milions d'euros, dels quals 22.514 milions són deute financer i la resta altres instruments financers que no s'inclouen en el Compte general d'endeutament consolidat.

El total d'inversions executades el 2009 i no imputades al pressupost ha estat de 1.586, que es corresponen a operacions realitzades pel mètode alemany, drets de superfície, concessions i operacions de GISA, ICF Equipaments i Ifercat. Caldria considerar tota la inversió executada com a despesa en el càlcul del dè-

ficit no financer a l'efecte del compliment de l'objectiu d'estabilitat.

Segueix faltant en la memòria presentada la part corresponent a costos, rendiments i compliment dels objectius programats, tal i com es regula a la Llei de finances.

Es liquiden ingressos sense el document de reconeixement de l'obligació per part de les entitats públiques atorgants, per valor de 251 milions d'euros.

S'han de revisar i regularitzar els saldos de drets liquidats pendents de cobrament d'exercicis anteriors.

S'ha de revisar el mètode de valoració de l'immobilitzat material d'exercicis anteriors.

La Sindicatura de Comptes segueix mostrant el seu desacord amb la manera de comptabilitzar les operacions adreçades a unificar el deute mitjançant la subrogació o cancel·lació amb transferències. Les transferències de la Generalitat per assumir l'endeutament d'altres entitats –com han estat al llarg del temps Universitats, GISA o la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals– s'haurien d'haver comptabilitzat en el capítol 7 del pressupost com a transferències de capital, quan se segueixen realitzant com a operacions d'actius financers, és a dir en el capítol 8 del pressupost.

Una sèrie d'equipaments públics han estat ocupats abans de formalitzar el contracte d'arrendament entre ICF Equipaments i el corresponent departament de la Generalitat. Aquests equipaments no consten registrats en els comptes anuals de la Generalitat ni en els d'ICF Equipaments.

Les entitats gestores de la seguretat social no comptabilitzen les modificacions de previsions d'ingressos quan aquestes financen part de les modificacions de despeses.

A cada exercici apareixen diferències entre el passiu i l'actiu circulant del balanç que provenen dels comptes corresponents de deutors i creditors extrapressupostaris.

Com a dades rellevants de l'informe a partir de l'anàlisi que s'ha fet del Compte general lliurat es podrien destacar les següents.

Els ingressos no financers de l'Administració de la Generalitat per al 2009 s'han incrementat en un 9,7 per cent respecte al 2008, els ingressos per transferències corrents representen el 39,2 per cent del total dels ingressos no financers liquidats, i els ingressos tributaris representen el 56,3 per cent. Aquests ingressos encara, en el 2009, pugen, perquè d'alguna manera els ingressos que es comptabilitzen vénen de la liquidació de l'exercici 2007, atès que la liquidació definitiva és dos anys després de l'any en què han tributat, i a la vegada en el 2009 es van ingressar les bestretes addicionals per l'aplicació del nou sistema de finançament. Aquestes dues dades, tal i com s'explica en l'informe, d'alguna manera són les que fan que els ingressos, en el 2009, sobretot en el que és vessant tributària, hagin seguit pujant.

En el capítol de personal, el total d'efectius de l'Administració a 31 de desembre del 2009 era de 164.680 funcionaris, amb un augment de 2.255 efectius respecte del 2008. Es destaca, entre els augments, 943 efectius en personal d'administració general i de serveis tècnics, 777 en el cos de Mossos d'Esquadra i 220 en personal docent.

La càrrega financera futura i acumulada a 31 de desembre del 2009 s'eleva a 23.945 milions d'euros, que suposa un increment del 15 per cent respecte a l'any 2008.

Els compromisos de despesa adquirits amb càrrec a exercicis futurs, és a dir, despesa plurianual, representen un import total, sumant la càrrega financera, de 64.326 milions d'euros. En aquesta xifra, les despeses derivades de la construcció d'infraestructures i equipaments finançats amb sistemes alternatius han crescut en un 11 per cent respecte a l'any 2008.

Del volum 2 del Compte general de la Generalitat per al 2009, es presenten els comptes retuts per les 4 diputacions provincials, per les 4 entitats autònomes industrials, comercials i financeres i per les 72 empreses de la Generalitat, de les quals 9 no han tramès els comptes i 44 ho han fet fora de termini. Dels 65 consorcis que apareixen a la Llei de pressupostos del 2009, 24 no han tramès els comptes a la Sindicatura i només 14 ho han retut dins del termini. I de les 31 fundacions públiques que apareixen a la Llei de pressupostos, 13 no han tramès els seus comptes a la Sindicatura, i de les 18 restants només 7 ho han fet dins de termini.

Voldria concloure la meua intervenció manifestant que aquest síndic és conscient que cal per part de tothom seguir fent un esforç per poder presentar un informe definitiu del Compte general en uns terminis més curts i més propers a l'exercici fiscalitzat, no tan sols perquè sigui una obligació de llei, una obligació normativa, sinó també perquè la conjuntura actual i la velocitat amb què els esdeveniments socials i econòmics fan variar les perspectives i les mateixes dades amb molt poc temps provoquen que informes anteriors restin de seguida desfasats i amb poc valor com a eina de gestió.

Val a dir que aquesta sindicatura de comptes ha escurçat el temps en la presentació de l'informe del Compte general corresponent a l'exercici 2009, i que ja es troba en la darrera fase de preparació per a l'aprovació del corresponent informe de l'exercici 2010.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, honorable conseller, senyors síndics, senyores diputades, senyors diputats, la liquidació dels pressupostos de la Generalitat des de l'any

2008 fins avui ha estat clarament marcada pel canvi de cicle econòmic. Ho dèiem també en el debat del compte general del 2008. I és en aquest context que cal situar la liquidació dels pressupostos de l'any 2009. La crisi impacta de forma dràstica sobre els comptes públics. La Generalitat, l'exercici 2009, va ingressar 2.263 milions d'euros menys en concepte d'impostos.

Però anem a pams. El dèficit de l'any 2009, amb xifres definitives fixades pel Consejo de Política Fiscal y Financiera, va ser de 4.706 milions d'euros –que equival a un 2,41 per cent del producte interior brut del país. Aquest dèficit complia el que va ser autoritzat pel Consejo de Política Fiscal y Financiera, que, recordem-ho, per a l'any 2009 era del 2,5. És a dir, Catalunya estava dins del topall que es va fixar com a dèficit permès.

De fet, Catalunya, l'any 2009, és la vuitena comunitat autònoma per dèficit, quan en anys anteriors havia estat la tercera comunitat autònoma –de les de règim comú– pel que fa referència al dèficit públic.

El dèficit dels últims anys, tant a Catalunya com a Espanya com als països del nostre entorn que han patit i segueixen patint la crisi, es deu en gran mesura a la caiguda d'ingressos –produïda també, lògicament, per la disminució d'activitat econòmica–, no al «desgavell» de la despesa: els equipaments, les infraestructures, estan aquí; els metges, els mossos, els mestres, fins ara també hi eren. Si durant el govern d'esquerreres haguéssim pagat una festa permanent, haguéssim trinxat el país, com a alguns diputats de la majoria els agrada afirmar, ara no li seria tan difícil, al Govern, al govern de Convergència i Unió, i costós als ciutadans, en termes socials, fer les retallades que s'estan fent.

A partir de l'any 2007, a pesar de la crisi econòmica, el Govern de la Generalitat va complir amb els objectius d'estabilitat pressupostària fins a l'exercici 2009, sense deixar –des del nostre punt de vista– en l'estacada al país, és a dir, mantenint les polítiques socials per protegir les classes socials més vulnerables davant la crisi i mantenint la inversió. Austeritat i creixement, que és el que avui seguim defensant i reclamant al Govern.

Durant el 2009, el govern d'esquerreres va posar en marxa diversos estímuls fiscals amb l'objectiu de compensar des del sector públic la dèbil demanda privada i així ajudar a sostenir l'activitat econòmica. Els posaré un exemple del qual aquest matí se n'ha parlat al Ple del Parlament, en una pregunta parlamentària que s'ha adreçat al conseller d'Empresa i Ocupació. El finançament d'aquestes mesures va incloure, entre algunes d'elles, mesures per ajudar el sector dels vehicles, un sector importantíssim des del punt de vista productiu al nostre país, a Catalunya, i que van suposar, lògicament, despeses addicionals, però que n'hem anat recollint els fruits: càrregues de treball per a la factoria de SEAT a la Zona Franca i, sense anar més enllà, fa dues setmanes, l'anunci de la fabricació d'una furgoneta elèctrica a la planta Nissan. Polítiques, aquestes, hereves d'aquelles decisions que es van adoptar.

En un context marcat per l'escassetat de recursos, el Govern l'any 2009 va prioritzar aquelles partides

pressupostàries destinades a protegir els sectors socials més sensibles, així com a mantenir inversions bàsiques per a la millora de la competitivitat de l'economia catalana.

Els posaré un altre exemple d'aquestes polítiques que quedaven recollides, incorporades, en el pressupost de l'any 2009: els recursos per al foment de l'ocupació, que van significar un augment, respecte a l'any 2008, un increment d'un 53,7, respecte al pressupost inicial del mateix any 2009, i en quantitats superiors al pressupostat l'any 2008. Quina diferència respecte a les polítiques actuals, que no destinem cap recurs a les polítiques de foment de l'ocupació.

Paral·lelament, l'exercici 2009 el Govern de la Generalitat va absorbir 1.851 milions d'euros de despesa desplaçada en salut, la qual cosa va permetre resoldre una situació pressupostàriament anòmala, que venia de lluny –en concret, de l'any 2003–, i enfortir financera-ment els comptes públics.

L'elevat dèficit registrat el 2009, més enllà del que s'havia previst inicialment –fruit, ho torno a repetir, de la crisi econòmica– va comportar també un important increment del deute. A efectes SEC, el deute de la Generalitat era, a 31 de desembre de l'any 2009, equivalent a l'11,4 per cent del PIB de Catalunya. Ara, això sí, bastant per sota de l'entorn europeu en què es mou el nostre país. Un total de 34.000..., una mica més de 34.000 milions d'euros, proporcionalment similar al de l'any 2003. Si vostès agafen tot l'endeutament de la Generalitat –el que entra dintre de la comptabilitat europea i el que es realitza amb altres instruments, però que també paguem tots els catalans i totes les catalanes–, la proporció d'endeutament total sobre el total dels pressupostos és exactament igual el 2003 que el 2010: un 93 per cent. I, si ho situem en termes del 2009, lleugerament inferior, amb un punt menys: 92,1.

El dèficit públic de la Generalitat de Catalunya es va reduir l'any 2009 en 566 milions d'euros respecte a l'exercici pressupostari anterior, el de l'any 2008. En concret, es va passar de 5.272 als 4.700 que els esmentava a l'inici de la meua intervenció. Aquesta rebaixa és fruit en bona part dels recursos que l'Administració catalana va ingressar gràcies al nou model de finançament –en concret, 1.990 milions d'euros. Aquesta dotació addicional va permetre atenuar l'impacte sobre els comptes públics que ha tingut l'ensorrament dels ingressos tributaris.

Recordin –perquè, si no fos així, si no haguéssim tingut un nou model de finançament, Catalunya hauria registrat 2.000 milions d'euros més de dèficit públic, és a dir, un 1 per cent més de dèficit sobre el PIB– que el nou model de finançament ens va ajudar a superar la situació financera que pateix Catalunya –i no al revés, com a alguns els agrada insinuar. Model de finançament que, d'acord amb les disposicions estatutàries, s'ha de revisar l'any 2013.

Nou pacte fiscal que nosaltres estem d'acord que cal abordar, que ha de portar més recursos per a Catalunya, per disminuir el dèficit fiscal que patim, que ha de contenir també quotes de solidaritat, i que sobretot

haurà de servir, des del nostre punt de vista, per forjar un gran acord social al país.

Les ciutadanes i els ciutadans del país, les empreses del país, ens miren i no entenen, no entendrien, no ens disculparan si no som capaços d'arribar a acords ambiciosos que incloguin la majoria, si pot ser tots els grups d'aquesta cambra.

Pacte fiscal i pacte social, mots indissociables, com ho és austeritat, però una austeritat entesa sense renunciar a conceptes bàsics de l'estat del benestar, és a dir, una sanitat pública de qualitat d'accés universal, una aposta per l'educació que sigui la millor inversió de futur per al país, i sobretot per polítiques actives de suport a l'economia productiva i sostenible de Catalunya.

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, fins aquí la valoració política del Compte general del 2009, que no tècnica del treball realitzat per la Sindicatura, que, com saben, nosaltres no la valorem en aquest acte, des de la tribuna, o des del faristol del Parlament. Ens manifestem només des d'un punt de vista de valoració política del que va ser l'acció de govern, des d'un punt de vista pressupostari, de les prioritats polítiques que contenen els pressupostos de l'any 2009.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, en primer lugar quiero agradecer al *síndic major* su exposición, así como a los demás *síndicos*, su presencia aquí hoy con nosotros, y por supuesto al equipo técnico de la Sindicatura, como siempre, la calidad y el nivel de detalle de su trabajo.

Hemos oído muchas veces últimamente que estos años todos hemos vivido por encima de nuestras posibilidades, y que por eso ahora toca apretarse el cinturón; en mi opinión, la mayoría de los ciudadanos no hemos vivido por encima de nuestras posibilidades: hemos vivido unos años de bonanza económica, pero eso no significa que hayamos vivido por encima de nuestras posibilidades; eso no significa que los ciudadanos, en su mayoría, en su conjunto, hayamos incurrido en gastos que no podíamos permitirnos, hayamos acometido inversiones desproporcionadas a nuestro nivel de ingresos, hayamos asumido deudas que no podríamos devolver, hayamos planificado ingresos superiores a nuestras nóminas. No, los ciudadanos no hemos actuado mayoritariamente con tanta irresponsabilidad, los ciudadanos no hemos vivido al margen de la realidad, negando la realidad. Sin embargo, la Administración pública catalana sí que ha gastado más de lo que tenía, ha acometido inversiones desproporcionadas para su capacidad financiera, ha errado en la previsión de ingresos, ha asumido niveles y fórmulas de

endeudamiento y financiación insostenibles, ha negado la crisis cuando los ciudadanos ya la veíamos llegar, no ha tomado medidas preventivas de contención y racionalización del gasto; al revés: ha gastado más y de más.

Y todavía ha pretendido autoengañarse, o engañarnos, utilizando operaciones de ingeniería financiera y contable –como las califica el señor Pons, el *síndic* señor Pons en su voto particular al informe–, argucias contables para maquillar las cuentas públicas, para presentar un déficit menor que el real, para esconder gastos y deudas en sofisticados cajones de ingeniería financiera y contable, pero que acaban por salir a la luz un día u otro. Porque la realidad es la que es: un día u otro hay que pagar las facturas, y por mucho que desplacemos gastos de un ejercicio al siguiente, o nos inventemos fórmulas de financiación sofisticadas y alternativas, un día toca pagar, porque las cuestiones de dinero son de suma cero.

El informe de fiscalización sobre la Cuenta general de la Generalitat 2009 elaborado por la Sindicatura que hoy analizamos nos muestra con exhaustividad y con gran nivel de detalle el resultado de la gestión económica, financiera y contable del último Gobierno socialista durante el ejercicio 2009. Lamentablemente, este informe no nos descubre aspectos de gestión distintos a los identificados durante la fiscalización del 2008, no nos muestra nada que no descubriéramos ya al preparar el dictamen correspondiente a la Cuenta general del 2008 que se debatió en este pleno en octubre del 2011 y que dio lugar a la Resolución parlamentaria 276/IX. Y digo «lamentablemente» porque constatamos que los errores de gestión se repiten, la acumulación de errores agrava inevitablemente la situación. Según los datos del informe de la Sindicatura, la Generalitat acabó el ejercicio 2009 con una situación patrimonial extremadamente grave, con casi 2.200 millones de euros de fondos propios negativos. Afortunadamente, la Generalitat no es una sociedad mercantil, y, por tanto, no se mueve por los parámetros contables que se aplicarían a una sociedad mercantil, sociedad que, con este balance, estaría en situación de quiebra o de disolución.

Lo importante, en el caso de la Generalitat, es efectivamente su liquidez, es decir, su capacidad de hacer frente a los pagos de intereses y de capital de la deuda, de pago a proveedores y de pago de nóminas a los trabajadores públicos. La Generalitat no tiene capital social ni tiene que dotar a reservas, por lo que mientras pueda hacer frente a todos sus compromisos de pago –con los ingresos que obtiene por impuestos y tasas, con las transferencias del Estado, o con ingresos extraordinarios por venta de inmuebles o participaciones industriales– no entrará en situación de suspensión de pagos.

Pero que la Generalitat pueda seguir haciendo frente a sus compromisos de pago –y, últimamente, gracias al apoyo del Estado– no quita que se pueda calificar de muy poco responsable la gestión pública socialista, con reiterados y profundos desequilibrios entre ingresos y gastos un ejercicio tras otro, que nos llevaron a la situación de desequilibrio patrimonial de 2009 que

refleja la cuenta general: fondos propios negativos, menos 2.200 millones de euros.

Revisando los resultados consolidados que nos muestra el informe de la Sindicatura, observamos una caída de ingresos por impuestos y tasas del 4 por ciento entre 2008 y 2009. Estamos ya en un escenario de crisis económica. Los ingresos no se comportan como se esperaba cuando se cerró, con cierto optimismo, el presupuesto del 2009. Sin embargo, los gastos, que también se presupuestaron al alza en base al optimismo en la previsión de ingresos, sí que se ajustan a los crecimientos presupuestados, y suben: suben un 15 por ciento entre 2008 y 2009 –personal, 7 por ciento; bienes y servicios, 31 por ciento, y las subvenciones suben un 15 por ciento.

Tendencia expansiva en los gastos sin considerar la evolución de los ingresos que ha venido caracterizando a los gobiernos socialistas. Así, revisando la evolución de las cifras con el histórico que nos suministra el informe, en los tres años que van de 2006 a 2009 los gastos no financieros crecieron un 36 por ciento, frente al escaso 16 por ciento que crecieron los ingresos no financieros. Todos los gastos crecieron espectacularmente estos tres años: las subvenciones, un 29 por ciento; gastos de personal, un 35 por ciento, y los gastos generales, en estos tres años, crecieron un 56 por ciento.

Este incremento de gastos para 2009, cuando ya era evidente la crisis, y la irrealidad en la previsión de ingresos, nos llevó irremediablemente a unas necesidades adicionales de endeudamiento de casi 5.000 millones de euros, un déficit del 2,41 por ciento del PIB regional, casi un 250 superior –o sea, el doble y la mitad más– del déficit que estaba previsto, que era del 1 por ciento.

Para corregir esta situación, en junio del 2010 la Generalitat aprobó un nuevo plan de equilibrio –2010-2011–, pero que nuevamente resultó ineficaz, porque nuevamente se basó en previsiones de recuperación económica que estaban equivocadas. Esta vez se esperaba que la recuperación se produjera a partir del 2011, lo que no sucedió, como lamentablemente hoy sabemos.

Como vemos, un gobierno socialista, apoyado por Iniciativa y por Esquerra, sin capacidad para enfrentarse a la realidad económica, que negó la evidencia y con políticas expansivas del gasto público, un gobierno que llevó a la Generalitat, en el 2009, a más de 26.000 millones de euros de deuda.

Como ven, la solución a los problemas no es tener más dinero, sino gestionar bien lo que se tiene.

El Gobierno socialista tripartito cometió tres errores, los mismos que comentamos al analizar la cuenta general del 2008 y que, por tanto, no son errores puntuales o coyunturales, sino que son errores que caracterizan una determinada manera de gobernar.

El primer error, presupuestar de manera voluntarista, sin atenerse a la realidad, a las previsiones económicas más sensatas, a los indicios de crisis económica que se venían advirtiendo des del 2008, pero que los partidos de izquierda no reconocieron hasta el 2011,

cuando ya se habían gastado el superávit que heredaron del Gobierno del Partido Popular en aceras, rotondas y carteles faraónicos. Y es que un presupuesto voluntarista solo sirve para los gastos, que sí se deben y se pueden ajustar a voluntad, siguiendo las políticas de ajuste, recorte y contención que los siguientes gobiernos no han tenido más remedio que aplicar.

Sin embargo, una previsión voluntarista de ingresos puede resultar incluso absurda, pues la evolución de la economía, que genera las tasas y los impuestos que recauda la Generalitat, queda muy lejos de su control directo, y siempre es más sensato actuar con prudencia y realismo en las expectativas de recaudación. Incluso en las transferencias del Estado: pueden preverse en porcentaje, pero no en valor absoluto, pues igualmente dependen de factores económicos que no se pueden controlar desde el Gobierno de la Generalitat, aunque sí se pueden prever. Por tanto, primer error, presupuestación más voluntarista que realista que impidió afrontar el ejercicio 2009 con estrategias efectivas contra la crisis.

Segundo error, gestión muy deficiente de los recursos públicos disponibles, que empezaron a escasear en el 2009 más de lo esperado. El Gobierno incurrió en gastos exagerados, como hemos comentado, tanto para el nivel de ingresos como para la delicada situación financiera que ya tenía la Generalitat en el 2009. Una gestión del gasto público expansiva que no se adecuó a la situación de crisis económica –que ya era una certeza, y no una previsión– para el 2009, y que habría aconsejado ya una gestión de contención de los gastos.

Y tercer error, seguir practicando una contabilidad del sector público deficiente y maquillada, que también dificultó tomar las decisiones adecuadas, al no disponer de la información contable completa, correcta y veraz. Y es que el informe de la sindicatura realiza las mismas observaciones y recomendaciones de los últimos seis años relativas a la calidad de la información contable que maneja la Generalitat.

Seguimos sin tener delimitado el perímetro de entidades que conforman el sector público catalán. Es decir, aunque las cuentas fueran impecables no podríamos estar seguros de que son completas, de que incluyen toda la actividad económico-financiera del sector público catalán. Tampoco la consolidación de estos estados contables es correcta, pues no existen criterios homogéneos de contabilización para las transferencias internas, ni los criterios y conceptos contables son homogéneos y compatibles entre las entidades del sector público. Estas carencias resultan sorprendentes considerando la extensión y la complejidad del sector público catalán, que obligaría a un tratamiento contable todavía más riguroso para garantizar el necesario control de una gestión pública que es tan complicada.

Debo decir que nos resulta preocupante que los demás grupos parlamentarios no apoyaran la propuesta del Partido Popular para aclarar, mejorar y corregir estos estados consolidados. Los ciudadanos deben saber que tanto el anterior Gobierno socialista como el Gobierno actual de Convergencia se conforman con

estados consolidados incorrectos e incompletos, ya que votaron en contra de la propuesta explícita de mi grupo para que la Generalitat delimitase normativamente el sector público y la Intervención General estableciera los criterios contables necesarios para que las contabilidades de las distintas entidades públicas fueran compatibles, comparables y, por tanto, consolidables.

También destaca la sindicatura, como antes comentamos, que las cuentas del 2009 no reflejan la realidad del ejercicio; que contienen artificios contables; que, sin ser ilegales, maquillan estas cuentas, presentando unos estados contables menos negativos de lo que fue la realidad. Nos referimos a los gastos desplazados, que son las facturas del 2009 que se contabilizan en el 2010, es decir, que se guardan en el cajón hasta el 2010: 655 millones. También hay que decir que esta práctica, que viene de ejercicios anteriores, ha bajado, porque antes se desplazaban importes muy superiores, como nos ha comentado el *síndic major*.

Tampoco la liquidez real disponible se corresponde con el remanente de tesorería consolidado, que no incluye derechos de dudoso cobro por importe de 140 millones de euros, y que habría que provisionar, según la sindicatura. Ni la cuenta de endeudamiento consolidado incluye todos aquellos instrumentos financieros autorizados que aumentan los compromisos de gastos financieros a futuro, como son los censos enfitéuticos, el *confirming* y algunos pagos, créditos y anticipos del Institut Català de Finances y del Institut Català de Crèdit Agrari, que aumentarían el endeudamiento de la Generalitat en 3.639 millones de euros.

Finalmente, si en cumplimiento de los criterios establecidos por el Sistema Europeo de Cuentas Nacionales y Regionales 1995 se imputaran al presupuesto 2009 las inversiones ejecutadas durante este ejercicio, pero que no tendrán efecto contable hasta el momento de efectuar los pagos, el cálculo del déficit financiero variaría, aumentando las necesidades financieras del 2009 –y, por tanto, el déficit financiero– en 1.586 millones de euros. Esta es otra manera de desplazar déficit real del ejercicio en curso a ejercicios futuros.

Todas las prácticas descritas impiden conocer con transparencia y exactitud el déficit total asociado a la gestión del Gobierno socialista durante el ejercicio 2009.

Los ciudadanos deben saber que todos los grupos parlamentarios rechazaron una propuesta del Grupo Popular que instaba a la Generalitat a corregir y evitar explícitamente estas prácticas contables que desvirtúan la realidad financiera de la Generalitat. También deben conocer los ciudadanos cómo las recomendaciones de la sindicatura tras el análisis de la Cuenta general de la Generalitat se repiten un año tras otro, algunas durante los últimos doce años, sin que el Gobierno corrija todos aquellos aspectos de gestión contable que impiden tener la fotografía exacta y adecuada para tomar decisiones.

El Grupo Popular también intentó incorporar este aspecto en el dictamen que hoy analizamos, pero tampoco en este punto obtuvimos el apoyo de los demás

grupos, que rechazaron nuestra propuesta de instar a la Generalitat a resolver de manera definitiva durante el ejercicio 2012 todas estas cuestiones detectadas por la sindicatura, y que están pendientes desde el año 2000.

Asimismo, debemos lamentar el rechazo por parte de todos los grupos a la iniciativa del Grupo Popular para que el Gobierno de Convergencia informara al Parlamento, antes del 30 de junio de este año, de los avances realizados durante 2011 y 2012 para corregir todas estas cuestiones, en un ejercicio de transparencia y honestidad para con los ciudadanos, pero también incluso para con los equipos de la Sindicatura de Cuentas, que ejercicio tras ejercicio destacan las mismas cuestiones, que quedan sin resolver ejercicio tras ejercicio.

Así, tras años de incumplir las recomendaciones de la sindicatura, de no explicar qué se está haciendo para resolver las deficiencias contables identificadas, de continuar con una gestión contable incompleta y maquillada, nos encontramos con un déficit casi inasumible, con serias dificultades de liquidez, con dramáticos problemas de financiación.

Esta ha sido la práctica de gestión en relación a las cuentas públicas, que el Gobierno actual de Convergencia no parece querer corregir, o al menos no quiere comprometerse con este parlamento a corregir. No quiere comprometerse a poner en marcha acciones correctoras y explicarlas a este parlamento, como también propusimos en la iniciativa que el grupo que apoya al Gobierno rechazó.

Esperamos que, al menos, el actual Gobierno de Convergencia tenga en cuenta la Resolución 276/IX a la hora de elaborar el cierre de las cuentas públicas del 2011, que permita la Sindicatura de Cuentas cumplir dicha resolución en la elaboración del informe de fiscalización de la cuenta general 2011. Sabemos que ya no será posible para la cuenta del 2010, porque ya estaba cerrada cuando se aprobó esta resolución. Para ello, deberá desarrollar y profundizar en la información del 2011 relativa al estado de compromiso de gasto con cargos a ejercicios futuros, procedimiento de endeudamientos alternativos basados en fórmulas de colaboración público-privadas, y gastos de personal del sector público catalán.

También confiamos en que el actual Gobierno de la Generalitat informe en un plazo razonable a este parlamento de las acciones emprendidas para implantar todas las recomendaciones del informe...

La presidenta

Senyora diputada...

María José García Cuevas

...así como de los resultados obtenidos en cumplimiento de la propuesta del Grupo Popular que sí ha sido incorporada al dictamen.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, senyora presidenta. Consellers, conselleres, síndic, membres de la Sindicatura, voldriem agrair, en primer lloc, la feina feta per la Sindicatura respecte al compte general de 2009, que avui portem a debat en aquesta sessió. Amb aquest debat donarem per tancat el procediment pressupostari de l'exercici 2009, des de la seva aprovació aquí en el mateix Parlament, després la liquidació i ara, definitivament, la rendició de comptes davant de la cambra a partir de l'informe de fiscalització de la Sindicatura.

Per nosaltres, més enllà de les qüestions tècniques, l'informe s'ha d'emmarcar en el moment en el qual es va aprovar el pressupost i el mateix desenvolupament de l'exercici i la seva liquidació. I, per tant, nosaltres, en la nostra intervenció, mirarem –a part d'entrar en algun aspecte del contingut, entre cometes, més «tècnic»– de contextualitzar l'informe.

En tot cas, voldria destacar dos aspectes. Un l'ha citat el mateix síndic, i està a la pàgina 16 de l'informe, que parla de les conclusions, i per tant no repetiré la importància que té: els principis, les normes i el principi de la legalitat. I això ho lligo també amb la pàgina 277 del mateix informe, que és la part on la Intervenció General també fa una afirmació, crec, prou important, més enllà d'entrar, després, en el tema de la contextualització.

Què diu, la Intervenció General, dins de l'apartat de les alegacions que respon a l'informe? I és que cal constatar que a l'informe no es posa de manifest cap incompliment legal, i que les recomanacions estan encaminades a aconseguir una millora de la informació, o bé tracten sobre qüestions procedimentals o compatibles, i en aquest sentit se'n pren nota per complimentar-les. Crec que és important que, més enllà de la coincidència o no amb alguns aspectes que s'han plantejat des de la Intervenció General a les alegacions, doncs, hi hagi aquest reconeixement per banda, també, de la Intervenció General de la Generalitat.

Bé, dit això, crec que és molt important que posem en context que si l'any 2007 –és veritat, dos anys abans del que tracta l'informe– ja vivíem les conseqüències de la crisi financera, que ja tenia unes repercussions o començava a tenir repercussions negatives per a l'economia productiva i per a les finances de les administracions públiques... Per tant, també per a la Generalitat.

L'any 2008 va ser l'any –sembla que sigui molt lluny, però està a prop– de Lehman Brothers, i això va suposar conseqüències encara més negatives per a l'economia, bàsicament –bàsicament– pel que suposa de l'economia especulativa i tòxica, que va afectar arreu del món, i Catalunya està en el món. I aleshores, l'any 2009, davant d'aquesta situació, què és el que demanaven presidents, economistes, organismes

internacionals, els sindicats? Doncs, demanaven que els estats intervinguessin; deien que calia recuperar la importància reguladora dels estats i el paper important que havia de jugar el sector públic. No ho deien només les formacions d'esquerrres; ho deien presidents de governs, economistes, organismes internacionals. Però, bé, la realitat ha arribat fins aquí, és que aquelles coses que es deien no s'han fet i ara n'estem patint conseqüències, o les conseqüències dramàtiques.

En la Unió Europea de l'any 2009, recorden quan el president francès, aleshores Nicolas Sarkozy, deia que s'havia de refundar el capitalisme? I què va fer per refundar aquest capitalisme i les seves conseqüències? Res. I ha estat la unitat de les esquerrres i els francesos que l'han fet fora, i ell sense refundar res. Bé, i crec que avui hem tingut una bona notícia, i és que el nou president francès ha fet un decret amb el qual es retorna la jubilació als 60 anys –als 60 anys.

Per tant, aquelles coses que es plantejaven fa uns anys alguns no van voler escoltar i nosaltres esperem que, igual que s'ha donat a França, properament a Grècia i a Alemanya, pel bé de la gent d'aquells països i també per al conjunt d'Europa hi hagin aquestes modificacions respecte a allò que ja es va dir que era important començar a fer l'any 2009.

L'any 2009 també va entrar en vigor el Tractat de Lisboa, i els vull recordar que l'article 56 del Tractat de Lisboa, textualment, prohibeix tota restricció als moviments de capital. Tenia sentit i té sentit, aquesta lliure circulació de capitals sense cap restricció? Quines han sigut les seves conseqüències? Estem a 2012, allò es va començar a aplicar el 2009. Per què no es va establir cap control dels moviments de capitals? No es va situar el sistema bancari sota control públic, no es van suprimir els paradisos fiscals –això és de l'any 2009– pensant que fent això repercutiria en el conjunt de les finances, també les finances públiques i, per tant, de la Generalitat. No es van tirar endavant impostos progressius sobre els beneficis del capital. Això sí, les conseqüències d'aquelles polítiques han portat que avui Grècia, Irlanda i Portugal estiguin intervingudes, i l'Estat espanyol, veurem.

L'any 2009 va ser uns mesos el ministre d'Economia a Espanya el senyor Solbes, uns mesos, i després aquell any també va agafar la responsabilitat la senyora Salgado. Doncs, bé, allò que no es va fer fa tres anys avui ens ha portat a un aprofundiment de la crisi a l'Estat espanyol, a més atur, que va afectar negativament les finances de la Generalitat, i avui ens porta a la situació econòmica i social que estem vivint.

Dues qüestions rellevants del 2009, que té a veure amb el sector financer i amb els nous ingressos i el frau fiscal, tot allò té a veure amb les implicacions i la possibilitat o no pressupostària del Govern de la Generalitat i, per tant, coses que apunta l'informe, el mínim, les conseqüències.

Sobre el sector financer. Aquells que es negaven a regular el sector financer –és a dir el PSOE, Convergència i Unió i el Partit Popular– perquè tenien una visió xata del caràcter de la crisi, avui veuen astorats com es nacionalitza Bankia, la Bankia del seu màxim res-

pensable avui, que és el senyor Mariano Rajoy, és el màxim responsable d'un banc nacionalitzat. Ve una nacionalització després d'una nefasta gestió del senyor Rato i companyia, que esperem nosaltres que si hi han responsabilitats penals, la paguin, s'aclareixi i la paguin. Recordem les absurdes i dogmàtiques crítiques del Partit Popular i de Convergència i Unió sobre l'intervencionisme del nostre grup parlamentari aquí i al Congrés l'any 2009. Se'n recorden? «Vostès són uns intervencionistes.» Crítiques fàcils, crítiques demagògiques, perquè, com se li diu ara a la nacionalització de Bankia?

Quan nosaltres dèiem que era imprescindible per fer front a la crisi i per intentar superar i garantir més recursos per les polítiques públiques, en aquests anys això no s'ha produït, cosa que ha deixat d'ingressar milions d'euros la Generalitat, milions d'euros per aquesta no-regulació del sector públic, del sector financer, i avui sí, avui ens dediquem o es dediquen d'una manera immoral a donar recursos públics per salvar bancs mentre retallen drets de les persones. I aquesta mateixa situació –veurem què passa en les properes hores, en els propers dies– ens pot portar a una intervenció europea del sector financer. Bé, vostès, Convergència i Unió i el Partit Popular, són neoliberals de manual: privatitzen els guanys i socialitzen les pèrdues. I aleshores esperen vostès que la gent els aplaudeixin. Doncs, bé, la realitat és més tossuda.

Passem al tema dels nous ingressos i al frau fiscal. Aquells que ens negaven el vot al nostre grup, aquí i al Congrés dels Diputats, i que el continuen negant per fer front al frau fiscal i a les evasions fiscals, avui voten junts –Partit Popular i Convergència i Unió– una amnistia fiscal a defraudadors, mafiosos, corruptes i traficants perquè blanquegin els diners i perquè no paguin els seus delictes –i perquè no paguin els seus delictes. Nosaltres dèiem: nous ingressos, fer front al frau fiscal per fer polítiques públiques... *(Pausa.)*

Puc continuar? No, és que la consellera sembla que està una miqueta neguitosa i aleshores no...

Bé, el que deia, doncs, abans de tirar endavant polítiques de nous ingressos i de fer front al frau fiscal, doncs, no. No es fa. I avui donen garanties que es puguin blanquejar diners i que no es paguin els seus delictes. I, això sí, pren opció; continuen ampliant nous copagaments farmacèutics i hospitalaris a qui paga impostos i als pensionistes. Quina barra! Quin barra! Quines polítiques estan fent les forces conservadores!

Bé, l'any 2009, que és l'any de l'informe, no van voler rectificar les polítiques. Pensem que seria bo que rectificassin per anar avançant en una cosa que és fonamental, que és fonamental per al present i per al futur: que pagui més qui més té, qui més guanya, qui més contamina i qui defrauda també –i qui defrauda també.

L'any 2009 l'atur estava desbocat, es començava a desbocar, la crisi començava a afectar els més febles i els moviments financers afectaven una economia com la nostra de manera important. La crisi internacional –ho hem dit– ens estava afectant; a més, les característiques del model del nostre país, basat en l'econo-

mia del totxo i de la bombolla financera, les seves repercussions, no haver actuat de manera clara des de decisions que han d'anar més enllà del que podia fer el Govern i les finances de la Generalitat, van suposar i estan suposant conseqüències molt negatives per a les persones i també per a la democràcia i també per al futur de la Unió Europea.

En aquells anys, l'any 2009, es va eliminar l'impost del patrimoni, es van produir noves desgravacions fiscals, s'impulsava la política de xecs –ho recorden?– que va dilapidar superàvits pressupostaris a Espanya. La inexistent reforma fiscal va deixar d'ingressar 30.000 milions d'euros. Infraestructures molt centrades en el ciment i gens productives, pensions congelades, polítiques d'ocupació febles i sense canvi de model, una llei de la dependència que per cada euro que pagava l'Administració central, la Generalitat pagava tres euros. És a dir, durant els anys d'opulència es va presumir a Espanya de superàvit, però la convergència social i fiscal amb Europa no es va produir –no es va produir. I el pes fonamental dels salaris sobre la renda nacional no parava, no parava de baixar, mentre que la seva aportació a l'erari públic s'incrementava fruit d'un model fiscal basat en la pressió fiscal als treballadors i que han oblidat la fiscalitat sobre les rendes més altes.

En aquest context, Catalunya, sortíem d'un període d'expansió de l'economia, de creixements del producte interior brut i amb un atur, sí, existent, un atur de rotació, basat fonamentalment en la situació de precarietat de molts treballadors i treballadores, per la qual cosa el Govern d'esquerres, com es veu en l'informe que avui es presenta, va reforçar les polítiques públiques, les polítiques socials, es va revisar i es va donar un nou impuls a l'acord estratègic, es van marcar prioritats tenint en compte un Pla de sanejament, com s'apunta, obligat, que s'havia de fer. Davant i davant d'una rebaixa que es va produir, del 24 per cent dels tributs cedits i un descens de 1.762 milions d'euros, d'un model que teníem de finançament, es va pactar un nou model de finançament, un nou model de finançament que ja va donar uns resultats de més de 1.900 milions d'euros, com també apareix en l'informe, a l'hora de tenir i incorporar el que va suposar l'increment d'aquests ingressos per a les finances de la Generalitat.

Bé, nosaltres som de l'opinió que l'informe, allò que apunta, la feina feta, ens deixa clar que hi va haver –i es vol destacar– un increment d'ingressos del 12,3 per cent, que hi va haver aquest increment de les finances de la Generalitat, fruit de l'acord, del nou acord de finançament, que es van rebaixar alguns impostos indirectes, que es va doblar els ingressos, la participació de la Generalitat en els ingressos de l'Estat, i que també en aquesta situació es van marcar prioritats. Diu l'informe: «Un increment de 220 docents, de 777 mossos, de 943 persones a l'Administració general i als serveis tècnics, de 99 persones a l'Administració de Justícia, de 88 al col·lectiu penitenciari, de 71 bombers.» És a dir, igual que ara –és a dir, igual que ara–, igual que ara que el que fan és retallar, retallar, reta-

llar polítiques públiques, retallar, retallar i retallar treballadors i empleats públics.

Per tant, sí, sanejament, com apareix en l'informe, inversió social i més ingressos és el que va impulsar el Govern de la Generalitat, el Govern d'esquerres i catalanista l'any 2009 per poder garantir l'estat del benestar i alhora poder comprovar d'aleshores a aquí els mals governs que representen el Partit Popular i Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers. síndic major i síndics de la Sindicatura de Comptes avui presents, siguin tots benvinguts. En primer lloc, vull agrair al síndic major l'elaboració i també la presentació que avui ens ha fet de l'informe del Compte general de la Generalitat de l'any 2009, per tant, dels comptes de la Generalitat, de tot el grup de la Generalitat per aquell exercici 2009, i, per tant, estem parlant del 2009, de l'exercici 2009. Estem, òbviament, a la primavera del 2012 i, per tant, ha transcorregut molt temps i certament és difícil fer un debat sense barrejar aspectes que han anat més enllà de l'exercici que avui és objecte d'aquest debat. Sí que també ha passat molt de temps, però també s'ha de reconèixer –de fet, el mateix síndic major ho ha dit en el seu informe– que hem escurçat, s'ha escurçat el temps, de fet, respecte al que va fer el debat del compte general 2008, que es va fer a la tardor del passat 2011. Per tant, anem escurçant temps i, per tant, crec que estem en un bon ritme. I, de fet, tanquem el cercle que es comença en aquest mateix Parlament quan es va aprovar el desembre del 2008 el que era el pressupost 2009, que avui tanquem en aquest informe de fiscalització del compte general.

Abans de passar estrictament al posicionament al respecte que fem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sí que volia fer una prèvia, i és una prèvia posant de relleu la importància que té la Sindicatura de Comptes en el sí de la nostra democràcia com a institució que fa aquesta fiscalització dels comptes *ex post* de la gestió financera, econòmica i comptable del sector públic de l'Administració catalana. Entenem que recordar aquest aspecte, aquesta importància, aquest paper sempre és oportú en un debat com aquest, on s'analitza un compte general.

Entrant ja més concretament a analitzar aquestos comptes de 2009, també començaré per on ha començat anteriorment el company diputat Jordi Miralles, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i és en la gran conclusió, que la trobem en la pàgina 16 d'aquest informe, i ho llegeixo textualment –també és bo llegir textualment–, que diu: «El resultat dels treballs de fiscalització realitzats permet manifestar que el Compte

general de la Generalitat de Catalunya per a l'exercici 2009 es presenta d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostàries que són d'aplicació, i l'activitat econòmicofinancera que reflecteix es realitza d'acord amb el principi de legalitat.» I, per tant, aquesta és la gran conclusió d'aquest compte general. Òbviament, després d'aquesta conclusió, existeixen tota una sèrie d'observacions i recomanacions que fa l'organisme de la Sindicatura en aquest informe i des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, com no podria ser d'altra manera, fem nostres aquestes observacions i recomanacions i, per tant, no les obviem pas.

S'ha de dir que en l'informe no es posen de manifest incompliments legals i que aquestes recomanacions estan encaminades bàsicament en tres línies: a millorar, per un costat, la informació; per un altre, tracten de qüestions procedimentals i, finalment, de qüestions comptables. Per tant, podríem englobar tot el paquet d'observacions i recomanacions en aquestes tres línies. Però d'una manera molt clara queda que no es posen de manifest incompliments legals. I, per tant, aquest també és un punt important a tenir en compte en el debat que estem portant avui.

Òbviament també, respecte a la vigència d'observacions i recomanacions d'altres exercicis, cal tenir present que l'informe de l'exercici 2008 es va emetre quan l'exercici 2009 ja estava tancat i, per tant, no es poden tenir en compte recomanacions en aquest exercici, ja que no es van conèixer fins després de la seva finalització. És un aspecte també a tenir en compte perquè també, fruit del debat, es poden, doncs, posar sobre la taula observacions anteriors però que no han pogut estar aplicades per aquest motiu que jo acabo d'explicar.

L'any 2009 –igualment que l'any 2008, que, com deia, fa pocs mesos vam tenir l'oportunitat de debatre– va tornar a ser un any molt complex. El 2008, l'any anterior al que estem analitzant, ja va ser el primer any que tot ell, sencer, vam caure..., vam estar dins de crisi econòmica. I, per tant, el 2009 era el segon any sencer que estàvem dins de crisi econòmica. Un any 2009 on conflueixen dos fets, dos fets importants i que marquen la salut financera de la Generalitat de Catalunya. Per un costat, aquest mateix que deia: la mateixa crisi econòmica, l'exigència de més fons públics per atendre aquells que pateixen més els efectes de la crisi, i la disminució de la recaptació per via impositiva, fruit de la desacceleració i, per tant, de la crisi econòmica.

Una crisi econòmica que també des del Govern de la Generalitat en aquell moment va portar a aplicar mesures d'austeritat i estalvi. De fet, ja ho vam recordar el 2008, però s'ha de recordar: Catalunya va ser dels primers territoris –per no dir el primer territori de l'Estat– que va reconèixer que estàvem en plena crisi econòmica. A l'abril del 2008 s'aplicava el primer paquet de mesures. Al juliol del 2008 –any abans–, en aquest mateix Parlament es feia el primer Ple monogràfic tractant ja clarament de la crisi econòmica. I durant el 2009, que és l'exercici que estem analitzant, es van fer tot un seguit de mesures d'austeritat i estalvi.

Però marca un segon fet, que l'he dit anteriorment, i és la disminució dels ingressos. I aquí hem de recórrer una altra vegada a un aspecte, a un argument, que ja l'hem dit moltes vegades. I és una mostra més de l'esgotament del sistema de finançament. El finançament, etern mal sistema de finançament, que, a més a més, agreujat per la mateixa crisi, com deia abans, era un sistema de finançament –de fet, encara ho és en bona part– on les figures impositives que depenen del sector immobiliari, o de l'activitat del sector immobiliari, encara pesen massa en el conjunt dels ingressos de la Generalitat. I m'estic referint a l'impost de transmissions patrimonials o actes jurídics documentats.

Dades. Pràcticament, entre el 2006 i el 2009, Catalunya deixa de recaptar 2.400 milions d'euros en aquestes dues figures impositives que estaven estretament vinculades a l'activitat, a la salut, bàsicament, del sector immobiliari. Per tant, davant d'una crisi econòmica i davant d'un mal sistema de finançament, el resultat de totes dues qüestions conflueixen en l'asfíxia de les finances de la Generalitat de Catalunya.

Passem a l'àmbit del dèficit públic. El síndic ens ho recordava en aquesta intervenció, estem parlant d'un dèficit públic d'aproximadament el 2,41, 2,42 –surt a la liquidació–: 2,41 per cent del producte interior brut de Catalunya. Aquest és el dèficit. Òbviament, el dèficit previst en aquells pressupostos era de l'1 per cent. Però la caiguda en picat –la caiguda en picat– dels ingressos provoca que aquest dèficit quedi en aquesta xifra. Recordem, però, que el 2008 el dèficit va ser del 2,58; el 2008, 2,58; 2009, 2,42. Es va poder contenir. Tècnicament estem parlant d'un descens, però es va poder contenir en aquell moment de crisi econòmica –en aquell moment i actual moment, també–, però d'extrema crisi econòmica i amb un descens important dels ingressos.

I en aquest punt sí que m'agradaria aturar-me un minut. Un minut i fer referència a una intervenció que hi ha hagut anteriorment per part de la diputada del Partit Popular, la senyora María José García Cuevas, quan s'ha atrevit a parlar de comptabilitat maquillada –s'ha atrevit a parlar de comptabilitat maquillada–, i, sincerament, no entenem com ha gosat arribar a aquests extrems. Aquí estem parlant d'uns comptes de l'any 2009, amb un dèficit públic del 2,42 per cent, 2,41 segons la Sindicatura, 2,42; per tant, estem amb uns ajustos tècnics. Com s'atreveixen a parlar de comptabilitat maquillada?, com s'atreveixen a donar lliçons quan a casa seva un conseller d'Economia de la Comunitat de Madrid ha ocultat dèficit públic? Que ara és el número dos del ministre Montoro. Ha ocultat dèficit públic! I vostès s'atreveixen a venir aquí, avui, i parlar de comptabilitat maquillada? No són ningú per donar lliçons, sincerament. No són ni seriosos ni rigorosos i no poden donar cap –cap, cap– tipus de lliçó.

Catalunya, amb diferents governs, en diferents moments, sempre ha estat rigorosa i seriosa en la seva comptabilitat i en les seves finances públiques. Podem discutir sobre si la xifra del dèficit públic, de l'endeutament, és alta o és baixa, però parlar de comptabilitat maquillada realment és molt agosarat.

Un altre aspecte que també volem destacar en aquests comptes del 2009: una vegada més tornem a tenir exemples, que afecten les finances de la Generalitat, de deslleialtat institucional per part del Govern espanyol –una vegada més. Continua la deslleialtat institucional, per exemple, amb l'aplicació del que és la Llei de la dependència, una llei de la dependència aprovada a Madrid i que en la seva memòria econòmica preveia que havia de ser finançada 50 per cent pel Govern espanyol, 50 per cent per la Generalitat de Catalunya. L'any 2009, igualment que l'any 2008, pràcticament el 70 per cent dels recursos van haver de sortir de la Generalitat de Catalunya, i només el 30 van sortir del Govern espanyol. Deslleialtat institucional, una vegada més.

Però hi ha més deslleialtat institucional en el mateix informe. Per exemple, en la gestió dels serveis d'assistència sanitària. Un cop rebuda la liquidació definitiva de l'exercici 2007, es constata que Catalunya no ha rebut aportacions per a aquest concepte. A 31 de desembre de l'any 2009, 128 milions d'euros pendents de copagament relatius al finançament de la policia autonòmica; 31 de desembre de 2009, existeixen 121 milions d'euros pendents de cobrament des del Ministeri d'Educació... Estem parlant d'aspectes de deslleialtat institucional, novament –novament. De fet, la deslleialtat institucional per part del Govern espanyol, hagi estat el PSOE, hagi estat el PP, és constant en el temps –és constant en el temps. Estem veient exemples molt clars relatius a l'any 2009.

I no m'estendré en el que està succeint en aquests moments. Però sí que en el 2009 va haver-hi un acord de finançament, un acord de finançament que els anys posteriors també ens han demostrat que aquesta deslleialtat institucional ha portat a incomplir, per part del Govern espanyol, bé sigui Zapatero, bé sigui Rajoy, el mateix sistema de finançament pactat el 2009. Més deslleialtat institucional que ha portat a més asfíxia econòmica i financera per part de la Generalitat de Catalunya.

Acabo. Acabo anunciant el vot favorable al que és el dictamen del compte general de la Generalitat de Catalunya per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per tant, aprovarem el compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2009. Aprovarem aquest informe i també, com deia en la meua intervenció inicial, farem nostres aquestes recomanacions i observacions a fi i efecte que en futurs exercicis puguin ser tingudes en compte a temps per millorar encara més el que sempre ha estat un país, Catalunya, que ha fet la seva comptabilitat pública des de l'honestetat i des del rigor, i no amb dèficits ocults, com altres territoris de l'Estat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente. *Consellers*, diputados y diputadas, síndico mayor, resto de síndicos de la Sindicatura de Cuentas..., Cataluña siempre se ha caracterizado por su rigor contable, un rigor de *rigor mortis*: 2,4 por ciento de déficit para el año 2010. *The real world* –mundo real–: 4,2. ¿Se acuerda? Es que usted formaba parte de ese Gobierno, o sea que, por favor, los argumentos tienen que siempre ser un poco más sofisticados.

Decía Benjamin Franklin que solo había dos cosas seguras, que eran la muerte y los impuestos. Y yo añadiría una tercera: el incumplimiento de las observaciones de los informes de la Sindicatura de Cuentas. Pobre Benjamin, nunca pudo imaginarse que se incorporaría una tercera variable a su permanente, a su constante.

Porque es muy simpático –yo este es el segundo año que tengo la oportunidad de valorar este informe– escucharles siempre, a aquellos que, o han formado gobierno o forman, decirles: «Les agradecemos mucho su trabajo, son ustedes un equipo de trabajo formidable; lamentamos darles la información tan tarde, que tarden ustedes cerca de dos años y medio en poder hacer un informe y, de verdad, cumpliremos sus observaciones.» Unas observaciones que también, como decía, son una de las constantes Franklin, porque nadie hace caso. Y es fácil, no lo digo yo: es que lo dicen ustedes. Pero no se preocupen, es que creo que no se lo leen. Y por eso, como no se lo leen, vienen aquí y hablan de otra cosa, que no de este informe. Y por eso ustedes habrán contemplado con cierta perplejidad, como yo, cómo prácticamente del informe no se hablaba –no se hablaba. Pero podemos seguir por ahí, porque yo también podría venir aquí y decir: ¿Se acuerdan ustedes del año 2009? Qué tiempos aquellos, ¿verdad?, cuando Carod-Rovira se dedicaba a seguir inaugurando embajadas, o se seguían dando 2 millones de euros a la Plataforma Proseleccions Catalanes, o a Òmnium Cultural, por ejemplo, o al Collectiu l'Esbarzer. En plena crisis, porque ya nos habíamos dado cuenta; por eso seguíamos gastando el dinero. Y por eso resulta que en plena crisis, como ya nos habíamos dado cuenta, pasamos de 16.000 a 20.000 millones de deuda. Fíjese, estamos en el año 2008, con 16.000 y estamos en el año 2012 con 48.000. Es que aquí todo lo hacemos con mucho rigor –*rigor mortis*, le decía.

Y tanto rigor tenemos que somos muy listos y continuamos con nuestra política de los gastos desplazados, porque somos muy rigurosos. Como tan rigurosos somos de seguir construyendo obra pública con el método alemán –que, por cierto, estamos pagando ahora. No está aquí el señor Recoder; seguramente haría así con la cabeza, diría: «Es cierto, la mitad del presupuesto, el método alemán. Gracias, señores del tripartito.»

Porque, claro, ¿cómo van ustedes a valorar este informe? Si es que era de su penúltimo –por suerte– presupuesto. Y evidencia que ustedes fueron incapaces de percibir la crisis, lógicamente, porque igual escucharon ustedes a Zapatero, que en el año 2009 decía: «Es

probable que lo peor de la crisis económica haya pasado ya.» 2009, ¡qué tiempos! Era abril. En febrero el señor Solbes había dicho: «Envidio a Bermejo porque ya es ex ministro.»

Bueno, y algunos seguían, ya le digo, inaugurando sedes, embajadas por el mundo, repartiendo cheques –¡qué tiempos!–, perdiendo lanzas de tribus, que nos las regalaban. Claro, porque cualquier tiempo pasado fue mejor.

Bueno, yo quiero decirles que el informe es muy correcto. Como también les dije el año pasado, es como un forense: está bien saber de qué ha muerto el presupuesto, o cómo ha muerto, cómo ha acabado. Acabamos el ciclo presupuestario, con este informe. Pero sería bueno que los tiempos se acortasen para que tuviese una mayor capacidad de incidencia en los nuevos presupuestos. También sería muy bueno que aquellos que dicen que les escuchan lo hicieran de verdad, que tomasen nota y corrigiesen e incorporasen sus observaciones al rigor presupuestario. ¿Lo harán? Yo sospecho que no. No sé si estaré por aquí en el año 2015, cuando se evalúe el presupuesto de 2012, porque las conclusiones pueden ser formidables –formidables. Si sus conclusiones y sus observaciones ya son dignas de lectura, las del 2009, cuando nos llegue el informe del 2011 y del 2012 vamos a poder, seguramente, hacer una intervención muy, muy, muy interesante; ojalá, centrada en su informe.

Y voy a cerrar como decía Franklin, también: que «las leyes demasiado suaves nunca se obedecen y las demasiado severas nunca se ejecutan». Ustedes no se preocupen: sus informes nunca se obedecerán; ojalá yo pudiera decir que nunca se ejecutarán, pero con la absoluta corrección que ustedes los hacen, y con –permítanme– la poca valentía en sus observaciones, siempre se quedarán en no obedecerse: sus informes nunca se obedecerán.

Gracias, presidente, diputados, diputadas.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té ara la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyor president, il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, volia intervenir en un altre sentit, però després de les expressions que hem sentit prèviament en alguns que, de cara a atacar o de cara a defensar els comptes de la Generalitat de l'any 2009, no ben bé tant l'informe del síndic –al qual, per altra banda, donem la benvinguda, als síndics i a l'equip que els acompanya–..., que és la de fer referència, de manera lloable o de manera blasmable, a allò que fan les províncies espanyoles. Clar, és que no es pot caure més baix. Deia Proust en un moment determinat –ho atribuïa a la duquessa de Guermantes– que un determinat duc francès havia caigut tan baix que només es relacionaven amb ell els grans d'Espanya. No es pot caure més baix. Senyor De los

Ríos, de cara a dir que els comptes de la Generalitat són rigorosos, compari'ls als d'algun estat, diguem-ne, amb un cert prestigi internacional, com ara Botswana o Maratonga. Però si el que vol és comparar-los, igual que el representant del Partit Popular, amb les províncies espanyoles, doncs, és com els grans d'Espanya: no hi ha un rang més baix en la jerarquia social, en la jerarquia comptable.

I aquí, per altra banda, tampoc intervindrem ni esgotarem el temps, evidentment, perquè, com que el punt de l'ordre del dia és fals i l'informe també, doncs no voldrem col·laborar en aquesta farsa ni en aquesta mentida del Parlament de fireta, en la qual es parla d'altres coses, com ara quina és la situació del planeta Terra; perquè, ja que no es pot tractar ni decidir sobre les qüestions que afecten Catalunya, doncs, parlarem de la crisi internacional amb uns arguments d'aquests que, home, en una escola de negocis com ESADE és possible que passessin; en un altre lloc, evidentment, no. Perquè aquí de què estem parlant? Del Compte general de la Generalitat. Tenim aquí el Compte general fet pel síndic de comptes? Una sindicatura de comptes ha fet un informe sobre el Compte general de la Generalitat? Doncs no –segons la pròpia seva declaració. Cosa que es repeteix i es repeteix i continua respecte a tots els anys anteriors, i és que hi ha dotzenes d'empreses, dotzenes d'entitats, dotzenes de consorcis, dotzenes de fundacions que no envien els seus comptes.

Per tant, això és el Compte *general* de la Generalitat? No: és el compte *parcial* d'allò que la Generalitat –que vol dir aquells que governen la Generalitat en un moment determinat, bé sigui els que governaven abans, bé sigui els que la van governar abans de l'abans, bé sigui els que la governen ara– té a bé enviar. Per tant, no és el Compte general. Com que no hi ha un tractament en aquest Parlament de votar o de pronunciar-se o de controlar l'acció del Govern en el sentit del compte *parcial* de la Generalitat, de la despesa *parcial* de la Generalitat i dels comptes *parcials* de la Generalitat, doncs, per això nosaltres no col·laborem en aquesta farsa. Quan portin el Compte general de la Generalitat, el mirarem; quan tinguin dotzenes d'empreses en les quals aparquen allò que no volen que surti, doncs..., mirin vostès el model de rigor, el model de comptabilitat, el model de transparència, el model d'una administració que, per a poder-la defensar, senyor De los Ríos o senyora del PP, s'ha de comparar amb Múrcia. Sí.

La següent vegada segurament s'haurà de comparar potser amb Rwanda, Burundi, que són estats fallits; Somàlia... Però jo els recomanaria que, en fi, aspirassin a més; si us plau, aspirin a més. Aspirin a ser Botswana.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, excel·lentíssim diputat. Per fixar la seva posició té ara la paraula l'illustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, síndics i equips que els acompanyen..., bé, en primer lloc, agrair a l'equip de la Sindicatura de Comptes la feina feta i, doncs, fer referència al fet que entenc que cal potenciar aquesta institució. La ciutadania ens demana transparència, transparència en l'ús dels recursos públics, i l'acció de la sindicatura, doncs, és la garantia d'aquesta transparència. Per tant, crec que el que convindria és assegurar que vostès disposen dels recursos necessaris per fer la seva feina i també, doncs, fer un esforç perquè els informes de la sindicatura es divulguin al públic en general.

No votaré en contra de l'informe de la sindicatura. Fa referència a l'exercici 2009; jo no hi era, en aquest hemicle, en aquest Parlament, no era membre d'aquest Parlament.

I, en aquest sentit, també donar rellevància al punt segon, respecte a la coordinació entre el Govern i la sindicatura. Crec que, per a una millora de la gestió pública, cal que aquesta coordinació sigui molt fluïda. I, en aquest sentit, espero que el Govern..., n'estic convençut, que deu haver pres nota de les recomanacions de la sindicatura, especialment quan el síndic de comptes ha fet referència al fet que, doncs, els terminis s'escurcin i siguin més propers a l'exercici fiscalitzat per la sindicatura.

Moltes gràcies, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té finalment la paraula l'illustre diputat senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera, conseller; síndic major, síndics, tot l'equip de la sindicatura, moltes gràcies per la seva feina i, com no podia ser d'una altra manera, per l'exposició del seu informe.

Avui, en aquest debat del Parlament, s'està debatent el Compte general del 2009, i això és molt important, perquè durant aquest últim any i mig des d'aquest Parlament, des d'aquesta cambra hem sentit com es debat i com es critica molt sovint l'austeritat i els plans de reajustament que està fent l'actual Govern de la Generalitat. I tot això..., que no només, va relacionat amb el Compte general del 2009, però també hi té una relació.

Els diputats i diputades de Convergència i Unió, i suposo que els de tots els grups, viuen amb preocupació i viuen dia a dia en primera persona el neguit dels ciutadans; també, en aquests últims dies, el neguit dels mestres, especialment, el neguit de tot el personal al servei de l'Administració, i a tots ens fan arribar la seva queixa per la situació actual. I això avui també té relació amb el tema que estem tractant.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió tenim clar que la situació actual de les finances de la Generalitat ve motivada per tres grans motius: un, la crisi econòmica, que no és culpa de cap govern; un altre, el dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat, innegable, i un, que és el que avui ens afecta, que és l'herència de l'anterior Govern. En aquest sentit, el tripartit, els partits que abans formaven el Govern de Catalunya, sempre ens diuen a Convergència i Unió que deixem de mirar el retrovisor. Doncs avui és un dia per no mirar-lo, i potser val més que parem el cotxe i mirem ben bé el 2009 què va passar. Aquest diputat ja els avança que no se sent còmode a criticar l'anterior Govern, perquè era el meu Govern, el de Catalunya. Però avui hem de fer constar moltes coses que entenem que no es feien bé, i més després d'haver sentit els altres portaveus, que no han assumit ni un sol error. S'ha parlat avui del Tractat de Lisboa, de Sarkozy, de Bankia, de Rajoy..., però ni una sola autocrítica. I, al contrari, encara ens hem hagut de sentir algun míting. I, per tant, jo crec que això no és just i m'agradaria fer constar coses que, sorprenentment, veig que cap més diputat ha dit sobre l'informe.

Tots sabem, i ja s'ha dit, que aquest informe ve una mica tard; del 2009, el tractem ara, el 2012. Però, en tot cas, aquest debat desfasat en el temps al mirar el detall d'aquest informe ens assenyala que moltes coses de les que avui ens estan passant tenen relació amb aquell moment. Estem en un moment delicat, estem en un moment excepcional, on tots hem de ser rigorosos, actuar amb prudència, amb seriositat i dient la veritat –ho repeteixo: dient la veritat, per molt difícil i amarga que sigui. Això potser ens permetrà recuperar-nos d'aquesta dramàtica situació, en molta part o en bastanta part heretada de l'anterior Govern tripartit. També ens obliga a nosaltres, diputats i diputades, a analitzar bé la situació i a no fer demagògia i, com ha anat dient el president Mas en més d'una intervenció, no hem de passar a la història com una generació egoista, sinó que hem de pensar en les futures generacions.

L'any 2009, més que mai, el Govern de la Generalitat va ser un pèl egoista; en plena crisi –em sembla que fins i tot s'ha dit: en Zapatero reconeixia que ja hi havia hagut crisi, i que ja havia passat i tot–, el tripartit va continuar gastant i gastant, hipotecant, en certa manera, les futures generacions. No hi ha dret –no n'hi ha– que ara, després d'estar aquest any i mig aquí, escoltant com ens critiquen el fre en forma d'austeritat i reajustament que hem tingut d'aplicar des del Govern actual, al qual aquest diputat dóna suport..., no hi ha dret. Si hi hagués un tribunal de justícia que es dediqués a jutjar els governs, segur que el resultat seria molt negatiu per a l'anterior Govern. No hi ha dret com ens van deixar el país. No hi ha dret del que diuen ara. I, sobretot, no hi ha dret, jo entenc, la manera aquesta de fer política, dient que el 2009 es van fer les coses bé i no assumint cap error. I, a sobre, crec que encara hi ha menys dret..., dient que el Govern actual de Convergència i Unió és un mal govern, però això ja és subjectiu.

Ens centrem en l'estudi, i ens agradaria fer constar i lamentar que moltes observacions anteriors, que ja

constaven en d'altres informes, no s'han portat a terme. I, per tant, aquest fet el lamentem. Però també ens agradaria destacar, com he dit, algunes coses que em sembla que el síndic major tampoc no hi ha fet esment, malgrat que n'ha fet un seguit de relació bastant extensa a l'informe...; però algunes de les coses m'ha semblat que no es deien.

Una, que la liquidació del pressupost del 2009 va tenir una despesa reconeguda de 35.000 milions d'euros i això va provocar un dèficit de 2.416 milions d'euros. O sigui, una quantitat molt més gran del que ara el Govern de la Generalitat, aquest any, ha tingut de reajustar.

Segon, com a apartat de remuneracions al personal, la despesa va créixer en un 7 per cent. Convé aquí recordar que l'increment de les retribucions, segons la llei i el conveni a la Mesa General de Negociació, es poden incrementar més o menys en un 3 per cent, però el restant, el 4 per cent, va ser en noves contractacions de personal i –també s'ha dit– una part d'aquest, és veritat, 220, va ser en personal docent i 770 en mossos, però prop de mil van ser en personal d'administració general i, per tant, nosaltres, des de Convergència i Unió, creiem que si en aquell moment haguéssim governat el país no hauríem fet tantes contractacions de personal.

Respecte al deute públic, hi va haver un creixement: el total del deute públic de la Generalitat va créixer en 6.000 milions d'euros respecte a l'any anterior. A més, com bé s'ha dit, cal tenir en compte que el compte general d'endeutament consolidat no inclou determinades figures d'endeutament com els censos emfitèutics, el *confirming* o el pagament per tercers, i alguns crèdits de bestretes concedides tant per l'Institut Català de Finances com per l'Institut Català de Crèdit haurien de ser, evidentment, com diu l'informe, considerades també com un endeutament financer. Tot plegat, aquestes figures, altres figures d'endeutament pugen 3.639 milions d'euros, motiu pel qual el deute total de la Generalitat, segons l'informe, és de 34.079 milions d'euros. A més, en l'informe de la Sindicatura es torna a constatar que en els darrers exercicis la Generalitat ha executat inversions que, pel sistema de finançament utilitzat, aquest que coneixem com «el mètode alemany», aquestes operacions, evidentment, les fan perquè no tenen cap efecte comptable pressupostari fins al moment d'efectuar els pagaments. Per tant, el 2009 es van fer aquestes inversions però les factures van arribar més tard. Per aquest concepte es van fer 1.586 milions d'euros d'inversions que, com he dit, van arribar a les factures més tard. Aquests 1.586 milions d'euros no surten al pressupost de la Generalitat i, per tant, no es va pagar el 2009. Aquest informe ens demostra, com es feia també el 2008, que aquest mètode es va continuar utilitzant ja en el 2009 també, i, per tant, nosaltres, des de Convergència i Unió, ens sembla –torno a reiterar– que si haguéssim governat no ho hauríem fet.

A més, i segons hem tingut coneixement per part del Departament d'Economia, l'any 2009 es van adoptar decisions per part del Govern que comprometien més despesa en el futur, decisions que comportaven,

en el futur, 3.544 milions d'euros a abonar en els propers anys. Per tant, aquesta és una altra dada important que ens demostra com en l'actualitat estem patint la gestió del Govern anterior.

I un altre aspecte en què no s'ha fet molt d'esment i creiem que és molt important fer-ne: l'evolució dels compromisos de despesa adquirits amb càrrecs a exercicis futurs, és a dir, el que haurem de pagar en el futur. Ràpidament –i no vull fer història–: l'any 2004 la xifra aquesta era de 6.811 milions d'euros, el 2004, quan hi va haver el canvi de Govern amb el tripartit, estàvem al voltant d'aquesta xifra de 6.000 milions d'euros; l'any 2007 estava a 26.426 milions d'euros, i el 2008 estava a 40.723 milions d'euros. Doncs, el 2009, segons l'informe de la Sindicatura, estem ja a 64.325 milions d'euros. Aquí –i hem de ser justos–, cal constar que en aquest exercici 2009 es va incorporar per primera vegada en aquests compromisos els que es deriven del servei de deute: amortització i interessos, i, per tant, aquestes dades del 2009 no són ben bé homogènies respecte als anys anteriors. Però, en tot cas, m'agradaria fer constar aquest import de 64.325 milions d'euros.

No cal dir que amb aquestes xifres aquest Govern era una màquina imparable de fer despesa. Nosaltres entenem que en feia massa, però jo em pregunto, i m'ho he preguntat molts cops, què hauria passat si haguessin continuat governant els mateixos partits? Què haurien dit a la gent? Haurien continuat amb la mateixa espiral o haurien fet més o menys el que fa l'actual Govern? Jo molts cops m'ho pregunto, i no ho desitjo, perquè això voldria dir que Convergència i Unió no estaria governant, però sí que m'hauria agradat veure-ho. Ara ho tenen fàcil, s'armen d'una mica de valor i comencen a carregar contra el Govern de Convergència i Unió, però pensin un moment si haguessin governat vostès.

Jo no dic que demanin perdó, perquè això en política no s'estila i no és habitual, però crec que hem de tenir el valor tots de dir la veritat i fer entendre a la societat el perquè de les mesures que s'estan adoptant. Els partits que van governar crec que no poden assenyalar més amb el dit a Convergència i Unió, perquè es mereixerien que la gent de Convergència també els assenyales a vostès. En resum, el 2009 hi va haver un dèficit de 2.400 milions d'euros, va créixer la despesa en remuneracions de personal més d'un 7 per cent respecte a l'any anterior; va créixer el deute públic en 6.700 milions d'euros; el deute total de la Generalitat era ja de 34.079 milions d'euros; la Generalitat va executar inversions pel sistema de finançament com el mètode alemany per l'import de 1.586 milions d'euros, i, sobretot, els compromisos de despeses adquirits amb càrregues a exercicis futurs, és a dir, el que haurem de pagar en el futur, puja 64.325 milions d'euros, quan el 2004 era poc més de 6.000 milions d'euros. Després d'això –ho reitero–, als diputats de l'oposició els demanaria que col·laborin en fer entendre a la ciutadania la situació de la Generalitat, i sobretot, i aprofitant, que donin suport al president Mas en el plantejament del pacte fiscal, com ja algun

partit està fent, i siguin conscients de l'actual situació i actuïn en conseqüència.

En la política, com s'ha dit, l'honestetat és important. Els diputats de Convergència i Unió ho intentem ser; som conseqüents amb la situació i ens agradaria gastar i gastar, segur que ser diputat seria una mica més agradable, però entenem el moment i crec que tots els diputats de la cambra ho haurien d'entendre i actuar en conseqüència. També m'agradaria dir als diputats del Partit Popular que aquesta responsabilitat i aquesta conseqüència també les apliquin al Govern de Madrid i allà on governen a la resta de comunitats d'Espanya.

Acabo aquí. No obstant, m'agradaria reiterar la meva decepció per la falta d'autocrítica que avui he notat i m'agradaria acabar dient que la situació és tremendament complicada i ens cal la comprensió de tothom. Sabem l'esforç que tots els col·lectius estan fent, sabem l'esforç dels funcionaris, però avui hem de deixar constància que tota aquesta situació també, en part, és per l'herència que vam trobar-nos. No es va gestionar bé el 2009; entenem, des de Convergència i Unió, que no es van gestionar bé els recursos que teníem, i com molt bé va dir el nostre portaveu en la intervenció de fa dos anys, en Jordi Turull, i l'any passat el diputat Morell, sort que hi ha una manera diferent de fer les coses. I –repeteix– no hi ha dret com ens van deixar la Generalitat i no hi ha dret el que ens estan dient fins a dia d'avui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

Passem a la votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2009.

Comença la votació.

Ha estat aprovat 120 vots a favor, 1 en contra i 4 absències.

Passem al punt cinquè i el punt sisè de l'ordre del dia.

Abans, acomiadar el síndic i els membres de la Sindicatura i agrair-los la seva presència i la seva participació.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00072/09)

Punt cinquè i punt sisè, que són la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat. Seran substanciats conjuntament i, per tant, en primer lloc donarem la paraula a la primera iniciativa, presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, i té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera. *(Pausa.)*

Senyores diputades, senyors diputats, demano que si han de sortir de l'hemicicle ho facin amb una certa agilitat.

Senyor Rivera, ja pot començar.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, pujo a aquesta tribuna per defensar la proposta de modificació de la Llei de l'estatut dels expresidents, una proposta que està emmarcada dintre d'un marc –valgui la redundància– de propostes de Ciutadans per reformar l'Administració pública i les seves estructures polítiques i administratives. Des de Ciutadans estem convençuts que hi ha alternativa, no l'única, però alternatives a les retallades actuals que estem fent retallant també estructures polítiques, que és el primer que s'hauria de fer i no l'últim, com estem veient.

Ciutadans ha presentat a aquesta cambra una proposta per suprimir les estructures, existents només a Catalunya, de quaranta consells comarcals, amb el vot contrari de la resta de partits polítics d'aquesta cambra. Ciutadans ha proposat una proposta de fusió d'ajuntaments, una proposta que fem nostra d'un dels instituts més prestigiosos d'economia, que diu i recomana que es fusionin ajuntaments per sota de cinc mil habitants. Amb això aconseguiríem un 85 per cent menys d'ajuntaments tal com els coneixem ara, economia d'escala, estalvi d'estructures i millor servei als ciutadans. Aquesta proposta, novament, denegada pel Govern de Convergència i Unió i votada també en contra per altres grups parlamentaris.

Ciutadans vol portar a aquest Parlament un debat –encara que toqui al Congrés dels Diputats, també des d'aquí– per suprimir les actuals diputacions, tal com existeixen, cinquanta diputacions a tot Espanya i quatre diputacions a Catalunya. Només perquè es facin una idea, la Diputació de Barcelona té 636 milions d'euros de pressupost, dels quals el 35 per cent només són estructura política i administrativa, és a dir, un terç dels diners de la diputació va per a la pròpia estructura de partits i de funcionariat. Aquesta és una entre moltes propostes que està fent Ciutadans. Ciutadans està proposant que es tanquin totes les ambaixades autonòmiques que tenim arreu del món i que fem servir les ambaixades de l'Estat per fer servei, en tot cas, per a tots els ciutadans estalviant també, en aquest sentit, com a comunitat autònoma, com fan també en altres llocs. És veritat, evidentment, que, moltes d'aquestes coses que diem aquí, també cometem el mateix error altres comunitats autònomes.

Ciutadans ha proposat al si d'aquest Parlament una comissió d'estudi perquè es suprimeixin i s'estudiïn les millores en el funcionament de les estructures administratives a Catalunya. Resultat: votació en contra de la majoria d'aquesta cambra, del Govern, d'Esquerra Republicana, i també amb el vistiplau de Partit Popular i Partit Socialista.

En definitiva, ciutadans que ens estiguin veient avui: aquí el que passa és que hi ha una sèrie de partits polítics que no volen que hi hagi un canvi de *statu quo*,

que no volen que els partits polítics, la partitocràcia i les pròpies estructures siguin les primeres a sacrificar-se davant d'aquesta crisi, i fan primer les retallades en centres de salut, en quiròfans, en escoles, en justícia, en funcionaris, en sous de funcionaris, abans que no estrènyer-se el cinturó amb estructures polítiques. I, dintre de tot aquest marc, hi ha una proposta més de moltes d'aquestes, que és, a més a més, una qüestió ja simbòlica per les persones que afecta, que són els expresidents de la Generalitat, i aquestes estructures que s'han creat, d'oficines d'expresidents, pensions vitalícies d'expresidents, a més a més, compatibles amb sous privats d'aquests expresidents, si escau.

Nosaltres estem en contra de tot el que hem dit fins ara i també d'això. Ciutadans vol parlar avui de la llei de 2003, una llei que el senyor Pujol, abans de marxar, després de vint-i-tres anys de Govern, va fer una llei on es construïen –perquè ens entenguem– unes oficines amb unes estructures administratives al servei dels expresidents, una pensió vitalícia amb el 80 per cent del sou de l'expresident i una estructura, en definitiva, al servei de l'expresident i dels partits que tinguin els expresidents. I després explicaré per què al servei dels partits i no al servei de Catalunya, o del conjunt d'Espanya.

Nosaltres estem en contra, per tant, d'aquesta llei, el 2003 i avui, especialment avui, en un moment on tot és qüestionable i tot s'ha de qüestionar. Catalunya contrasta avui amb estructures polítiques amb les retallades socials que s'estan practicant. Una comunitat autònoma que té un bo escombraria, una comunitat autònoma endeutada fins a les celles, una comunitat autònoma que encapçala el rànquing de deute autonòmic a Espanya, d'un país com Espanya, que està a punt de ser intervingut, contrasta amb ni una sola fusió d'ajuntaments, ni una sola supressió de consells comarcals, ni una sola «apretada» de cinturó, en definitiva, en estructures polítiques i, a més a més, veiem com aquestes oficines no les qüestiona el Govern, que ha de fer els números, no, no: ha de ser un grup de l'oposició, ha de ser un grup des de l'oposició que formulï aquesta supressió.

Perquè ens entenguem: a Catalunya, avui dia, mentre es retalla en drets socials, mentre als policies, als mestres, als servidors públics, als bombers se'ls retalla el sou, mentrestant, als expresidents, que avui no són càrrec públic, que no estan escollits pels ciutadans, guanyen no pel que són sinó pel que eren. I nosaltres no volem que ningú guanyi pel que era, no volem privilegis per a ningú, en cap cas, ni aquí ni arreu d'Espanya. Per tant, volem que la gent guanyi, en tot cas, pel que és. I, en aquest sentit, nosaltres creiem que ningú hauria de guanyar pel que va ser sinó, en tot cas, pel que és. I, per tant, nosaltres qüestionem la pensió vitalícia actual que existeix com a concepte de privilegi que és, l'oficina de cada expresident que surti de la Generalitat, com a qüestió de privilegi que és, i, a més a més, qüestionem també la compatibilitat de tenir dos sous, o tres sous alhora, des d'aquest càrrec.

Nosaltres creiem..., la nostra proposta és que els expresidents tinguin una pensió com a treballadors que són, com la resta de ciutadans; que tinguin garantida una

legislatura cobrant no el 80 per cent, sinó el 40 per cent –que és prou– del sou de president durant una legislatura, i que els expresidents no puguin ser senadors, per una banda, i treballar, si és el cas, per a una empresa privada alhora. I això no passa només a Catalunya –i després en parlarem–: passa també en el Govern d'Espanya; passa també amb el senyor González, passa també amb el senyor Aznar, i ens sembla igualment un privilegi a suprimir. Per tant, nosaltres estem absolutament d'acord. Llàstima que Ciutadans no pugui presentar aquesta mateixa proposta al Congrés, perquè encara no tenim representació en el Congrés, però cregui'm, tal com ho demanem aquí, que ho demanaríem en el Congrés dels Diputats, perquè considerem un privilegi que el senyor Aznar o el senyor González treballin per a Endesa o Gas Natural i tinguin pensions cobrant de l'erari públic. Perquè qui treballa en una empresa privada ja té prou feina i prou dignitat –crec que 200.000 euros no estan malament– perquè, alhora, puguin estar cobrant una pensió vitalícia de l'Estat. I, per tant, el mateix demanem a Catalunya, i després parlarem d'altres comunitats autònomes.

Per tant, proposta que portem avui aquí: suprimir l'estructura administrativa i política de l'oficina d'expresident; suprimir l'actual *statu quo* de pensió vitalícia perquè passi a ser una pensió durant quatre anys com a màxim del 40 per cent, i després que sigui una pensió de jubilació quan toqui, com qualsevol treballador de Catalunya, com qualsevol ciutadà, i, finalment, que sigui incompatible tenir sous de l'àmbit públic i de l'àmbit privat. A mi em sembla bé –i crec que tots coincidirem– que una persona quan deixa el càrrec d'expresident pugui ser senador. Podem valorar-ho, cadascú ho valorarà políticament; a mi no em sembla malament. Ara, el que també hem de deixar clar a la llei és que una persona que tingui un càrrec com a expresident no hauria de tenir alhora dos sous, i jo crec que en això podem coincidir, i més amb la situació econòmica que tenim.

I parlàvem abans de comparacions, perquè vostès diran: «Home, això que porta Ciutadans no existeix enlloc.» Doncs no, miri, sí que existeix a algun lloc, per exemple, a la comunitat de Navarra. L'expresident de Navarra i la comunitat de Navarra té un mes d'assignació –un mes d'assignació de pensió–, i després, l'expresident de Navarra, com la resta de mortals, doncs, pot treballar per a una empresa, pot treballar a qualsevol àmbit, i, per tant, té garantida igualment la seva dignitat. No deixa de ser més o menys que qualsevol altre ciutadà. En altres comunitats que han intentat també establir aquest tipus de privilegis, han acabat renunciant. Com el senyor Ibarra, cas molt sonat, que, després que fos explicada en plena crisi la seva pensió vitalícia, va renunciar-hi, a aquesta pensió.

Nosaltres no creiem que sigui una qüestió de renúncia, sinó una qüestió d'estructura, de suprimir-ho com a tal. No creiem en el concepte de pensió vitalícia per a un càrrec que deixa de ser càrrec públic. Per tant, nosaltres no volem que passi a Catalunya, i aquí ho portem, perquè estem en el Parlament de Catalunya, i no ens agradaria ni ens agrada que passi a altres llocs. Però insisteixo: hi han comunitats, com la de Navarra,

que en fan propostes raonables. Això vol dir que tindrem suport d'altres grups? Ja ho veurem després. Home, jo apel·laria a alguns grups que votin el mateix que fan en altres comunitats autònomes. Espero que així sigui. Per exemple, a Castella - la Manxa, el Partit Popular de Catalunya... –perdó, en aquest cas ha canviat el nom, el Partit Popular Català–, la seva secretària general, la senyora De Cospedal va proposar suprimir les oficines dels expresidents i els privilegis dels expresidents socialistes de la comunitat de Castella - la Manxa; doncs, ens sembla una proposta sensata. Esperem que també sigui sensata per a Catalunya, esperem que també sigui compatible amb això. La veritat és que ens va desconcertar una mica la votació que es va produir fa poc al Congrés dels Diputats, quan Partit Popular, Partit Socialista Obrer Espanyol i Convergència i Unió van votar contra aquesta incompatibilitat de sous que dèiem abans, per exemple, al senyor Aznar o al senyor González. Sorprenent. Convergència i Unió va votar a favor que es pugui treballar i tenir un sou de 200.000 euros a l'empresa privada i alhora tenir 90.000 euros de pensió pública de l'Estat. Això és el que va votar Convergència i Unió en l'última proposta, és a dir, mantenir aquest privilegi.

Ho dic ja perquè m'imagino que alguns grups a vegades potser utilitzen aquesta tàctica, de dir una cosa en el Congrés de Diputats i una altra aquí. Però jo ja m'avanço, eh?, perquè m'imagino que alguns, com a mínim, tinguin la dignitat de no intentar enganyar la gent, quan ja sabem el que han votat en el Congrés dels Diputats. Per tant, nosaltres avui portem una proposta de sentit comú, una proposta políticament i econòmicament viable avui i necessària, i una proposta que necessita, sens dubte, també, tenir un punt de legitimitat i d'autoritat moral a l'hora de fer reformes. No podem seguir fent reformes i retallades, sobretot socials, mentre no es toca una coma de l'estructura obsoleta i fora de lloc que tenim avui a Catalunya i en el conjunt d'Espanya.

És una estructura obsoleta, duplicada en molts casos, que l'únic que demostra és que la partitocràcia i els que hi viuen miren cap a un altre costat sempre que han de buscar retallades. I nosaltres, que som conscients de la crisi econòmica que patim, que som conscients de la davallada econòmica que tenim, el que no podem mirar cap a un altre costat és veient que mentre seguim fent retallades socials, mentre ara ve una onada de 1.600 de retallades, alhora, mentrestant, veure qui pugui pujar a una tribuna i defensar que els expresidents autonòmics i els expresidents de l'Estat puguin tenir pensions vitalícies, oficines i estructures, com si fóssim tots plegats nous rics. Jo crec que no, no podem seguir mantenint aquesta posició.

I crec, també, que és una posició allunyada del debat ideològic, i sobretot acostada a la realitat política i econòmica que els ciutadans reclamen també d'aquesta cambra, de moltes cambres i de molts partits polítics. Jo crec que avui també ens estem jugant dir als ciutadans que també estem disposats a fer sacrificis, i especialment aquells que tenen aquests privilegis o aquestes estructures, i no només que demanem aquests sacrificis als ciutadans de Catalunya.

Per tant, nosaltres avui el que volem és que, al marge dels 2 milions d'estalvi, 2 milions d'estalvi que es produeix si es suprimeix i s'aplica aquesta modificació de la llei que en seria la conseqüència immediata, al marge de la quantitat, que tot i que pugui semblar poc, doncs, és una quantitat que podríem estalviar, sobretot creiem que és un missatge, també, que no només podem fer retallades als funcionaris, als serveis socials, als ciutadans, als empresaris, als autònoms i a les classes mitjanes i populars. Aquest és el missatge que crec que avui ha de sortir, admetent a tràmit, com a mínim, aquest propòsit i aquesta proposta de llei.

Volem que s'admeti a tràmit per debatre si ha de ser el 40, el 50, quina és la incompatibilitat, quin cost o no pot tenir. L'únic que els demano, senyors diputats i diputades, és que com a mínim puguem fer i estar a l'alçada del que molts ciutadans esperen, que és que puguem obertament debatre sobre això. L'«això no toca» s'ha acabat –l'«això no toca» s'ha acabat. Perquè quan un perd casa seva, quan un està a l'atur, quan la gent està veient com es poden injectar milionades autèntiques en el forat de les caixes d'estalvi que molts polítics han gestionat, alhora, avui, alguns de vostès pensen llençar el missatge d'«això no toca»? –pregunto. Convergència i Unió, que presenta una esmena a la totalitat, pot avui, el 2012 defensar «això no toca»? Però les retallades socials, sí que toquen? Sí que toca rescatar amb 4.000 milions d'euros les caixes catalanes del FROB? Sí que toca injectar 23.000 milions a Bankia? Sí que toca retallar els sous als funcionaris? Però no toca que els mateixos líders, també polítics, de Catalunya, que són els expresidents, en definitiva, donin també un pas endavant renunciant a qüestions que són absolutament injustificables.

I quan dic injustificables no em refereixo només a l'econòmic sinó al polític. Jo els vull recordar que aquests expresidents no tenen cap funció ni estatutària ni constitucional. Això no és els Estats Units. Aquí a Catalunya, l'expresident de la Generalitat, sigui de Convergència, del PSC o de qui sigui, no té funcions. Per tant, no justifica una estructura d'oficina. El senyor Montilla, perquè ens entenguem, no és Clinton, no anirà a mitjançar entre palestins i israelians –penso. No m'ho imagino, tampoc, però penso que no ho farà, ni és la seva funció, ni estatutària ni constitucional. Per tant, quina justificació política té que els expresidents de la Generalitat tinguin aquestes estructures? Cap. Ho van fer en el seu dia, es va votar per unanimitat, tots els partits van estar d'acord, el 2003, d'aprovar aquestes estructures, però, senyors, nou anys després tot està canviant. Els temps estan canviant, i la política també ha de canviar. I, per tant, nosaltres, sense entrar en qüestions personals, sí que creiem que políticament hem de tenir la valentia, també, de començar a canviar coses des de l'estructura política.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, l'únic que demanem és que si no té funció, si no és justificable, si tenim presidents que treballen per al seu partit... No ens enganyem, al final aquests expresidents treballen per als seus partits, fan discursos del seu partit però no defensen un interès general, no treballen per a tots els catalans o per a tots els espanyols; treballen, en defi-

nitiva, per als seus partits des d'unes oficines pagades per tots els ciutadans de Catalunya, després de ser càrrec públic, no sent càrrec públic. Per tant, quin sentit té mantenir-ho? Cap.

Per tant, és de sentit comú, i també de sentit econòmic, suprimir aquestes estructures i, com a mínim, senyors, parlar-ne. Perquè si avui donem el missatge que quan volem també fer reformes dintre de l'àmbit d'estructura administrativa i política el Parlament de Catalunya diu «això no toca», evidentment, després no ens estranyem que molts ciutadans s'indignin. I algun dia s'indignaran més del que estan avui. Perquè, clar, si el missatge és que amb els poderosos, i amb aquells que són expresidents, i amb aquells que estan al consell d'administració de caixes i bancs, nosaltres només podem fer que donar pensions vitalícies, i a la resta de ciutadans que paguen la festa els estrenyem el cinturó i els collem i els collem i els collem apujant impostos i retallant serveis, és evident que tindrem menys autoritat. Tindrem *potestas*, tindrem legalitat, però no tindrem *auctoritas*, no tindrem autoritat moral...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant, eh?

Albert Rivera Díaz

Sí, vaig acabant, senyora presidenta. Per tant, els demanem, senyors diputats i diputades, que estiguem a l'alçada, que, com a mínim, debatem aquest tema, com d'altres que hem de debatre i que vostès fins ara s'han negat a fer-ho, com els consells comarcals, com les diputacions, com les estructures a l'estranger, com els mitjans de comunicació públics, tal com estan estructurats fa deu anys, que avui no funcionen de la mateixa manera ni són sostenibles, tot això s'ha de poder debatre. Comencem com a mínim acceptant el debat en aquesta llei, i, si us plau, no els donin el missatge als ciutadans avui d'«això no toca», perquè, evidentment, quan es toca tot menys allò d'aquells que manen o han manat, un pot tenir la temptació que sempre paguen la festa els mateixos, i jo crec que hem de ser tots responsables, sense retrets, però com a mínim, donant un pas endavant, votant aquesta proposta de llei de sentit comú que presenta avui Ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació té la paraula...

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00074/09)

...per presentar la iniciativa següent, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats.. No hi ha cap membre del Govern aquí present, per tant, no serà saludat. I, per referir-nos a aquesta proposició de llei que vam presentar ja fa uns quants mesos, no crec que siga amb tanta distància com el compte parcial de la Generalitat, que són anys, però són uns quants mesos, i en el qual ara toca defensar-lo, en una defensa conjunta de dos lleis, o dos proposicions de llei, que es refereixen a la mateixa matèria, però que no tenen el mateix tractament, en absolut; que és la presentada per Ciutadans i la presentada per Solidaritat Catalana per la Independència. Per tant, suposo que, quan acabi la meua intervenció i comenci el torn d'intervencions, tindrà Ciutadans torn per a pronunciar-se respecte a la proposició de Solidaritat, i tindrà Solidaritat torn per pronunciar-se sobre la proposició de Ciutadans.

Quin és el sentit de la que hem presentat? No hi ha un estatus generalitzat, com a mínim en el món occidental, sobre quin és l'estatus dels expresidents. Quan tenen un estatus específic, els expresidents, és quan se'ls atribueix un càrrec públic com a conseqüència d'haver estat presidents; per exemple a Itàlia, en què passen a ser senadors vitalicis. No és el cas dels Estats Units d'Amèrica: no tenen cap mena d'estatus, els expresidents dels Estats Units d'Amèrica, ni en tenen els altres exprimers ministres o expresidents dels estats democràtics. L'única cosa que hi ha, i això sí que és amb caràcter molt general, és atribuir-los una infraestructura, tant en termes de pensions, com de retribucions, com d'oficina, a efectes que puguin mantenir l'estatus, l'honorabilitat, la distància, la no-necessitat d'intervenció en assumptes econòmics, professionals i polítics directes per aquell estatus d'haver estat el màxim representant d'aquella nació.

Això a Catalunya, sent una comunitat autònoma dintre de l'Estat espanyol i usurpant el nom de «Generalitat», que és un nom de la Catalunya independent, no li correspondria, però des del moment en el qual fa servir el nom de «Generalitat», doncs, en aquest sentit sí que entenem que, com a aspiració, i com a marcatge d'aspiració que els expresidents de la Generalitat de Catalunya no ho són d'una comunitat autònoma espanyola, han de tenir aquest estatus especial i han de tenir els mitjans materials i humans necessaris perquè compleixin la seva funció. Entenem que això és el que correspon, tenint en compte allò que Catalunya ha de ser, de la mateixa manera que ho tenen a França, o que ho tenen a Alemanya, o que ho tenen als Estats Units d'Amèrica, o que ho tenen a Itàlia.

El problema aquí és un altre, al nostre entendre. El problema és que, fins ara, els dos anteriors expresidents de la Generalitat havien aplicat aquesta llei no només en la seva literalitat, sinó també en el seu esperit, que és l'article 4, d'incompatibilitats. S'estableix en aquest article 4 vigent que dues de les atribucions que dona la llei –l'assignació i la pensió vitalícia– són incompatibles amb l'exercici de mandats parlamentaris, membres del Govern, alts càrrecs, càrrecs públics o de lliure designació remunerat. I fins ara, els anteriors expresidents –el president Pujol, el president

Maragall– el que havien entès és que aquesta incompatibilitat no només s'aplicava respecte a aquestes limitades matèries, sinó que s'aplicava a tot; i, per tant, no han exercit allò que altres han fet en altres països, com ara entrar en consells d'administració, com ara dedicar-se a ser comissionistes, com ara dedicar-se a presentar-se a càrrecs públics i, per tant, cobrar dos salaris dels pressupostos públics.

El canvi s'ha produït, malauradament, amb el següent president, que ha estat, com saben vostès, designat senador, si no ho recordo malament per aquesta cambra. A partir d'aquí és quan entenem –i no perquè hi hagi una situació de crisi, sinó perquè és un trencament de l'estatus– que, si bé allò que estableix la llei, és a dir, que sigui un dret d'opció, i així ho estableix expressament..., que sigui aquell president –expresident– qui triï entre les atribucions, retribucions, infraestructures que li dona els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya a través d'aquesta atribució pressupostària d'aquesta llei, que triï entre això o el mandat parlamentari, membre del Govern, alt càrrec de l'administració de l'Estat o de la Generalitat. Aquesta tria s'ha produït i, per tant, està exercint com a senador, cosa que podrà ser objecte de crítica política però no és d'això, del que estem parlant ara; és, simplement, de si és compatible una cosa amb l'altra. I, d'aquesta manera, entenem que no. És a dir, que, de la mateixa manera que són tots els principis en matèria d'administració pública i de càrrecs públics: la incompatibilitat d'estar cobrant i tenint l'estatus corresponent a dues figures públiques simultànies.

Per tant, el que demanem i proposem en aquesta proposició de llei –a efectes que passi a comissió, evidentment, i allà es pugui discutir amb més profunditat– és que la incompatibilitat ja establerta, per la qual aquell president de la Generalitat que passa a tenir un càrrec públic de lliure designació, un càrrec electe..., llavors, tal com s'estableix, perd dues coses: l'assignació i la pensió vitalícia. La nostra proposta és que no només sigui l'assignació i la pensió vitalícia, sinó que, a més, també perdi els altres privilegis, les altres atribucions que es donen aquí, com són la pensió de viduitat, com és el règim estatutari que es pugui establir reglamentàriament –entre ells, els serveis de seguretat que això implica– i com és, sobretot, el punt setè de la llei, l'oficina, que és la despesa més alta.

Perquè, per a poder exercir els mitjans necessaris per al sosteniment d'una oficina adequada a les responsabilitats i les funcions exercides com a expresident de la Generalitat i la dotació pressupostària per aquest funcionament de l'oficina ordinària i les atencions de caràcter social i protocol·lari que corresponguin..., per fer això, cal que hi hagi una dedicació exclusiva a aquesta funció d'expresident de la Generalitat, i que no es pugui confondre la funció de president –expresident– de la Generalitat... Dic sempre «president» i «expresident» perquè ja saben vostès que el títol de president de la Generalitat és vitalici i, per tant, no hi ha com a tals expresidents de la Generalitat. Però a efectes polítics, a efectes de càrrec públic en funció, evidentment sí que hi ha un president efectiu i uns presidents que no són efectius i, per tant,

se'ls pot dir col·loquialment «expresidents». Doncs, que aquests expresidents de la Generalitat, en el cas que triïn una funció retribuïda, una funció pública, un càrrec de lliure designació, un càrrec electe, durant aquell temps tinguin suspeses... –de la mateixa manera que en la llei actual queda suspesa l'assignació, és a dir, el salari, i queda suspesa la pensió, en el cas que estigui en aquell moment cobrant-la, perquè una cosa o l'altra també són incompatibles entre si–, també queden en suspès els altres drets: els de viduitat, cosa que és més aviat teòrica que no pràctica, perquè si hi ha una viduitat difícilment pot haver-hi un president de la Generalitat exercint en una altra funció, i sobretot l'oficina.

Perquè, a més, això genera un problema, que no és, evidentment, la nostra prioritat, però genera un problema, diguem-ne, de manca d'igualtat i d'equilibri de prestacions, perquè les altres persones que estiguin en el Senat del regne d'Espanya es troben amb un competidor amb cartes marcades, que té una infraestructura material, personal, d'oficina molt superior a la que tenen ells i elles. En tot cas, això és un problema del Senat espanyol, que ja s'ho resoldran a Espanya, si és que s'ho volen resoldre, i si no s'ho resolten molt millor, perquè així es van esfondrant en les seves pròpies contradiccions. El nostre problema és Catalunya i el nostre problema és l'estatus dels presidents de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, al nostre entendre, votarem a favor, evidentment, de la presa en consideració d'aquesta proposició de llei. No és una proposició tancada, parlem-ne. És a dir, el que entenem és que fins ara no ens havíem trobat en la situació en la qual un president de la Generalitat al mateix temps exercís un càrrec públic, electe o de designació. Com que no ens havíem trobat amb aquesta situació, com que tant el president Pujol com Maragall havien entès aquesta incompatibilitat en el sentit, diguem-ne, de l'esperit de la llei i no tant de la seva literalitat, i l'havien aplicat d'una manera total i absoluta, no ens havíem trobat amb aquesta situació. Ara, sí.

I també seria el moment de poder preveure altres futurs presidents que en un moment determinat puguin optar, no pel que diu aquí, sinó per allò que han optat altres presidents, per exemple espanyols, que és apostar-se al servei d'una empresa privada. És una bona perspectiva, pensar en un president de la Generalitat que es dediqui a fer de comercial d'una empresa privada?, que es dediqui a fer de comissionista d'una empresa privada?, que es dediqui a fer activitats purament privades i, amb càrrec a l'erari públic, amb càrrec a l'oficina que li munten els ciutadans, exercir funcions en benefici d'una empresa privada? Pensem que no. Pensem que no. No és el problema actual, no ho estan fent ni el president Pujol, ni el president Maragall, ni el president Montilla i, per tant, no és aquesta la qüestió que ens, diguem-ne, apressa a fer una reforma. Però, de la mateixa manera que aquí ens hem vist forçats a presentar aquesta proposició de llei per adaptar-la al cas específic del president Montilla, també una bona política legislativa exigeix preveure les situacions, diguem-ne, poc rigoroses que es poden produ-

ir en el futur, perquè no es pugui dir que la reacció es fa a batzegades en funció de les circumstàncies concretes que es plantegen.

I, per tant, també entendríem –ja dic: aquí no ho hem recollit, amb l'esperança que, si passa a comissió, allà es pugui debatre amb més tranquil·litat, amb més profunditat–..., i per tant, d'incloure també aquesta segona vessant: el fet que els privilegis, retribucions, oficines, pensions, assignacions que rebin els futurs presidents de la Generalitat o els actuals presidents de la Generalitat també siguin incompatibles amb l'exercici de funcions retribuïdes per part d'empreses privades, perquè l'esperit aquí està ben clar. Als Estats Units d'Amèrica no existeix cap llei sobre la matèria, però no hauran vist vostès cap expresident dels Estats Units d'Amèrica que es dediqui a fer de comercial d'empreses privades, ni que es dediqui a presentar-se a unes eleccions i després de ser president de la república passi a ser senador, o passi a ser governador, o passi a ser alcalde. Això està fora de la mentalitat d'un estat ben ordenat. Com que aquí no estem en un estat ni ben ordenat ni mal ordenat, no estem en un estat en absolut, doncs ens hem trobat amb aquesta circumstància sobrevinguda i entenem que és el moment d'abordar aquesta llei amb un esperit general. No amb l'esperit concret que es va adoptar l'any 2002-2003, quan es va aprovar, que era davant de la imminència d'un primer president de la Generalitat, perquè l'anterior –recordin vostès: el president Taradellas– va tenir una situació, un estatus semblant, molt semblant i que va servir de model a aquesta llei, però proveït d'una manera indirecta per la Diputació de Barcelona, per la mateixa Generalitat en els primers anys, i en una situació, diguem-ne, que no donava peu a un estatus establert i estable. Abordem ara ja un estatus establert i estable, perquè tenim una experiència de quatre presidents de la Generalitat: Taradellas, Pujol, Maragall i Montilla. I tenim també l'experiència de veure quin ha estat el comportament i el capteniment d'altres presidents fora de Catalunya, com ara França, com ara Itàlia, com ara, per a algun cas desgraciat, en el cas de la República Federal Alemanya. Per tant, fem un plantejament general. Al nostre entendre, passaria per aquí: incompatibilitat amb qualsevol retribució que vingui de l'erari públic i incompatibilitat amb qualsevol retribució que vingui d'un erari privat, pel que suposa llavors estar exercint unes funcions en el mercat que no corresponen a la màxima representació institucional i política de Catalunya durant el període en què ho ha estat.

En el cas que no ho facin –i molt ens temem que aquí el que es voldrà és mantenir-ho tot exactament igual, apel·lant que, com que es va fer per unanimitat, doncs s'ha de mantenir també la unanimitat, o vés a saber quin és l'argument amb què després ens obsequiaran els que justificaran el seu vot en contra a simplement admetre a tràmit perquè passi a comissió–, llavors el que ens trobarem és una mena de camp obert. I, de la mateixa forma que hem tingut la sorpresa de veure com, després de la presidència de la Generalitat, mantenint l'oficina, mantenint totes les atribucions, hi ha una persona que exerceix de senador en un altre país, que és Espanya, també ens podrem trobar en el futur

amb la sorpresa d'altres presidents de la Generalitat... I no ho dic, m'apresso a dir-ho, perquè prevegi que això ho farà el president Mas. És a dir, no hi ha res que indiqui a la seva trajectòria i en la seva mentalitat que estigui disposat a fer les coses, diguem-ne, de servei a empreses privades que estan fent, per exemple, el president Aznar o el president González, que és dedicar-se a fer de comissionistes per allà, pel planeta Terra, d'empreses que estan en la llista d'investigació –en el cas concret, també, del president González– de l'FBI per irregularitats i per vulneració de la llei de no-corrupció i no-compra de càrrecs públics a l'exterior en els Estats Units d'Amèrica. Perquè no ens trobem amb això, el millor..., cal posar les mesures abans que es produeixin.

Evidentment, tothom, en deixar el càrrec públic, és molt lliure de fer el que consideri oportú; però el que no ho és, és de, havent estat president de la Generalitat, tenir l'oficina que correspon com a president de la Generalitat, tenir els mitjans materials i humans que corresponen com a president de la Generalitat, tenir l'estatus, la seguretat, el personal, les pensions, l'assignació, i posar això al servei d'una determinada carrera política que continua o al servei d'una determinada carrera privada que continua. Entenem que, o una, o altra cosa; no cap de les coses però, o una, o altra cosa: que és, al capdavant, l'esperit de la llei que es va aprovar l'any 2003. El que demanem és tornar-la a revisar; ja han passat presidents suficients com per veure que els fets ens obliguen a tenir en compte noves circumstàncies, nous capteniments; que, si tots s'haguessin comportat com el president Pujol, o com el president Tarradellas en el seu moment, o com el president Maragall, no caldria fer-ne ara una revisió. Però ara, hi insisteixo, no perquè sigui ni irregular, ni il·legal, ni absolutament contrari a cap mena de criteri de digna administració el que ha fet el president Montilla, però sí perquè cobrar de l'erari públic per dues vies diferents és una qüestió que no hem d'admetre, com a mínim a Catalunya. Si no, mirin vostès el que ha passat en algun altre cas, ja que tenen aquesta afició a comparar-se amb comunitats autònomes espanyoles, doncs, quina ha estat la trajectòria del president de la Generalitat Valenciana José Luis Olivas, després a Caixa de València, Bancaixa, després a Bankia, i després tots tenim coneixement de la seva trajectòria.

Volem que això passi a Catalunya? Canviem la llei i no passarà mai. Perquè hem de fer un govern basat en les lleis, no basat en l'esperit angelical dels homes. Fins ara hem tingut tres presidents impecables i un president, Montilla, també impecable però que ha anat més enllà del que entenem que l'esperit de la llei li permet. Convertim això en llei perquè, si no, pot ser que demà tinguem un José Luis Olivas. I això crec que cap dels partits que està en aquesta cambra li interessa que passi: ni pel bé del Parlament, ni pel bé de la Generalitat, ni pel bé de Catalunya, ni pel bé del seu propi partit.

Moltes gràcies, honorable senyora.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Gerard Figueras.

Gerard M. Figueras i Albà

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, comparec aquí en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per defensar l'esmena a la totalitat que hem presentat davant d'aquestes dues proposicions de modificació de llei presentades pels subgrups de Ciutadans i de Solidaritat.

Una esmena a la totalitat que presentem principalment per tres motius. El primer, doncs, perquè entenem que ja existeix una legislació que aborda d'una forma prou consensuada i prou àmplia l'estatus que tenen els ex-presidents de la Generalitat de Catalunya. Segon, perquè entenem que no és moment d'oportunisme polític ni de populisme, i aquí crec que aquesta ocasió ens permetrà poder explicar moltes veritats i desmentir molts falsos rumors, dels quals avui, malauradament, avui també hem sentit per part diputats d'aquesta cambra; i tercer, doncs, perquè entenem que cal dignificar la figura dels presidents de la Generalitat també en les seves funcions, en la seva tasca d'ex-presidents de la Generalitat de Catalunya.

Permetin-me que entri en detall en el primer, doncs, dels motius que ens han portat a presentar aquesta esmena a la totalitat. El primer és perquè la llei és prou clara i, de fet, aquesta llei de 22 d'abril de l'any 2003, bàsicament, regula tres coses. La primera, una assignació per quan els presidents deixen de ser-ho, i és una assignació que, diferent del que ha dit el senyor Rivera, consta només de la meitat..., durant la meitat del temps en el qual una persona ha estat president de la Generalitat, doncs, pugui percebre el 80 per cent del sou. Què més estableix? Estableix que un cop arriba a l'edat de jubilació, a aquests seixanta-cinc anys, el president té una pensió que se'n diu vitalícia, però entenguem les coses, una pensió de jubilació que consta del 60 per cent del salari rebut, eh?, en termes d'això, de pensió de jubilació. I finalment, també incorpora la dotació d'una oficina per als ex-presidents, perquè puguin dur a terme totes les tasques, doncs, de representació que se'ls pressuposen. Una oficina que, a més a més, va acompanyada d'una dotació pressupostària més aquelles despeses en transport i també en matèria de seguretat personal, que entenem, entenia aquesta cambra l'any 2003 i alguns seguim entenent avui, que corresponen al càrrec d'ex-president de la Generalitat del país.

Aquesta mateixa llei també incorpora un seguit d'incompatibilitats, específicament pel que és l'assignació, diguem-ne, mensual com per l'assignació vitalícia, per aquesta pensió, que fan que en el cas que, com ha esmentat l'il·lustríssim senyor López Tena, un ex-president vulgui optar a una altra responsabilitat pública, hagi d'optar per percebre només una de les dues retribucions; per tant, no la suma de les dues, sinó només una de les dues. Per tant, ja existeix aquest règim de compatibilitats. I finalment, permetin-me també que

els il·lustri, doncs, amb el Decret 195/2003 que acompanya aquesta Llei de l'estatut de l'expresident, en el sentit que serà cada exercici pressupostari que estimarà la quantitat que s'hagi d'assignar al pressupost de la Generalitat de Catalunya perquè els expresidents puguin dur a terme totes aquestes funcions i totes aquestes, diguem-ne, responsabilitats.

El segon dels arguments que ens han portat a presentar la proposta..., disculpin, l'esmena a la totalitat, home, siguem una mica curosos amb quin missatge donem a la ciutadania, eh? Perquè, senyor Rivera, podem barrejar moltes coses, vostè veig que està acostumat, com deia el president de la Generalitat aquest matí, a tombar el ventilador i intentar barrejar naps i cols, però amb la que està caient, que barregem retallades, que barregem crisi, que barregem tancaments d'equipaments socials públics amb una qüestió com aquesta ens sembla que, com a mínim, és populisme i demagògia. I aquí, per part del nostre grup, doncs, creiem que no hi haurien d'entrar.

Mirin, de limitacions ja n'hi ha. Hi ha limitacions temporals, és a dir, la percepció d'aquest salari del 80 per cent de l'assignació és només per la meitat del temps en què ha sigut president de la Generalitat; per tant, no és *in aeternum*, és només per la meitat del temps en què s'ha sigut president. Segona, les incompatibilitats que els deia: si vostè percep un altre salari producte d'un organisme públic ha d'escollir quin dels dos sous vol tenir; per tant, no hi ha en cap cas suma de les dues retribucions. I finalment, una eina útil, que és l'eina del pressupost de cada exercici pressupostari.

A tall d'exemple, i no sé si han fet l'exercici de consultar-ho, entre els anys 2010 i 2012 hi ha hagut una reducció del 20 per cent de la mitjana salarial del que perceben els expresidents de la Generalitat de Catalunya. Per tant, el Govern del país ha tingut també, com no podia ser d'altra manera, com hem fet els diputats d'aquesta cambra, doncs, la deferència de reduir el sou, d'ajustar el sou d'aquestes persones que són els expresidents de la Generalitat, d'acord amb com està actuant amb el conjunt del país, amb els salaris de la gent que fan servei públic a través de la funció pública, etcètera. Per tant, entenem que, en aquest sentit, la modificació que ens demanen tampoc acaba de ser estrictament necessària, ja que la mateixa llei actual contempla mecanismes per tal, a través de l'exercici pressupostari, de poder reduir aquestes qüestions.

Tercer punt o tercer motiu que ens porta a presentar aquesta esmena a la totalitat, doncs, mirin, això potser a alguns no els agradarà gaire, però aquí hem de dignificar la figura de les persones que han ostentat la màxima representació de la Generalitat. Potser a alguns no els agradarà, però nosaltres creiem que hem de fer pedagogia, i sí, en la situació que cal, i sí, des d'aquesta tribuna, i sí, des d'allà on calgui. Els presidents de la Generalitat de Catalunya són persones honorables i a dignificar. Vagin, per exemple, al que diu, doncs, l'enciclopèdia catalana, i diu, escoltin: «El president de la Generalitat de Catalunya és el cap del Govern de Catalunya, qui ostenta la més alta representació de la nació catalana, de la Generalitat i de l'Estat a Catalunya.» Per tant, és la nostra institució bàsi-

ca, que al costat del Parlament i del Govern representa tots i totes els catalans i catalanes.

Els presidents de la Generalitat, per si no ho saben, no són cap capritx de ningú, ni d'aquest grup parlamentari, ni del senyor Pujol o d'altres persones que s'hagin pogut esmentar. Era fa força més temps que l'any 78, eh?, l'any 1359, al segle XIV, quan el primer president de la Generalitat, el senyor Berenguer de Cruïlles, era nomenat a les Corts Catalanes, celebrades llavors a Cervera, convocades pel rei Pere el Cerimoniós, juntament amb la Junta de Braços. Això potser els molesta o potser els sobta, però és pedagogia. El president de la Generalitat no és cap invent de la transició, és una qüestió molt més antiga i que, a més a més, representa, els agradi o no, les nostres estructures d'estat.

Permetin-me que entri, un cop vistos, doncs, els nostres motius per presentar aquesta esmena a la totalitat, al que s'ha esmentat aquí també en els textos que Solidaritat i Ciutadans han fet servir per presentar aquesta modificació legislativa. Primer, quant a Solidaritat, vostès ens demanen major transparència i austeritat en la despesa pública. Crec que la transparència hi és tota; els pressupostos de la Generalitat són consultables per qualsevol ciutadà i hi poden trobar exactament quins recursos es destinen en el cas dels expresidents de la Generalitat de Catalunya. I quant a austeritat, bé, nosaltres mateixos estem dient que ja estem arribant al límit, per tant, més austeritat, si us plau, deixem-ho per a un altre exercici.

També ens demanen fer extensiva aquesta incompatibilitat a la qüestió de les pensions de viduitat o en els costos en les despeses de l'oficina. Bé, del tema de les pensions de viduitat, doncs, crec que aquí possiblement el seu grup i el nostre divergiríem, ja que entenem que aquesta és una condició que, malauradament, moltes persones han de veure i, per tant, entenem que també una viuda d'un expresident, o en el cas contrari, no tenen per què ser tractats de forma discriminatòria.

Sobre ampliar-ho a la qüestió de l'oficina, senyor López Tena, abans nomenava una de les eines que permet la llei actual per regular la despesa o el cost que té –diguem-ne– aquest manteniment dels expresidents de la Generalitat. Doncs, miri, aquests mateixos mecanismes estableixen que les oficines tindran una dotació adequada corresposta amb l'activitat que s'exerceixi en aquesta oficina. Per tant, la mateixa oficina, el mateix personal de l'oficina i la mateixa despesa han d'anar associats a la funció que s'hi faci. Si resulta que l'expresident en qüestió no fa ús d'aquesta oficina, probablement ens podrem estalviar, podrem valorar, el Govern de torn podrà avaluar fer l'estalvi d'un lloguer d'una oficina, ubicar aquesta oficina en un equipament que ja sigui propietat de la Generalitat i, a més a més, tota la despesa que pugui ser ocasionada pel seu funcionament també abstreure'ns-la. Per tant, una mesura que avui ja és possible d'efectuar amb l'actual legislació.

Clar, concretament, doncs, aquí sí que compartim amb vostès, senyors de Solidaritat, l'actuació que han tingut el president Pujol, el president Maragall, el president Tarradellas. I en el cas del president Montilla,

que vostès han tocat tan directament, doncs, a veure, no ens n'amaguem, no serem nosaltres qui defensarà el senyor Montilla en tant que militant o senador del PSC. Però és que aquí no és el que estem parlant. Nosaltres al mes de desembre ja vàrem dir que, al costat de la renúncia al sou d'expresident de la Generalitat que va fer el senyor Montilla i que és –diguem-ne– llei, també enteníem que calia fer una renúncia d'aquesta oficina, precisament, per això que dèiem i que contemplava la llei, que és que si hi ha una oficina que no es fa servir, doncs, possiblement ens la podríem estalviar. Dit això, nosaltres, que no ho compartim, el que sí que hem fet ha sigut respectar les decisions del Grup Parlamentari del Partit Socialista i d'aquest Parlament, i per tant, valoracions polítiques al marge, que ja es van fer en el seu moment, entenem que el que cal és fer el mateix respecte al president Montilla que s'ha tingut a altres presidents de la Generalitat.

Permetin-me que entri ara, doncs, a la intervenció, en el posicionament de Ciutadans, i mostrant una vegada més la disconformitat amb aquest «anem a intentar fer la bola molt grossa i escampar la porqueria a tothom». No creiem que aquest hagi de ser l'estil, senyor Rivera, sinó tot el contrari, hauríem d'aprofitar ocasions com aquesta per fer pedagogia a la ciutadania que cal tenir uns determinats comportaments que no passen necessàriament per intentar posar tothom en el mateix sac, i molt menys per intentar actuar de piròman de determinats sectors socials que ho estan passant molt malament. No barregem les qüestions, si us plau, i si guem un punt més racionals.

Vostès ens demanen racionalització i austeritat i també es queixen que l'estatut dels expresidents atorga, atribueix unes assignacions excessives per a un expresident de comunitat autònoma, atorgant-li –diuen vostès– rang de president o d'expresident d'estat. Bé, és que aquí potser divergim en alguna qüestió. Li sonen noms com Rodríguez Ibarra, o com Chaves, o com Revilla, o Zaplana? Oi que li sonen? Surten a la premsa, eh? Estan –diguem-ne– en el dia a dia, a vegades més del que alguns voldríem, no? Li sonen altres noms com Vilalba, Garret, Cardona i Vilamala? Aquests potser ja no sonen tant als mitjans de comunicació d'avui. Miri, sap qui eren aquestes persones? Doncs, miri, Marc de Vilalba, 1413, president de la Generalitat; Esteve de Garret, 1515, president de la Generalitat; Bernat de Cardona, 1602, president de la Generalitat; Josep de Vilamala, 1714, president de la Generalitat. Aquests no surten a la premsa i no ens en recordem. Sap què passa? Que surten als llibres d'història, eh? I des d'aquests senyors, des del segle XIV, doncs, n'han anat passant fins a 129, avui el president Mas és el cent vint-i-novè president de la Generalitat, i només hem estat interromputs a causa del que fou el Decret de Nova Planta. D'aleshores ençà no hi ha hagut cap interrupció en una de les institucions democràtiques més antigues del continent europeu.

Li sonen, potser sí, alguns altres noms, doncs, ja de més a tocar, no? I aquí podem parlar del president Macià, del president Companys, del president Irla, del president Tarradellas, Pujol, del president Montilla o del president Maragall. President Tarradellas, presi-

dent d'una institució a l'exili amb motiu d'una guerra; president Companys, afusellat, assassinat per l'única condició de ser president de la Generalitat de Catalunya. Clar, és per això que li deia que discrepem. Li sembla que estem parlant de presidents de comunitats autònomes? Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, rotundament no; estem parlant de presidents de la Generalitat de Catalunya. Estem parlant potser de fer populisme d'una institució que ha patit guerres, que ha patit exilis, que ha patit assassinats pel simple fet de ser la mateixa institució? Doncs, rotundament no, la gent de Convergència i Unió no tenim ganes que se'ns vingui a parlar d'això i per això li deia que haurien de parlar amb un punt més de rigorositat.

Mirin, i per acabar i per demanar, doncs, també el recolzament de la resta de grups parlamentaris a aquesta esmena a la totalitat que avui hem plantejat, als catalans no ens acaba d'agradar que juguin amb aquelles coses que ens estimem, amb aquelles institucions, amb aquelles coses que tenen els nostres pilars o les nostres arrels –eh? – com són les nostres institucions. I en aquest cas, quan algú intenta utilitzar una institució com la nostra per fer demagògia, no ens acaba d'agradar. El poble de Catalunya ha reaccionat moltes vegades quan se'ns ha intentat fer burla o quan se'ns ha intentat utilitzar, i crec que una vegada més, doncs, així ho hem de fer, perquè ens agradi o no, senyores i senyors diputats, els presidents de la Generalitat, tots, siguin del partit que siguin, siguin de l'època que siguin, ho són de tot un poble i és voluntat d'aquest grup parlamentari que ho siguin mentre són presidents i quan són expresidents amb la màxima dignitat possible.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició sobre les dues iniciatives presentades i les esmenes a la totalitat té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyora presidenta. Realment, qui ha fet l'afirmació que els temps estan canviant i que aquest Parlament té per costum dir que determinats debats no toquen s'equivoca. Jo comparteixo amb ell –i, en aquest cas, ha sigut el senyor Rivera– que els temps estan canviant: efectivament. I les exigències que fa la població en general a les persones que ocupem uns càrrecs públics, siguem els que siguem i sigui quin sigui el nostre càrrec públic, són superiors; són molt superiors. Els ciutadans no entenen moltes coses: no només la complexitat de l'organització administrativa, que jo comparteixo en part amb vostè que no passa res per revisar si és excessiva o no és excessiva, si se superposen o no se superposen determinades funcions, sobretot en un moment en què estem mirant si hi han despeses excessives. Però també es fixa molt en quin és el comportament de totes i cada una de les persones; en si tots i cada un dels diputats, que ho som per elecció popular, complim les nostres

responsabilitats; en quin és el grau i el percentatge de diputats que tenen compatibilitzats altres càrrecs; en un conjunt d'elements dels càrrecs públics sobre l'ús i, a vegades, l'abús de les atribucions que ens dona ser càrrec públic; en el distanciament d'aquests càrrecs públics envers la ciutadania i els seus problemes.

Evidentment, que en volem parlar. Però precisament vostè no ha començat per aquí; no ha dit: «Hi ha un distanciament entre els càrrecs d'elecció popular i la població», sinó que ha començat intentant, des del meu punt de vista, ferir una institució que va molt més enllà dels noms i cognoms i de les persones que avui tenen el càrrec i l'ostentació, el mèrit i l'honor d'haver estat presidents de la Generalitat. Per tant, jo que estic disposada a canviar-ho gairebé tot, el meu grup que està disposat a fer la discussió sobre l'organització administrativa que correspongui, i de manera molt, molt especial de les actituds, i molt sovint, dels abusos que a determinats atributs dels càrrecs públics s'han produït... I ho separo tot de la corrupció, que dono per fet que la rebutgem, i que demanem que s'actui amb tota contundència cap a aquelles persones que tant mal han fet a la visió del conjunt dels càrrecs públics de Catalunya i de tota la política.

De manera que, en aquests moments, quan es parla de política, ja no es parla dels governs i les oposicions; ja no es parla de les polítiques de sanitat o de les polítiques de seguretat: es parla despectivament dels polítics. I, a vegades, algunes intervencions fetes des d'aquesta mateixa tribuna fa la sensació que hi ajuden, a aquesta concepció de la generalitat. I la generalització de les coses sempre és molt dolenta; sobretot, és molt injusta. És molt injusta perquè aquells que es comporten adequadament, aquells regidors i regidores que no cobren res –ni tan sols dietes per assistència– i, en canvi, treballen fins a les dotze de la nit, que no han tingut mai la temptació de considerar-se superior al seu veí, sinó al contrari, servidor del seu veí, paguen la conseqüència d'aquesta manera de fer política, que significa baixar a aquests micròfons i començar a parlar de tal manera que fa la sensació que el que estiguin fent els expresidents de la Generalitat de Catalunya sigui gairebé un delicte.

Llavors, no ajudem gens. Jo estic d'acord que revisem de dalt a baix l'estructuració, la superposició, la sobrecàrrega, l'excés; que intentem ser curosos i acurats; que intentem ser austers i, alhora, rigorosos; però també li demano, a vostè, senyor Rivera, i evidentment també al senyor López Tena, que ho siguin fins i tot a l'hora de llegir-se exactament què diu la llei. Perquè la llei diu que podran cobrar una pensió durant el que dura una legislatura –el que dura una legislatura–, i diu: «Si ocupen un altre càrrec públic, serà incompatible i hauran d'optar.» O l'assignació –que és una assignació– o el que cobren com a càrrec públic. Per tant, problema resolt. L'única persona que no té seixanta-cinc anys i que és expresident es diu José Montilla i ha optat. No cobra dos sous: aclarim-ho. Perquè, de la manera que s'ha plantejat, feia la sensació que cobrava dos sous.

Què més diu, la llei? La llei diu que, efectivament, poden tenir persones que els donin suport en la seva ac-

tivitat i poden tenir oficina. No determina ni quantes persones ni quin tipus d'oficina; deixa la decisió en el Govern. I és per aquesta raó, que ja s'ha dit en la intervenció anterior, per part del diputat Gerard Figueras, que ha estat el Govern qui ha assignat quantes persones, i que ha estat el Govern qui ha assignat quina quantitat. En el cas que passessin per dificultats molt greus, segurament es podria intentar reduir aquestes persones i reduir aquestes quantitats del lloguer, però no per llei: per modificació del decret, perquè la llei designa al Govern actual que determini quines són les necessitats d'aquestes persones.

Per tant, aquí enganxo amb el que diu el senyor López Tena: si el que discuteix és l'oficina i la dotació d'aquesta oficina, potser el que correspon és que s'insti a la modificació del decret i no a la modificació de la llei. Té importància, això? Perquè el que s'ha volgut és portar aquí la discussió dels expresidents. Doncs, té la seva importància, sí. Perquè jo tinc la sensació que, depèn de com ens ho plantejem, estarem dient que tots els presidents de la Generalitat que hi hagi d'aquí en endavant han de ser prou grans perquè, quan deixin el càrrec, cobrin la pensió de jubilació i no l'assignació dels quatre anys als quals tindrien dret en cas que no ocupin un altre càrrec públic.

Per tant, en la situació que es troba avui el president Montilla s'hi trobaran –espero– en el futur força persones que, havent ocupat un càrrec de responsabilitat, el deixen i no el deixen en l'edat de jubilació. Aquestes persones tenen dret a continuar fent activitat pública. I la llei diu que han d'optar: o l'assignació o la retribució del càrrec públic –ho diu, i ho diu claríssimament. No regula, això sí, les activitats de caràcter privat i particular; no les pot –per altra banda– regular, si no és que estigui disposat a compensar el fet de la no-concurrencia a determinades places. I no em posaré a discutir quina és l'ocupació de càrrecs que fan els altres, perquè no tindria prou temps.

Només que em sap molt de greu que es digui: «La llei no reconeix l'estatus d'expresident.» És veritat; a més, ho diu explícitament: no correspon a aquesta llei reconèixer l'estatus d'expresident. Però l'hi reconeix la ciutadania? La ciutadania entén que, quan sortim el 10 de juliol, després de la sentència del Tribunal Constitucional de l'Estatut, i hi són allà presents tots els presidents de la Generalitat vius –expresidents–, i també els del Parlament, sumem els ciutadans d'avui, els ciutadans de passades generacions, els ciutadans que els varem donar suport al que representaren en el seu moment presidents del Parlament i presidents de la Generalitat. Doncs, ho és.

I a mi em sap greu perquè, essent una persona que penso que l'activitat política s'està –certament– allunyant de la població, i que moltes vegades les visites que ens vénen aquí ens pregunten per què no tots els diputats segueixen tots els debats... I hem de fer pedagogia, i hem d'intentar explicar-ho. Ens hem anat a posar en una de les coses que farà la sensació que aquestes persones viuen sobradament amb aquesta assignació; assignació que –també ho vull aclarir, perquè en quedi, si més no, constància en l'acta–, en el cas que morissin, la cobraria la vídua i la cobrarien els

fills si fossin menors d'edat. És a dir, crec que la llei és tan continguda...

I ha estat el senyor López Tena qui ha parlat del president Tarradellas, i jo vull parlar del president Tarradellas. Perquè tinc la sensació que aquesta llei es va fer l'any 2003 precisament per intentar evitar el que havia passat amb el president Tarradellas. I, si cal que expliqui gaire més això, és que no hem entès què ha passat en aquest país. Tarradellas va passar per situacions difícilíssimes durant l'exili, va passar molta gana per poder mantenir la dignitat del càrrec de president a l'exili. Després va ser president, en una situació de transitorietat, però en una situació que ha escrit de manera definitiva la recuperació de l'autogovern del qual hem gaudit i espero que puguem continuar aprofundint. I quan va deixar el càrrec no estava massa clar de què, i com i de quina manera podria alimentar-se ell i la seva família. Jo crec que, darrere d'aquesta crida, no malmetem la dignitat ni el record dels expresidents: hi ha aquest record col·lectiu del que va passar amb el president Tarradellas, que no s'hauria de tornar a repetir mai més en aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, tenim al davant dues proposicions de llei que pretenen modificar la Llei de l'estatut dels expresidents de la Generalitat de Catalunya i, tot i que aquestes propostes parteixen de dos subgrups diferents, amb dues iniciatives, tenen nexes comuns i, segurament, el mateix origen. Tampoc no deu ser casualitat que es presentessin en el Registre del Parlament a penes amb una diferència de quinze dies una de l'altra, no? Per tant, segurament –segur– tenen la mateixa motivació, el mateix origen. I, en el fons, són ambdues força semblants, força similars en els seus objectius.

La proposta del subgrup d'iniciativa proposa incidir en la incompatibilitat retributiva, la qual, per cert, està regulada en la Llei 6/2003, en l'article 4. I, en aquest sentit, vull fer referència a aquest article, perquè creiem que és suficientment aclaridor que allò que proposa el Subgrup de Solidaritat queda reflectit en aquest article, que és la incompatibilitat de dues retribucions públiques. És a dir, un expresident que opti per un altre càrrec públic ha d'optar, o bé per l'assignació que preveu la Llei de l'estatut dels expresidents, o bé per l'assignació que li comporta l'exercici d'un altre càrrec públic. No sé si l'exemple d'un expresident que hagi optat per exercir de senador pot ser l'adequat o no, però, en qualsevol cas, i atès que és el que és, queda clar i ha quedat clar ja amb les intervencions anteriors que ha d'optar per una o altra retribució: no pot compatibilitzar ambdues retribucions.

Ara bé, el fet que opti per exercir un altre càrrec públic, com és el de senador o com fóra, o hauria pogut ser qualsevol altre, implica que aquella persona deixa de ser expresident de la Generalitat? No: continua sent expresident. I, per tant, tot i que assumeixi una altra responsabilitat, entenem que com a expresident –president segons la llei–, continua sent mereixedor de la dignitat institucional corresponent i de la representació institucional d'un president de la Generalitat que li atorga la mateixa llei. Per cert, no pas perquè ho digui, ni molt menys, l'*Enciclopèdia catalana*, ni perquè els expresidents anessin a la «mani» del 10 de juliol, sinó perquè nosaltres creiem sincerament que la rellevància del president de la Generalitat és la que és, avui en dia, perquè l'Estatut d'autonomia és la que preveu. I, per tant, nosaltres creiem –i respectem– en la responsabilitat i el respecte institucional que mereixen els presidents de la Generalitat.

Una altra qüestió és la que se'ns planteja per part del Subgrup de Ciutadans. Que, en aquest sentit, van una mica més enllà i plantegen una modificació de les retribucions. Es plantegen diverses qüestions, eh? Entre elles, una modificació de les retribucions: que en lloc de ser del 80 per cent l'assignació mensual passi a ser del 40 per cent; que la pensió, en lloc de vitalícia, passi a ser una pensió de jubilació –que té exactament els mateixos efectes, perquè significa exactament el mateix– però que, en lloc de ser del 60 per cent, passi a ser del 35 per cent... És a dir, es planteja des d'un punt de vista quantitatiu, i en aquest sentit ens hauria agradat sentir arguments de per què ha de ser del 40 i no del 80, o per què la jubilació ha de ser del 35 i no del 60. I aquest perquè no poden ser els arguments que s'han donat en aquest faristol, que és que tinguin la jubilació com qualsevol altre treballador. Primera, perquè no són qualsevol altre treballador: són expresidents de la Generalitat. I, segona, perquè no hi ha qualsevol altre treballador que pugui optar a tenir un 35 per cent del sou del president de la Generalitat com a pensió de jubilació.

Per tant, no s'hi val a dir: «No, és que volem que l'expresident de la Generalitat tingui una jubilació com la de qualsevol treballador.» No és això, el que vostès plantegen en aquesta proposició de llei. Per tant, ens hauria agradat sentir els motius i les motivacions per les quals un expresident ha de cobrar de jubilació un 35 per cent del sou del president de la Generalitat i no un 60, tal com està previst en la llei. Si és per dir. «Escolti'm, és que en l'actual situació de crisi hem de fer un exercici de contenció, etcètera, etcètera», miri, li diré: nosaltres hi estem d'acord. Però la llei què preveu? Un blindatge en els salaris dels expresidents? No. És tan, diguem-ne, feble, és tan efímer, com ho pot ser el del president de la Generalitat. I, si vol, discutim sobre el sou del president de la Generalitat, i en això podem coincidir que és un sou segurament, comparativament, excessivament elevat amb relació al d'altres presidents de comunitats, o amb relació també al del president del Govern. D'això en podem parlar, però el que no podem discutir és que si el sou dels expresidents està en funció..., el sou o les pensions estan en funció del sou del president de la Generalitat, i el sou del president de la Generalitat es rebaixa d'un 20 o

d'un 20 i escaig per cent –com ha passat–, també automàticament es rebaixen les assignacions i les pensions dels expresidents de la Generalitat.

Per tant, dos elements. Una: no són un treballador qualsevol, i la proposta no preveu que cobrin com un treballador qualsevol –primera qüestió. I, segona qüestió, han vist també les seves retribucions ajustades exactament en la mateixa proporció en què ho ha fet el president de la Generalitat. Perquè és que, al final, el que veiem d'aquesta proposició de llei no és que es qüestionin que els expresidents de la Generalitat cobrin o no, no es qüestiona que tinguin una pensió vitalícia o no, sinó que el que acaben fent és qüestionant la quantitat.

Tampoc en la proposta de Ciutadans no qüestionen la compatibilitat dels sous públics amb els sous privats, ni qüestionen els expresidents del Govern d'Espanya, com hem sentit en el discurs que s'ha fet en aquest faristol, sinó que el que realment acaben fent és qüestionar els expresidents de la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa a les prerrogatives que la llei atribueix al Govern, per la via de decret, pel que fa a les oficines dels expresidents i al contingut de personal i material de les oficines dels expresidents, bé, aquesta és una matèria que any a any es revalida a través del Parlament de Catalunya. Perquè és precisament el Govern el que dota aquestes oficines, i les dota a través dels pressupostos que es debaten en aquest Parlament any rere any. I tampoc no hem sentit mai que cap grup plantejés que hi havia un excés en la dotació de les oficines dels expresidents de la Generalitat, sinó que ho veiem ara, fruit d'una determinada circumstància.

Per acabar la nostra intervenció, el nostre posicionament, també volem deixar molt clar que els expresidents, siguin de la Generalitat, siguin del Govern d'Espanya, no són socialistes, no són populars, no són convergents: són expresidents. Ens agradaran més o menys, compartirem més o menys la seva acció de govern, compartirem més o menys les seves opinions que donen com a expresidents, però per ser qui són..., o sigui, no tenen un respecte institucional per ser qui són, sinó precisament per haver estat presidents.

I és per tots aquests motius que el Grup Parlamentari del Partit Popular votarà favorablement l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió contra aquestes dues proposicions de llei.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, el meu grup creu que s'han de tramitar aquestes proposicions de llei, i, per tant, anunciem que votarem en contra de les esmenes a la

totalitat. I –amb tot el respecte, eh?, i des del debat democràtic i des del diàleg– no veiem que revisar una llei del 2003 que regula la figura dels expresidents, i que aquest Parlament solemnement aprovés una nova llei, o un nou redactat de la llei, vagi per res en contra de la dignitat dels presidents de la Generalitat: és una funció d'aquest Parlament. Tan legítim com va ser aprovar-ho el 2003 seria ara revisar-ho, l'any 2012.

Ara bé, dit això, nosaltres partim d'un principi, que és: no a la demagògia en aquests temes. Les persones que han ostentat el càrrec de president de la Generalitat han de tenir un reconeixement pels serveis que han prestat al país i els mitjans per poder exercir unes funcions, normalment honorífiques, amb la dignitat que pertoca a les persones que han exercit la més alta responsabilitat de Catalunya. En aquest sentit, rebutgem el preàmbul de la proposició de llei presentada per Ciudadanos, que, com sempre, aprofita una petició raonable per barrejar-la amb la seva obsessió contrària a la dignitat de l'autogovern de Catalunya, quan critica que s'atorga *de facto* als expresidents rang de president d'un estat.

En una cosa sí que coincidim amb el senyor Rivera: s'ha acabat això de l'«això ja no toca», eh? Creiem que és legítim parlar d'això i que no es pot dir que això no toca, com creiem que és legítim parlar del pacte fiscal i no es pot dir que això no toca, com creiem que és legítim parlar del dret d'autodeterminació i no es pot dir això no toca. Si toca, toca tot.

En tot cas, la llei és del 2003 i des de llavors han canviat moltes coses. Una: el 2003 feia anys que havia mort el president Tarradellas i només hi havia una persona que pogués ser expresident –el president Pujol–; ara n'hi ha tres –els expresidents Pujol, Maragall i Montilla–, i més aviat o més tard n'hi haurà un quart, que és el president Mas.

En segon lloc: després dels casos del president Pujol i Maragall, que deixen la presidència en edat de jubilació, el president Montilla la deixa quan encara li falten anys per poder jubilar-se, i amb possibilitats de continuar fent política activa –cosa que pot passar també en el cas del president Mas.

Tercer: en tercer lloc, sobretot, estem vivint una crisi econòmica molt greu, que està afectant els drets de la ciutadania, començant pel dret a percebre una pensió digna, i que comporta l'exigència que els càrrecs públics també participin dels sacrificis que es demanen a la ciutadania, més per un efecte exemplificador que per l'import que pugui suposar d'estalvi en els pressupostos públics.

Les proposicions de què avui parlem, que avui debatem, ens plantegen dues qüestions diferents: la de Ciudadanos planteja una reducció de l'assignació mensual i de la pensió vitalícia, un canvi en la denominació de *pensió vitalícia* per *pensió de jubilació* –ja s'ha comentat– i la supressió de l'oficina; la de Solidaritat estén la incompatibilitat, que la llei ja preveu entre la percepció de l'assignació mensual i de la pensió vitalícia, a qualsevol altra percepció d'ingressos resultants de qualsevol càrrec públic, a la pensió de viduïtat i, so-

bretot, al dret de disposar de mitjans personals i materials i d'una oficina de l'expresident.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa comparteix els dos objectius: creiem que les retribucions econòmiques s'han de rebaixar en consonància amb el moment que viu el país, i volem discutir en ponència, tranquil·lament, la quantia d'aquesta rebaixa, tot i que entenem i reconeixem que, en aplicació del que diu al Llei de 2003, l'assignació i la pensió vitalícia ja han sofert la reducció derivada de la rebaixa de la retribució soferta pel president actual, tal com s'ha explicat. La nostra postura en aquesta qüestió, però, res té a veure amb l'intent de Ciudadanos de voler restar rang i reconeixement a la figura dels expresidents. Per nosaltres, respon a un criteri de justícia i d'exemplaritat en moments en què la gent passa dificultats.

Creiem que les prerrogatives dels expresidents, pel que fa a mitjans personals i materials i a l'oficina, s'han de revisar en una doble direcció. Una, la que planteja la proposició de Llei de Solidaritat. Nosaltres entenem legítim que una persona que ha exercit el càrrec de president de la Generalitat pugui decidir continuar en la política activa si està en edat de fer-ho –és opinable si un expresident de la Generalitat pot optar a qualsevol càrrec públic després d'haver estat president, però aquesta és una opció personal. Però en aquest cas entenem que, a més de no percebre una doble remuneració, tal com ja preveu la Llei actual, i tal com ja passa en l'actualitat, durant el temps que exerceix aquest altre càrrec no pot gaudir de mitjans públics posats al seu servei, perquè ja disposa de mitjans en l'Administració o la institució en la que ostenta el nou càrrec.

Però, en segon lloc, el meu grup, en la tramitació de les proposicions –si s'acceptessin, cosa que em sembla que no passarà–, voldria revisar i discutir més coses que no estan en les proposicions de Llei que discutim. Primera, una regulació estricta de les activitats privades dels expresidents que inclogui la incompatibilitat amb ingressos privats, sense més excepcions que les que la LOREG reconeix a diputats i diputades, ja que no sembla lògic fer compatible una assignació mensual o una pensió vitalícia, a càrrec de pressupostos públics, amb possibles ingressos regulars procedents del sector privat –no estem dient que això passi: estem dient que és normal que la llei ho reguli.

Segona, una regulació estricta de la pertinença dels expresidents a consells d'administració o altres organismes dependents d'empreses privades, més enllà de la regulació general que ja els afecta com a exalts càrrecs –no estem dient que això passi: estem dient que és normal que una llei ho reguli.

Una regulació clara de l'oficina i dels mitjans personals i materials de què disposin, perquè semblaria lògic que en moments de retallades s'aprofitessin locals de titularitat pública que estalviessin lloguers, i que el personal fos necessàriament funcionari, i més en moments de disminució dels llocs de treball dels funcionaris públics.

Quarta, també cal una reflexió sobre si ha de ser el temps que s'ha exercit el càrrec el factor que ha de de-

terminar el temps durant el qual s'ha de percebre l'assignació com a expresident: si el tema és la dignitat com a president, tan digne és un president que ho ha estat tres anys com un president que ho ha estat vint-i-tres anys.

I, finalment, una aposta per la transparència que inclogui l'obligació de realitzar declaració de béns i activitats i la publicitat d'agendes d'activitats públiques, dels informes encarregats i del pressupost de l'oficina.

En resum, volem un tractament sense demagògies del tema, amb respecte a les persones que han exercit el càrrec de president de la Generalitat, però alhora creiem legítim pensar en canvis en la seva regulació per adaptar-se a les noves situacions i augmentar la transparència i acceptació de sacrificis per part seva, com passa en tota la societat.

A nosaltres, la intervenció del senyor Rivera ens ha molestat, i considerem, sincerament, que ha fet demagògia. Però, també –repeteix: des del respecte a tots els grups–, pensem que, potser –i potser l'equivocat sóc jo, o el meu grup, eh?–, els grups que avui es negaran a permetre que això es tramiti, potser, li estan fent el joc en aquesta demagògia, perquè entenem que seria perfectament legítim que el Parlament revisés la llei, la discutís i l'aprovés, i que, per tant, el Parlament, l'any 2012, revisés allò que va fer el Parlament l'any 2003. És el millor..., seria el millor argument per evitar intervencions demagògiques.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, les dues proposicions de llei que debatem, que provenen dels grups de Ciudadanos i Solidaritat Catalana per la Independència –i no deixa de ser una paradoxa, que vinguin d'aquests dos grups en teoria tan distants des del punt de vista ideològic–, ens plantegen obrir un debat que nosaltres no volem evitar ni volem obviar, i per tant ja els avanço des de bon començament que votarem en contra de les dues esmenes a la totalitat. Tot i això, voldríem fer una sèrie de consideracions que em sembla pertinent de fer-les.

Primera reflexió: la primera té a veure amb el moment en què debatem aquestes dues iniciatives. Es tracta d'un moment certament complex, en el qual molts conciutadans i conciutadanes estan passant un moment difícil, i, per tant, qualsevol iniciativa d'aquest tipus, que vulgui reblar el clau en determinats aspectes que fan referència als càrrecs públics, al marge que pugui ser més o menys consistent o que pugui acabar sent una ocurrència, lògicament té altes expectatives d'èxit mediàtic. Tot i això, reitero que nosaltres no eludirem el debat i que, per tant, no obstaculitzem la pos-

sibilitat que es puguin tramitar aquestes dues proposicions de llei.

Tot i això, quines..., quantes mancances observem el nostre grup parlamentari? Primera mancança: home, la primera mancança faria referència que estaria bé que obríssim un debat, si m'ho permeten, més ampli. Perquè, és clar, segurament que en aquests moments les preocupacions de la ciutadania tenen a veure amb allò que fa referència a l'austeritat, a la transparència, però probablement també tenen a veure amb un aspecte que és fonamental, que és el compliment dels deures públics, i no estaria de més que algun grup parlamentari plantegés, per exemple, o bé reformar o bé demanar a la Mesa d'aquesta cambra que complís l'article 189 del Reglament del Parlament i que aquells diputats o diputades que no assisteixen a les comissions o als plens, i que per tant no compleixen amb les seves funcions, fossin sancionats degudament. Això passa ni més ni menys que al Parlament de Nova Zelanda, en el qual qualsevol parlamentari, per només el fet de no assistir sense justificació a una comissió, és sancionat, ni més ni menys que amb 279 dòlars. Per tant, primera mesura. Estaria bé que plantegéssim aquests altres aspectes perquè convindran amb nosaltres que, en aquests moments en què bona part dels ciutadans no tenen feina, és certament escandalós que hi hagin diputats que malmetin la imatge de la resta de diputats i diputades i no compleixin les seves obligacions.

Segona consideració: mancances en els continguts. Són dues proposicions de llei diferents. En el cas de Ciutadans se'ns planteja un dilema francament absurd, una sèrie de reduccions a nivell de percentatges. I la pregunta que ens podem fer és per quin criteri, o sigui, per què passem d'un percentatge a l'altre i no per què a un altre. És indiferent en el cas de l'assignació mensual, per exemple, que un expresident de la Generalitat, en la seva etapa com a president, hagi estat auster i, per tant, el castiguem en major proporció que un altre? No seria preferible que fixéssim una quantitat a nivell de sou brut absolut que no pas que anéssim amb una proposta d'aquest tipus, aleatòria? És igual quin és el seu nivell de renda familiar, o quin és el seu nivell d'activitat quan és expresident de la Generalitat? No hem de tenir en consideració aquests aspectes? No hem de garantir també una transparència per tal que puguem conèixer en quina mesura està fent un servei al país o en quina mesura està fent un servei al seu partit polític? Són aspectes –ho repeteixo– rellevants, i que si ens atenem a la proposició de llei del Grup de Ciutadanos, francament, no quedarien resolts, sinó que acabarien de reblar el clau en un aspecte no resolt.

També sorprèn –no deixa de sorprendre– la proposta o redactat que ens planteja el Grup de Solidaritat Catalana per la Independència, perquè, si l'aprovéssim tal com ens plantegen, ens podríem trobar amb el dilema –que convindran amb nosaltres que seria francament esperpèntic– que un expresident de la Generalitat acabés sent el president d'Abertis –i poso Abertis, perquè segurament que algú està sensibilitzat amb la matèria– i pogués compatibilitzar perfectament els dos sous. Home, això convindran que seria francament lamentable, escandalós, i convindrà amb nosal-

tres el Grup de Solidaritat Catalana per la Independència que ho hauríem d'evitar. I si ho aprovéssim tal com avui ens planteja el Grup de Solidaritat això seria perfectament possible.

Segona consideració que voldríem fer: la necessitat de plantejar un debat bastant més ampli. Abans, el Grup de Ciudadanos –i em sap greu que hagi abandonat l'hemicicle, ho reitero, però no està aquí..., ah, veig que està a darrere– plantejava la necessitat de fer un debat més ampli i es referia textualment a la necessitat que hi ha qui no vol modificar l'*statu quo*. Home, si es tracta de modificar l'*statu quo*, anem-hi a totes. Si hem de modificar l'*statu quo*, doncs, home, per què no suprimim directament l'Estat espanyol i ens estalviem 16.000 milions d'euros? O per què no suprimim directament alguns ministeris que són clarament invasius des d'un punt de vista competencial, com el Ministeri de Cultura o el Ministeri de Sanitat? O per què no fem una altra cosa, per què no suprimim la Corona espanyola, que ens costa ni més ni menys que 8 milions d'euros de forma directa i 50 milions més de forma indirecta a través dels pressupostos generals de l'Estat? Perquè això, en definitiva, ho paguem tots els ciutadans i ciutadanes.

Per tant, si hem de plantejar un debat, plantegem-lo en la justa mesura. Perquè, si no, dóna la impressió –i vaig també a la coincidència que explicava des de bon començament– que aquí l'únic objectiu, l'única lupa, l'única focalització la volem situar cap a la institució de la Generalitat de Catalunya. I per molt que algú vulgui considerar que aquest és un parlament de fireta, per a nosaltres és el Parlament nacional. En tot cas, el que ens pot sobrar és un altre parlament, però aquest és el Parlament nacional. I, per tant, en la mesura que aquest és un espai de sobirania, volem que també hi hagi la dignitat deguda per als presidents de la Generalitat.

Focalitzem també el debat a sis-cents quilòmetres de distància. Fixem-nos en el que passa a nivell de l'Estat. Fixem-nos, per exemple, en un cas prou escandalós com l'exministre d'Economia, el senyor Pedro Solbes, que, quan va deixar la seva responsabilitat, manté el sou de diputat, dues pensions, una d'excomissari i l'altra d'exministre, i que, a més a més, quan era ministre intervé en la venda d'Endesa Enel, una empresa la qual actualment li paga 250.000 euros l'any. O fixem-nos també en el cas del senyor José María Aznar o el cas també del senyor Felipe González, que en aquests moments estan rebent, percebent –una cosa que podríem fer perfectament si aprovéssim tal com estan les dues proposicions de llei, en el cas, lògicament, dels presidents de la Generalitat– 200.000 euros anuals com a assessorament, o també una sèrie de percepcions a nivell del que són conferències.

Però el cas més escandalós de tots és el cas de la monarquia. Perquè, és clar, aquí en definitiva estem parlant de casos de persones que han estat escollides pel poble de Catalunya, de persones que mereixen una dignitat com a tals. Però, és clar, el cas de la monarquia espanyola..., jo no sé si algú de vostès ha escollit el rei actual o algun dels seus membres. Doncs, resulta que, no havent-los escollit, representa aquesta despe-

sa de 8 milions i 59 milions de forma indirecta. Hi ha transparència en els comptes de la Casa Reial espanyola? No. Hi ha austeritat en els comptes de la Casa Reial espanyola? No. Joestic mirant aquí les xifres: 2009, en plena crisi, augmenta un 2,7 per cent; 2010, ni tan sols es rebaixa aquesta quantitat; 2011, només ho fa per sota, lògicament, de la mitjana dels pressupostos de l'Estat. El Govern del PP ha inclòs aquesta institució en l'avantprojecte de llei de transparència? No. Tema sagrat: no es pot tractar la monarquia espanyola, ja ho sabem. Hi ha alguna explicació sobre el cost real de la Casa Reial espanyola, que significa a nivell del Ministeri de la Presidència, del Ministeri de Seguretat, del Ministeri de l'Interior, del Ministeri d'Assumptes Exteriors, tot el que significa això? No. Sabem de quina forma es distribueixen internament els recursos de la Casa Reial espanyola, què cobra una infanta, què cobra el príncep, què cobra la princesa? No. Això és opacitat, i aquesta opacitat la tenim a sistents quilòmetres de distància i encara que estigui tan lluny, malauradament, es paga també amb els impostos dels catalans i les catalanes.

Tercer aspecte que voldríem subratllar, i em sembla que és una debilitat de les dues propostes. Jo no sé si és una debilitat perquè vostès assisteixen poc a la ponència de la llei de transparència –no sé si perquè no s'ho acaben de creure o per altres qüestions–, però la qüestió és que hauria estat bé que en els seus documents hi hagués alguna referència a un tema tant o més important que què cobren, què perceben o què fan, que és que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya puguem saber exactament què fan els expresidents de la Generalitat. Per tant, hauria estat bé que, en definitiva, poguéssim, tal com ha plantejat també algun altre grup parlamentari, conèixer amb un cert detall l'agenda de l'expresident, si aquesta agenda fa referència a la seva condició d'expresident o a la seva condició de representant d'un determinat grup polític, i, en definitiva –ho reitero–, si això va en consonància amb la seva condició d'expresident de la Generalitat.

En tot cas –ho reitero–, el nostre grup parlamentari no posarà obstacles a la tramitació d'aquestes dues propostions de llei, però demanaríem, en tot cas, una mica de rigor, seriositat, que es preservi sobretot la dignitat dels càrrecs públics i que, per damunt de tot, als ciutadans els puguem transmetre la lliçó de molta transparència, molta austeritat, però també molt compliment dels nostres deures.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta del Parlament, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, a Democràcia Catalana pensem, com ha dit el diputat d'Esquerra Republicana, que tot es pot tocar, però també que no cal tocar el que està prou ben tocat. Per tant, en aquest

sentit, respecte a la proposició de llei de Ciutadans, he de dir que hi veiem una càrrega demagògica important; la motivació de la racionalització de la despesa i l'austeritat de l'Administració pública entenem que és oportunista; vostès posen el crit al cel quan fan referència a les assignacions econòmiques dels expresidents de la Generalitat, però encara és hora que vegem una petita mostra de rebuig de la insostenible situació que patim de dèficit fiscal els catalans i no han fet cap mostra de rebuig a aquest greuge que suposa que els diners dels catalans se'n vagin a Madrid i no tornin i no reverteixin en interès dels nostres i dels seus conciutadans.

En aquest sentit, doncs, fer referència que vostès, amb la seva acció política, han vingut demostrant que els problemes econòmics de Catalunya pensen que vénen motivats pel fet que Catalunya és una nació. I això, certament, aquesta proposició de llei torna a ser un intent de menystenir, un cop més, una institució política de la Generalitat, o de Catalunya, aquest cop la presidència de la Generalitat. En aquest sentit, vostès també ho han fet en alguns altres moments utilitzant la llengua com a conflicte, un conflicte que només veuen vostès. En aquest sentit, doncs, pensem que si volem ser un país respectat, el que no podem és estar inventant *akelarres* a l'entorn de la presidència de la Generalitat, ja bé sigui en exercici de les seves funcions o després del desenvolupament de les seves funcions. Pensem que el president de la Generalitat, els expresidents de la Generalitat mereixen un màxim respecte i, en aquest sentit, doncs, també pensem que han de tenir un tractament honorable la resta dels dies de la seva vida.

En aquest aspecte, també fer referència –i acabo, presidenta– a la iniciativa, la proposició de llei de Solidaritat. Entenc que aquesta proposició de llei és prou respectuosa amb la presidència de la Generalitat. Penso, doncs, que la considera la més alta autoritat política del país. Entenc el fet que si un president de la Generalitat considera que ha de continuar exercint càrrecs públics, doncs, potser sí que seria bo que recuperés els drets d'expresident legalment establerts un cop hagi cessat en l'exercici d'aquestes funcions, però jo prefereixo deixar-ho a criteri del president sortint.

Acabo, presidenta. Fins ara penso que podem estar prou orgullosos dels molt honorables presidents que hem tingut de la Generalitat i, en aquest sentit, penso que deixar-ho a la consciència del molt honorable president sortint, o que acaba el càrrec, és el criteri que s'hauria de seguir i que crec que s'ha de seguir i que, per tant, ja està contemplat a la normativa. I més quan els expresidents de la Generalitat estan continuant honorant, i molt, el càrrec que van ocupar.

Gràcies, honorables diputats i diputades, honorable conseller.

La presidenta

Per a un possible torn en contra, per tres minuts, Albert Rivera, en nom de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. No hi ha govern. Diputats i diputades, miri, a Convergència i Unió, respecte a aquesta esmena, els ha faltat parlar de Martí l'Humà, el que faltava, perquè, clar, justificar 120.000 euros durant una legislatura o durant dotze anys a un president parlant de Martí l'Humà, potser a vostès embolicar-se amb la bandera els va molt bé, però aquí hem vingut a parlar de les oficines, dels administratius, de l'oficina de la Diagonal, dels 120.000 euros cada mes per a un president. Vostès no volen parlar d'això, suposo.

Vostès creuen que els ciutadans que qüestionen els consells comarcals, si hem de tenir televisions o no hem de tenir televisions públiques, si hem de tenir ambaixades o no, si hem de tenir 948 municipis..., els consideren vostès populistes i demagogs? Estan dient això als ciutadans que ens estan veient? Jo acabo de rebre un «tuit», ara, d'una persona militant de Convergència i Unió que m'ha dit: «*Apréteu*» fort, perquè sóc de Convergència i no hi ha dret.» Com que tinc... (*Remor de veus.*) Ja sé que els sap greu, els sap greu. Vostès estan dient que tots els ciutadans que no donen suport... Senyora presidenta, demano...

La presidenta

Un moment, si us plau, un moment. Senyores diputades, senyors diputats...

Albert Rivera Díaz

Jo els prego que controlin els seus nervis, si us plau, perquè tothom té dret a parlar...

La presidenta

Senyors diputats...

Albert Rivera Díaz

Tothom té dret a parlar.

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Puc continuar, senyora presidenta?

La presidenta

Sí, continuï.

Albert Rivera Díaz

Gràcies. Parlàvem d'enciclopèdia. Jo he buscat ara a l'enciclopèdia però no he trobat on diu que han de tenir pensions vitalícies i que ha de ser el 60 per cent de 165.000 euros. No ho he trobat, senyor Figueras, no ho he trobat, a l'enciclopèdia. De dignitat? Clar, dignitat la que vulguin. Jo tinc més respecte que molts de vostès per a alguns dels càrrecs públics d'aquesta cambra,

i pels que han sigut. Però aquí no venim a parlar de respecte, eh?, no ens enganyem. Vostès volen bandera i respecte. No, no, no. Venim a parlar d'estructures polítiques. I vostès no en volen parlar. Uns s'emboliquen amb la bandera, altres parlen de dignitat i altres diuen demagògia quan no tenen arguments per contrarestar una proposta. I d'altres, que no poden contrarestar-la, potser amb més tacticisme polític, diuen: «Com que no puc, m'hi sumo, però de pas, els dic de tot mentre faig la proposta.» No em sembla malament, benvinguts els senyors d'Izquierda Unida al mateix discurs que fa el senyor Llamazares al Congrés dels Diputats. Benvinguts els seus companys de partit, que diuen el que avui diu Ciutadans en el debat sobre les pensions vitalícies i les incompatibilitats, això que va passar fa poc en el Congrés dels Diputats.

Miri, aquí no venim a parlar de dignitats, venim a parlar d'estructures, venim a parlar de diners. Senyor Figueras, diu: «No barrejin vostès el tema de les retallades amb això.» Sap què passa, senyor Figueras –que ara no el veig..., aquí. Sap què passa, senyor Figueras? Que és que els diners surten de la mateixa bossa. Per això ho barregem, perquè estan dintre la mateixa bossa, que es diu pressupostos i es diu impostos dels catalans. No és que barregem, és que hem de triar i hem de fer coses. I hem de triar si volem consells comarcals, que són 560 milions d'euros, o si volem prescindir d'ells, que cap altra comunitat els té, i volem destinar-ho a una altra cosa. És qüestió de prioritats.

Vostès, avui, Convergència, PP, la mateixa pinça que va passar en el Congrés dels Diputats, diuen als ciutadans que aquells que demanen austeritat, reducció d'estructures, són populistes i demagogs. Això és el que vostès diuen. Vostès pensen que els ciutadans que demanen que s'estrenyi el cinturó el Parlament en aquestes qüestions són populistes i demagogs? Vostès mateixos. Si vostès creuen que demanar estrènyer-se el cinturó és populista i demagog, benvinguts no només Ciutadans, crec que molts altres ciutadans, fins i tot, que voten altres partits. Ara, si vostès volen tapar amb la bandera, amb els grans discursos, amb la solemnitat, que no volen parlar del fons, doncs, no en parlin. Senyora Tura, vostè és la que no ha llegit la proposta, perdoni que li ho digui. Nosaltres proposem la incompatibilitat no entre càrrecs públics, sinó entre càrrec públic i empresa privada. És a dir, el que fa el senyor González, que no pugui passar; el que fa el senyor Aznar, que no pugui passar.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Els ciutadans poden entendre... (*Veus de fons.*) Sí, el que fa el senyor Aznar, sí: Endesa, Gas Natural... Vostès entenen la política...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta, acabo. El senyor Aznar i el senyor González cobren 200.000 euros d'una empresa privada i cobren una pensió de dignitat de noranta mil euros. Bé, jo crec que amb un treball de 200.000 euros..., jo crec que de dignitat en tenen. I nosaltres proposem aquí que sigui incompatible estar en el consell d'administració d'Abertis i estar, alhora, cobrant una pensió vitalícia. Això és el que proposa avui Ciutadans. Però vostès d'això no n'han volgut parlar; nosaltres, sí.

Per tant, fem incompatibles tant el consell d'administració d'una concessionària d'autopistes, d'una concessionària d'aigües i, alhora, cobrar una pensió vitalícia. Ja sé que d'això alguns en diuen... Com ho ha dit, el president? –paraules del president–, «emmerdar-ho tot»? Sí, potser és emmerdar-ho tot...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...però potser emmerdats ho estan d'altres. I nosaltres venim aquí també a demanar transparència i a demanar un canvi en la forma de fer política.

Per tant, jo crec que tothom es retrata, en aquesta votació. Els ciutadans han de prendre nota de què vota qui, i amb quines argumentacions. I, en aquest sentit, agraeixo que d'altres partits, tot i discrepar..., benvinguts a sumar-se en aquest tipus de propostes i fer autocrítica d'allò que els toqui en el seu àmbit. Sí, senyor Bosch: que els seus companys d'Izquierda Unida...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...també han votat coses com nosaltres i no passa res. Benvinguts, Izquierda Unida, al que proposa Ciutadans en aquesta cambra. Gràcies, senyor Bosch.

Gràcies també al senyor Pere Bosch, com a mínim per sumar-se, encara que sigui tard...

La presidenta

Senyor Rivera, ja s'està passant.

Albert Rivera Díaz

...però més val tard que mai.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per posicionar-se en contra té també tres minuts l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora. Il·lustres diputades i diputats, i suposo que diputats multats pel Govern, segons aquesta iniciativa que sobre la marxa pren Esquerra Republicana, justament quan no estan presents cap dels seus quatre portaveus, que cadascun d'ells cobra quaranta mil euros anuals per ser portaveu; quan no hi és present a l'hemicicle..., quan no hi és cap dels membres del Govern que són diputats, és quan presenta aquesta esmena. Presenti-la –presenti-la.

Perquè, clar, aquí és molt fàcil dir segons què. Vostès alguna vegada han regulat la incompatibilitat dels diputats del Parlament de Catalunya amb estar al consell d'administració d'Abertis?, o de *los golfos apandadores*, societat anònima?, o dels que munten gimnasos pel Baix Llobregat? Alguna vegada ho han fet? Pel que fa als diputats al Parlament de Catalunya. Pel que fa als expresidents de la Generalitat de l'any 2003, tots junts, amb amor i entesa, van entrar en les incompatibilitats amb empreses privades? No hi van entrar. Per tant, no retregui ara que no es faci una esmena que, al capdavant, és per anar-hi... Això no és un decret llei: això és una proposició de llei, que passa a comissió. Per tant, no és que s'aprova sí o no –això són els decrets llei. Per tant, en comissió és quan –ja ho he dit jo abans– podríem entrar en aquestes segones coses, perquè fins ara cap dels expresidents de la Generalitat han entrat a posar-se al servei d'estructures..., que, dir-ne «empresarials» seria una forma d'insultar els empresaris; d'estructures, diguem-ne, de captació de fons. Cap d'ells ho ha fet; a diferència d'altres països, entre ells Espanya. Però ja seria hora d'establir-ho a efectes que no tinguem, diguem-ne, expresidents en el futur que tinguin aquesta mena de temptacions, com han caigut en elles alguns dels diputats que estan en aquesta cambra en aquesta mateixa legislatura.

Per part de la senyora Tura, jo em temo que és que..., no ho sé, tenim un concepte de lectura diferent. Perquè l'article 7, senyora Tura..., l'article 6 sí que diu: «Correspon al Govern regular...», però l'article 7 diu: «El Govern ha de facilitar...» I «ha» és una obligació, no és discrecional. «El Govern ha de facilitar als expresidents de la Generalitat» –li ho lleigeixo, ja que veig que té problemes de comprensió lectora– «els mitjans necessaris per al sosteniment d'una oficina adequada a les responsabilitats i a les funcions exercides, i la dotació pressupostària per al funcionament ordinari d'aquesta oficina i per a les atencions de caràcter social i protocol·lari que corresponguin.» És una obligació del Govern per a aquestes finalitats. Per tant, del que es tractava aquí...

La presidenta

Un moment –un moment, senyor diputat. Un moment, si us plau.

Alfons López i Tena

Digui'm...

La presidenta

No, no, no. Silenci. *(Pausa.)* Segueixi.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Per tant, aquí no estem parlant d'una funció discrecional del Govern, d'una obligació del Govern. El que proposem aquí és una altra cosa, a efectes que passi a comissió: que, ja que a la llei està establerta aquesta incompatibilitat i que ser expresident de la Generalitat i tenir aquestes retribucions i privilegis no és compatible amb tot –perquè hi ha coses amb què és incompatible, com diu l'article 4–, que també la incompatibilitat s'estengui no només a la retribució –l'assignació–, no només a la pensió, sinó també a l'oficina. És això, el que proposem.

Si vostès volen ara proposar altres coses i que els expresidents de la Generalitat no es puguin dedicar a altres activitats, ho podrien haver pensat des de l'any 2003 fins ara, que han tingut temps, però també ho poden pensar ara. Votin a favor, votin en contra d'aquestes esmenes a la totalitat i en comissió en parlem, de tot això.

I, per últim, pel que fa al representant d'Esquerra Republicana. Miri, nosaltres el que no fem és enganyar la gent i passar-nos un any i mig en una comissió contra la transparència –contra la transparència– i contra la llibertat d'informació, fent veure que s'està a favor de la transparència i la llibertat de la informació. Per això hem abandonat aquesta comissió i per això no la valorarem en absolut, perquè contra la transparència i la societat de la informació ho fan els parlaments de fireta, com aquest, en el qual vostès participen.

Moltes gràcies.

(Montserrat Tura i Camafreita demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Tura...

Montserrat Tura i Camafreita

L'hi demanaria per al·lusions i, en lloc d'utilitzar-lo per unes al·lusions que crec que no han estat gens agradables, crec que el millor que puc fer és ignorar-les. I, en canvi, el que sí que li diré és que l'actual marc legislatiu permet fer polítiques d'austeritat i reduir la dotació, si així ho considera i així és necessari per al país, el Govern que hi hagi en cada moment.

Moltes gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per contradiccions, senyora presidenta. Per contradiccions o aclariments, perquè...

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Algun ponent ens vol fer veure que aquesta llei serveix per regular l'estatus dels expresidents del Govern d'Espanya i, doncs, la contradicció és que les proposicions de llei que hem llegit no tenen res a veure amb els expresidents del Govern d'Espanya. I, si no fos així, ens agradaria que ens ho aclarissin.

Gràcies.

(Gerard M. Figueras i Albà demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Figueras.

Gerard M. Figueras i Albà

Per al·lusions, presidenta. Miri, senyor Rivera, la diferència entre nosaltres i vostès és que mentre vostès es dediquen a fer demagògia nosaltres intentem explicar la veritat i aixecar el país. La diferència entre vostès i nosaltres és que vostès voldrien que Catalunya fos estrictament una comunitat autònoma, però que nosaltres sabem que és una nació. I la diferència entre vostès i nosaltres és que, mentre vostès fan aquesta demagògia, a nosaltres no ens sap greu estudiar història. I, miri, li donaré una referència: 1638, Pau Claris, noranta-quatre president de la Generalitat. Cansat de l'ofec tributari que sofria el país, el president Claris va liderar el poble i va declarar Catalunya una república. Les qüestions no han canviat tant; abans era el *conde duque* de Olivares, avui són uns altres. Però prengui memòria, que la història a vegades serveix per buscar similituds. I el president que llavors era digne avui ho ha de seguir sent més que mai.

Gràcies, presidenta.

(Pere Bosch Cuenca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Pere Bosch. *(Pausa.)* Pere Bosch. *(Veus de fons. Pausa.)* Trenta segons.

Pere Bosch Cuenca

Fins i tot seran menys; moltes gràcies, senyora presidenta. Algun diputat es preguntava, i no n'esmentaré el nom, per a què serveix aquesta ponència de la Llei de transparència. Doncs miri, serveix per a moltes coses, però entre altres coses serveix perquè els ciutadans puguin saber quins diputats o diputades incompleixen les seves obligacions. És un tema prou important.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons i ni un més.

Albert Rivera Díaz

Ja, però són quatre al·lusions..., però bé, trenta segons. Senyor Figueras, vostè dona una gran lliçó d'història del 1638. Lliçó de matemàtiques: consells comarcals, 560 milions; retallada en sanitat, 441; televisions públiques a Catalunya, 300 milions d'euros; retallada en una hora de classe cada dia, 260 milions. Sap vostè sumar i restar, senyor Figueras? Doncs, faci càlculs; és qüestió de prioritats.

La presidenta

D'acord, doncs ja està.

Passem a la votació. En primer lloc, de l'esmena a la totalitat presentada... (*Veus de fons. Pausa.*) Sí, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió a la proposició de llei presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 104 vots a favor, 26 en contra.

Passem ara a votar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió a la proposició de llei presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor i 26 en contra.

Atès que les dues esmenes a la totalitat, de retorn, de les proposicions de llei han estat aprovades, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, les iniciatives legislatives resten rebutjades.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació derivada de la mala gestió de les caixes d'estalvis (tram. 300-00176/09)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia –el novè punt de l'ordre del dia–, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació derivada de la mala gestió de les caixes d'estalvis, presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera. (*Pausa.*)

Abans de començar, senyor Rivera, fer avinent a les diputades i diputats que se substanciaran tres interpel·lacions en la tarda d'avui –tres interpel·lacions– i que

demà començarem a les deu. D'acord? (*Pausa.*) Senyor Rivera, ja pot començar.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Consellers, diputats i diputades, suposo que en la línia anterior de populisme que deien alguns partits, no sé si vostès saben que a Catalunya hi ha un forat que ha costat de dinar públic més de 4.000 milions d'euros d'injecció del FROB i, en definitiva, dels diners de tots els ciutadans, sobre les caixes d'estalvi de Catalunya, que avui, lògicament, han canviat, després del mapa que ha quedat després d'aquestes fusions i aquesta reestructuració del sector bancari. I nosaltres, des de Ciutadans, volem preguntar avui al Govern què n'opina, de la tasca de supervisió, també compartida per la competència estatutària que té el Govern de Catalunya respecte a les caixes catalanes, i si està d'acord, aquest Govern, que haurien d'haver-hi responsabilitats –sentin bé la paraula; ho dic perquè alguns no hi estan molt acostumats: responsabilitats– polítiques, civils i, si escau, penals sobre el forat que s'ha deixat a les caixes d'estalvi. Un forat que és el principal responsable a tot Espanya, en el seu conjunt, de la situació econòmica d'aquest país. A Catalunya, evidentment, s'ha de circumscriure a les caixes catalanes, però a tot Espanya actualment –ho diuen molts economistes i actualment està la Unió Europea, precisament, fent un balanç de quant és el forat de les caixes d'estalvi a tot Espanya–..., el que vénen a dir, en definitiva, és que Espanya, si està com està, no és només per tenir un 70 per cent de deute en relació amb el PIB, cosa que tenen altres països que no estan tan malament, sinó sobretot perquè ens descompten que haurem de ser, en definitiva, avaladors, creditors de tot el forat de les caixes d'estalvi. Dic «caixes d'estalvi» perquè, agradi o no, el forat principal són caixes d'estalvi, i especialment aquelles caixes d'estalvi on hi ha hagut més politització, on en el consell d'administració hi han hagut més polítics, més persones col·locades per institucions –en definitiva, per partits polítics–, també representants sindicals, també representants de la patronal. Curiosament, quan agafem el mapa de caixes –l'exmapa de caixes catalanes–, si veiem les caixes intervingudes amb diner públic, casualment l'única caixa que no està intervinguda amb diner públic és fundació privada, i les caixes que han tingut representació de les institucions i dels partits polítics, especialment, estan intervingudes. Vuit de deu caixes catalanes, ja sigui directament o indirectament, han estat intervingudes.

Per tant, ens preguntem avui quin paper ha jugat i juga el Govern de Catalunya en la demanda de responsabilitats a aquests consells d'administració. I ja sé –sumant-me, suposo, al que deien abans alguns portaveus– que deu ser populisme demanar que qui fa un forat de més de 3.000 milions, gairebé 4.000 milions d'euros, sigui responsable d'aquest forat. Deu ser populisme, però jo crec que un grapat de ciutadans, molts milions de ciutadans de tot Espanya, segurament, compartim que el que no podem és pagar aquesta crisi i fer pagar aquesta crisi només a les clas-

ses mitjanes i a les classes populars. Alguns –no tots, alguns– estarem d'acord, suposo, com a mínim, amb l'afirmació que han d'haver-hi responsabilitats polítiques, civils i, si s'escau, penals dels gestors que han deixat un forat que ara haurem de pagar i que ja estem pagant amb retallades i amb austeritat –o dita «austeritat»–, amb retallades en serveis socials, en sous públics i, en definitiva, en la reactivació també de la nostra economia –que, si no es reactiva, en bona mesura, és perquè no es prenen tampoc mesures de reactivació econòmica en la situació actual de la crisi econòmica.

Per tant, Ciutadans avui el que vol és que el Govern es posicioni. Interpelem el Govern, i el conseller d'Economia, i que ens digui què pensa fer aquest govern en la part que li toca respecte a la competència estatutària en el sistema bancari, en les caixes catalanes. I si està d'acord, i estaríem tots d'acord, en aquest Parlament, d'obrir una comissió d'investigació que pugui jutjar amb rigor, amb experts, amb números, amb estudis, que puguin veure quines responsabilitats se'n deriven. I jo crec que demanar responsabilitats en un moment on la ciutadania i les empreses sí que es fan responsables –per nassos, per cert–..., molts empresaris que ens deuen estar veient, molts ciutadans, saben que, si no han sigut prou responsables, ho estan pagant, i molts que també han sigut responsables també ho estan pagant. Però, en canvi, no podem llençar el missatge que aquells que han fet el principal forat de les nostres finances –encara que sigui indirectament–, del sector bancari, sortiran amb pensions vitalícies, sortiran sense responsabilitats, se n'aniran cap a casa, es jubilaran i deixaran un forat que pagarem... no nosaltres, no: els nostres fills i els nostres néts.

Per tant, davant d'aquesta situació, conseller, i Govern, li demanem un posicionament clar. I ens agradaria que el Govern estigués al capdavant de la demanda de responsabilitats, per la competència que té, estatutària, però també com a govern d'una comunitat autònoma que té, i ha tingut, vuit de les deu caixes finalment intervingudes, i que també hi ha, hi han hagut, institucions públiques implicades –no ens enganyem–, delegats de moltes institucions públiques que tenen representació a Catalunya, delegats i persones representants de molts..., la majoria, diria jo, gairebé tots els partits polítics d'aquest hemicicle. Quin missatge volem llençar? Que mirem cap a un altre costat? Que no tenim responsabilitats?

Jo crec que vam donar fa poc un pas –precisament a proposta de Ciutadans, però sumant també forces amb altres partits polítics– respecte a un tema que va passar, i que passa avui, i que s'estan trobant com a mínim algunes solucions, que és el tema de les preferents. Avui estem millor que fa un mes quan es va votar aquella moció: avui hi han algunes caixes que han entès el missatge i comencen a negociar amb els seus clients. Altres no, altres no se n'assabenten i, tot i ser intervingudes amb diner públic, segueixen sense pagar un cèntim, segueixen sense renegociar aquesta situació, i segueixen executant hipoteques a persones per sota del llindar de pobresa. I ho hem de destacar: hi han caixes d'estalvi intervingudes amb diner pú-

blic que són líders a deixar al carrer a famílies sota el llindar de pobresa. I això s'ha de dir: amb diner públic, hi han caixes que estan deixant al carrer a gent que ha perdut el seu treball, a gent, en definitiva, que s'havia compromès no per viure per sobre de les seves possibilitats: simplement perquè tenien dues nòmines, van demanar una hipoteca, i quatre, cinc, sis anys després, no poden pagar-la. I aquestes caixes que paguen aquests ciutadans són les que executen i engeguen al carrer aquestes famílies? Aquestes caixes són les que no volen seure a parlar i negociar sobre les seves..., el seu frau, en alguns casos, de venda de preferents? No, no pot ser. Nosaltres, com a poder polític, en definitiva, com a poder parlamentari i legislatiu a Catalunya, hem de també treballar per donar solucions als ciutadans de Catalunya.

Per tant, avui, senyor conseller, el que li demanem és un posicionament, si us plau, al més nítid possible, al més clar possible. Ja sabem les dades que tenim del FROB, ja sabem quins milions tenim, ja sabem quina responsabilitat té el Banc d'Espanya i la CNMV, ja sabem com ho han fet de malament –no a Catalunya: a totes les comunitats autònomes–, però avui li pregunto, senyor conseller, què pensem fer a Catalunya respecte al que ha passat amb les caixes d'estalvi a Catalunya. I caixes d'estalvi, a Catalunya, que algunes estan, per exemple, dintre de Bankia.

Aquests dies es parla de Bankia, se'n parla amb raó, perquè hi ha 23.000 milions d'euros, eh?, que és dues vegades i mitja la retallada sanitària i educativa que ha impulsat el Govern de Rajoy, dues vegades i mitja per rescatar una entitat que dintre té set entitats, set caixes. Entre elles, Caixa Laietana; entre elles, una caixa catalana, entre elles. Per tant, també tenim moltes coses a dir –per què no?–, també, de Bankia. Perquè una de les set entitats que en formen part és una entitat catalana, i, per tant, també tenen responsabilitats, suposo, a Caixa Laietana, com a les altres set caixes intervingudes, no?

Per tant, nosaltres el que plantejem avui és una interpellació, volem saber l'opinió del Govern. I volem dir als altres grups que, si us plau, treballem junts, que treballem junts per donar un missatge de responsabilitat, de demanar responsabilitats. Caigui qui caigui, així de clar. Potser cauen persones, en aquesta comissió, o s'ha de jutjar la tasca d'algunes persones, que tenen carnet de partit o n'han tingut, però jo els demano a vostès, que són els meus companys d'escó, que siguin valents, i que representin els seus ciutadans, més que sigles o, en aquest cas, altres interessos que poden representar d'altres. Que siguem valents. I, si algú ho ha fet malament, sigui company d'escó o company de partit, doncs, suposo que a qui ens devem, que són els ciutadans, mereixen explicacions, mereixen transparència, hi insisteixo, mereixen responsabilitat. No hi haurà recuperació econòmica –i moral– a Catalunya, i al conjunt d'Espanya, si no hi ha responsabilitats. Ningú pot sortir d'una crisi si els que tenen bona part de la culpa d'una crisi se'n van, com els dic –literalment, eh?, això no m'ho estic inventant–, amb pensions de 4, de 5 milions d'euros. N'hem sentit algunes d'escandaloses, de 14 milions

d'euros. Això no és sostenible, no és sostenible moralment. No pot haver-hi *auctoritas* d'un govern per executar determinades polítiques si no mirem també cap a aquells que han fet aquest forat.

Per tant, senyor Mas-Colell, el que demanem, en definitiva, és que obrim en aquest Parlament una via perquè es pugui també treballar políticament, conèixer amb rigor, amb estudis, insisteixo, amb experts, amb números a la mà, què ha passat, qui pot tenir responsabilitats... si n'hi ha. Jo sóc dels que penso que alguna responsabilitat tindran aquells senyors que han gestionat aquestes caixes, que eren també, en part, públiques, i que ara reben diner públic. I també fer una línia, traçar una línia clara... Per què no dir-ho? Hi ha qui se'n surt i està intentant sortir-se'n sense diner públic, i crec que té un estatus diferent, a l'hora d'exigir, que aquells que tenen diners públics i no estan complint socialment amb la nostra societat. No estem d'acord que gent que ha fet malament les coses, que se'ls rescata amb diner públic, la seva forma de pagar socialment sigui executar encara més gent, vendre productes encara més fraudulents i mirar cap a un altre costat i apujar-se el sou o garantir-se les seves pensions. Això, socialment, és insostenible.

Per tant, també volem posar a l'altre costat de la balança què estan fent aquestes caixes intervingudes amb els diners públics, quines línies de crèdit han obert... si és que n'han obert. Ja li dic que, si ho preguntem a la majoria d'empresaris de Catalunya, li diran que poques. O cap, eh? Perquè ens havien venut que tot això era per donar crèdit a les empreses i als autònoms, no? No ho estan rebent. Catalunya i el conjunt d'Espanya és el país on està més tancada l'aixeta d'Europa. Segons el BCE, el Banc Central Europeu, el 2010 i el 2011 la mitjana de crèdits denegats a les empreses espanyoles ha estat d'un 55 per cent; és a dir, a més d'una de cada dues persones que s'adreçava a un banc amb un projecte li deien «no» com a resposta. Aquesta és la realitat: el país amb menys crèdit de tot Europa.

Per acabar aquesta primera intervenció, senyor Mas-Colell, l'únic que volem, en definitiva, és que no visquem el món al revés; que els ciutadans no siguem els que hem de prestar diners als bancs que no presten diners als ciutadans; que els ciutadans no hagin de rescatar caixes i les caixes no rescatin o no donin aire a aquelles persones que viuen per sota del llindar de pobresa, o que estan a l'atur, o que han perdut la seva feina. En definitiva, volem una balança de justícia, d'equitat, de repartiment de responsabilitats. I no pot ser que la responsabilitat recaigui només, com està sent fins ara, en les classes mitjanes i populars, en els treballadors, i també en els autònoms i les empreses. Volem que es faci justícia, volem que el Parlament participi de la justícia i no torni a mirar cap a un altre costat. Perquè crec que seria el pitjor que podria passar, que miréssim cap a un altre costat com si no anés amb nosaltres i com si no s'hi pogués fer res. Sí que es poden fer coses: es poden investigar responsabilitats. I jo crec que recuperaríem part de la credibilitat..., no tota, però part de la credibilitat d'aquest Parlament...

El vicepresident primer

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Acabo, president. ...i de molts grups parlamentaris si col·laboréssim, deixant diferències al marge, per intentar buscar responsabilitats del que ha passat amb aquest forat negre de 4.000 milions, pràcticament, d'injecció pública a les caixes d'estalvi a Catalunya, i a totes aquelles que tinguin caixes, com Bankia, que també tenen caixes catalanes.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president... Senyor diputat, el cas de la situació del sistema financer espanyol, i en particular de les caixes, és una situació ben desgraciada i ben difícil, en aquests moments. A més, són moments delicats. Em permetrà que m'adreci a alguna de les preguntes que vostè ha fet, però començant amb una mica de perspectiva. I em sembla que, encara que sigui en dos minuts, vull dir com va començar això.

Això comença amb l'euro. Comença amb un entorn macroeconòmic, comença amb l'euro. L'euro elimina les expectatives d'inflació a Espanya i, per tant, representa una caiguda immediata dels tipus d'interès, que –mala sort– es combina amb el fet que Alemanya passa per mals moments econòmics i, per tant, la política del Banc Central Europeu, en els moments inicials de l'euro, és de tipus d'interès baix. Per tant, dos cops cap avall els tipus d'interès, i aquí ens vam trobar amb tipus d'interès reals negatius. Ho recordo bé perquè en aquella època estava implicat en política universitària i de recerca, i era evident que tenia tot el sentit del món, en aquell moment, endeutar-se, per exemple, per construir infraestructures.

Però no va ser només això. Això va iniciar un procés, que n'hi hem dit la «bombolla», que va acabar sent intoxicant per al país –vostès ho recorden perfectament, les 800.000 «vivendes» anuals–, i les autoritats reguladores macroeconòmiques no van saber com controlar-ho –va passar també a altres països–, i al final la bombolla va rebentar.

Aquest era el context en el qual es va moure el sistema financer, i les institucions financeres. I, en aquest context, algunes institucions financeres, doncs, van saber actuar bé i amb prudència, algunes caixes van saber actuar bé i amb prudència, i altres no. Altres van entrar en la intoxicació i l'embriaguesa: no en van tenir prou de fer hipoteques, van voler compartir guanys, compartir els guanys dels constructors, van començar a finançar constructors, etcètera, etcètera. N'hi han,

ho repeteixo, n'hi han que van fer-ho bé, n'hi han que van fer-ho malament.

Com les podem destriar? En fi, una manera ràpida –potser no cent per cent justa, però aproximadament justa– és que, vist des d'ara, miri, les que van fer-ho bé són les que no han necessitat diner públic, les que van fer-ho malament són les que han necessitat diner públic. Podríem qüestionar per què ha d'haver-hi diner públic per als bancs –això ens portaria a una altra discussió, que segurament hauria de tindre en compte el xoc de Lehman Brothers–, però el fet és que podem pensar que les que no ho van fer bé són les que han demanat diner públic i les que ho han fet bé són les que no.

Aquest és un punt de diferència. És un punt important, perquè, en particular, obre la porta a una diferència de tractament: les institucions que han demanat diner públic, és legítim –és necessari, cal fer-ho– condicionar-les de moltes maneres, i posar-hi moltes exigències, i efectivament demanar responsabilitats –els diners públics arriben a canvi d'alguna cosa–, mentre que a aquelles que no han requerit diner públic els hem de donar la confiança perquè han sabut fer les coses com corresponia. I faig constar que en aquesta direcció hi som: no fa gaire, la formació política que dona suport al Govern ha presentat una moció a Madrid on es demana informació i responsabilitats i restriccions en estructures de remuneració per a aquelles institucions que han necessitat diner públic.

A Catalunya, com s'ha desenvolupat tot això, a Catalunya? Doncs bé, sabem que a Catalunya hi ha institucions que han requerit diner públic –de fet, nou caixes– i altres que no han requerit diner públic –una caixa i un banc. Com queda, en aquests moments, el nostre sistema financer? Això cal dir-ho, és un tema de vasos mig plens o mig buits; jo els veig mig plens. A Catalunya podríem tenir una situació com la de la Comunidad de Madrid, on la institució financera més important amb seu a la comunitat autònoma estigués com està –aHudeixo a Bankia– o podríem no tenir-la, i no la tenim. La nostra caixa més gran, de molt, està entre les que han tingut una bona trajectòria, i el mateix per al banc amb seu a Catalunya. O sigui que, això, ho vull esmentar perquè des del punt de vista de l'economia catalana és molt important, si ho compareu amb altres unitats territorials, és molt important que estiguem en aquesta situació. Però, evidentment, no és el cas de totes, n'hi han nou altres que tenen ajuts, que han rebut ajuts públics. Tècnicament, cap ha sigut intervinguda, de la mateixa manera que Castilla - La Mancha o la CAM ho foren; això és important, ho he dit aquest dematí, perquè el fet de no estar intervinguda vol dir que la segregació s'ha pogut fer de tal manera –i això s'ha vigilat– que el patrimoni de l'obra social ha quedat preservat, el patrimoni de l'obra social d'aquestes nou caixes no ha entrat mai en el pot col·lectiu de la intervenció.

Què pensem d'aquest tema? El tema més important dels que queden és... –després parlaré, a la segona part parlaré de les preferents; ara deixi'm parlar de les institucions–, és el de Caixa Catalunya, on, efectivament, hi ha molt diner públic. Vull fer constar –perquè em sembla que és just fer-ho constar– que l'equip gestor

actual de Caixa Catalunya no és el que està associat amb el moment de la bombolla, crec que això és important tenir-ho en compte. En tot cas, en aquest moment, Caixa Catalunya és un banc públic que està en procés de subhasta, que ja veurem si aquesta subhasta culmina o no culmina, i nosaltres pensem i defensem la posició que, per a tot aquest sector que ha demanat ajuts públics –això inclou Caixa Catalunya, evidentment–, la prioritat de les autoritats públiques ha de ser la recuperació dels diners invertits, i que, per tant, això no és impossible; hi ha hagut països en situacions similars on aquests diners s'han recuperat, segurament demana una certa paciència, o no, ja es veurà segons com surti la subhasta, però aquesta hauria de ser la prioritat número u.

Continuaré a la segona part, on vull parlar del tema de les preferents.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, bé, de responsabilitats, que era bàsicament del que volíem parlar, n'hem parlat poc, conseller. Nosaltres, veient les dades actuals, i vostè ha deixat veure que uns equips directius ho han fet millor que d'altres. Doncs, home, el que venim a parlar també és això, no? És a dir, els equips directius... I ens és igual, eh? Aquí no estem jutjant, ja ni tan sols persones ni partits, ni sindicats ni patronals. Els equips directius, està d'acord el Govern que hagin de rebre ajuts públics i diner públic totes aquestes caixes –fins a vuit caixes? Estan vostès d'acord que demanem responsabilitats? Polítics, si escau; civils, si escau, i penals, si escau.

És aquesta la pregunta, que jo crec que és ben senzilla. Que, sincerament, em penso que no és que l'estigui fent Ciutadans com a partit, que se l'estan fent molts ciutadans independentment d'ideologia i independentment de partits polítics, perquè, com els deia, si no ens fem aquesta pregunta i des dels parlaments som incapaços d'investigar, de jutjar, de veure què s'ha fet malament, primer, per aprendre, i segon, perquè les persones que ho han fet, doncs, com a mínim –com a mínim, com a mínim– no se'n vagin amb pensions d'escàndol i també assumeixin la seva responsabilitat, doncs, home, jo crec que estarem fent una mala feina. I li ho dic així de clar, perquè és que al final aquests gestors, la sensació que pot quedar i la realitat és que aquests gestors poden acabar gestionant un altre dia una altra entitat pública. Poden acabar gestionant diners públics. És més, alguns gestors d'algunes caixes són els mateixos. Vostè parlava del cas de Caixa Catalunya, però vostè sap que hi han alguns senyors de consells d'administració de caixes intervingudes que són els mateixos, que es queden a les mateixes cadires després de ser... –no intervinguts, exactament com vostè deia–, amb l'ajuda pública del FROB, són els mateixos que segueixen gestionant allò. Home!, que mínim que ferlos dimitir, que marxin, i demanar-los responsabilitats, si escau. Per tant, això és el que estem demanant avui aquí.

Per a qui no ho sàpiga, dels ciutadans que ens estiguin veient, el total d'ajuda pública que ha rebut, per exemple, Catalunya Caixa, que, com saben vostès, són tres caixes alhora, són 2.000 milions..., 2.968 milions, quasi 3.000 milions d'euros. És a dir, més de les retallades que s'han hagut de fer aquest any a Catalunya. Només amb el forat d'una entitat financera, que en són tres alhora. Unnim, que vostès també saben que són conglomerat d'altres entitats: 948 milions d'euros, quasi bé 1.000 milions d'euros. Si vostès sumen, per això em referia a un forat de quasi 4.000; quasi 4.000 milions d'euros entre aquestes dues entitats. I podem parlar de Caixa Penedès, que està a dintre de Mare Nostrum, o podem parlar de Caixa Laietana, que està a dintre de Bankia, que és veritat que són quantitats menors, però totes elles sumen més de 4.000 milions d'euros, i la pregunta és: estem disposats a demanar responsabilitats, o no? És molt senzill. Estava disposat el Govern de la Generalitat a demanar responsabilitats, sí o no? Estan vostès del costat dels grups parlamentaris, que demanarem una comissió per investigar, per saber, per conèixer, per estudiar què ha passat, sí o no? És molt senzill. I aquí m'adreço als altres grups de la cambra. Estan els grups parlamentaris d'aquesta cambra disposats a donar un pas endavant, jo crec que innovador, amb la que està caient, i dir: «Jo no sé qui serà responsable, jo no sé què passarà, amb qui s'estudiarà, jo no sé què sortirà, però estem disposats a obrir una comissió per estudiar-ho.»

Jo crec que això és el missatge que hem de donar al ciutadans que ens estiguin veient avui. «Els meus representants públics em representen a mi», independentment que cadascú representa els que voten a cada partit, però ens representen. No representen els senyors que han fet el forat a les caixes. O no fan la vista grossa amb aquells mals gestors. Vostès imaginin un empresari que ens estigui veient, un autònom, un petit empresari, un comerciant, que li expliquem que quan gestiona malament les coses no només no li tanquen l'aixeta al banc, no només no li treuen casa seva en molts dels casos, que li demanen com a garantia, sinó que li donem una pensió vitalícia i el deixem assegut i li rescatem el seu comerç, li rescatem la seva empresa o li rescatem la seva sucursal. Oi que ningú s'ho creu? Ja els agradaria, a molts empresaris de Catalunya, tenir la solució que et donin diner públic, que et donin una pensió vitalícia i seguir al capdavant de la seva empresa.

Però saben vostès que milers i milers i milers de ciutadans i d'empresaris catalans han hagut d'abaixar la persiana, i a sobre, avui tenen un deute, i a sobre, molts d'ells perden casa seva com garantia, i a aquests ciutadans, quin missatge els volem donar des del Parlament? «Vostès estan patint la crisi, però aquells que no li han donat crèdit a vostè, aquells que han fet servir la caixa d'estalvis per donar crèdits moltes vegades polítics i no tant amb criteri econòmic, no es preocupi, que també seran responsables, i passaran per la responsabilitat, també, del Parlament de Catalunya.» Això és el que volem des de Ciutadans. Això és el que demanem, un esforç a tots per fer. I ho faig amb to absolutament constructiu, perquè no es tracta aquí de tirar-se pilotes els uns als altres, es tracta de donar un

pas. I si Ciutadans pot portar aquest tema aquí, lliurement, i d'altres que potser no ho porten però potser poden estar-hi d'acord, que donin el pas i s'hi sumin. Per tant, és important que el Govern no giri l'esquena.

Un clam, jo diria que és un clam. Vostès saben que avui –avui– han recollit, només en quaranta-vuit hores, per internet, suficients fons per posar una demanda al gestor de Bankia. Només els «tuiteros», eh? Han recollit fons per posar una querella. Van per davant! Van per davant dels seus representants públics. Els ciutadans demanen responsabilitats, es busquen els diners. S'associen per Twitter i aconseguen diners i un advocat. I, en canvi, els seus representants públics no ens posem d'acord per investigar què ha passat, com a mínim? Home!, és contradictori. Per tant, siguem i estiguem a l'alçada, com a mínim, dels ciutadans que ens paguen el sou, que representem nosaltres, i que ens han votat en diferents partits. O no ens han votat; perquè molts ja no voten, els ho vull recordar.

Per tant, aquest és el pas que hem de donar, senyor conseller. M'agradaria que al marge..., amb tots els respectes, m'interessa molt saber la seva opinió, atès que el senyor Mena no ens va dir quasi bé res l'altre dia del tema preferents, però sobretot, li ho demano si us plau, vull saber si aquest Govern està disposat a donar el pas endavant, o si és un govern que pensa seguir mirant cap a un altre costat, com estan fent altres governs autonòmics, o com està fent el Govern d'Espanya. Volem saber si aquest Govern serà diferent a la resta, o si vostès faran igual que el senyor Rajoy, o si vostès faran igual que la senyora Aguirre, o si vostès faran igual que molts dels consellers de les comunitats autònomes que miren cap a un altre costat. No diuen vostès que hem de ser exemplars i hem de ser millors?

El vicepresident primer

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Acabo, president. Si els catalans hem de donar un pas dintre d'aquest Parlament per ser millors i donar exemple, donem-lo demanant responsabilitat a aquells que ens han fet el forat negre de les caixes d'estalvi a Catalunya i en el conjunt d'Espanya. Nosaltres no critiquem per barris; ens sembla tan malament el que ha passat a Bankia com el que ha passat a Catalunya-Caixa, i per això ho volem saber. I els ciutadans tenen dret a saber, i tenen dret, també, com a mínim, a saber que la crisi la superarem entre tots, però també els que l'han provocada, especialment, no se n'aniran a casa amb una medalla, amb una pensió, amb un aplaudiment i asseguts en el consell d'administració d'aquella que en qüestions de mercat, en situació de mercat normal, haurien tancat i l'haurien esfondrat. Doncs, aquests són els mateixos que volem demanar responsabilitats des d'aquest Parlament. Espero que tothom estigui a l'alçada de les circumstàncies en la moció subsegüent a aquesta interpellació.

Gràcies, senyor president; gràcies, conseller, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica té ara l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Aniré ràpid en diversos punts. Primer, permeti'm que li parli de les preferents. És clar que en les preferents es van fer grans errors. Qui pugui demostrar que els va veure en el seu moment, que aixequi la mà i ho demostrï. Però està clar que tota l'estratègia de preferents es va fer pensant que la pitjor evolució de l'economia no succeiria i, per tant, minimitzant l'element de risc que tenien les preferents, que era element de risc que era present, present i clar.

La protecció que oferia la directiva MiFID, transposada com a llei l'any 2007 a Espanya, va ser clarament insuficient. És una directiva que, de totes maneres, pot obrir la porta a accions judicials. Aquell que hagi subscrit preferents amb un règim de transaccions i d'assessorament que no complís les condicions de la directiva MiFID, pot apellar al sistema judicial, i certament, des de l'Agència Catalana del Consum això ho estem fent constar, a més de tractar de mitjançar, i per facilitar la sortida a moltes situacions molt insatisfactòries, però així i tot la directiva MiFID va ser insuficient i això ens ha de fer aprendre que el client minorista, cal partir de la base que té una plena comprensió de molt pocs productes. Segurament, entendre el que és una obligació i el que és una acció devia prendre dècades, quan es van introduir aquests conceptes i, per tant, hem de limitar l'acció minorista a productes molt estandarditzats i molt coneguts. L'evolució d'aquest tema a partir d'ara serà una evolució que s'haurà d'anar resolent entitat per entitat. És una..., els processos judicials tindran el seu paper, i també el tindrà Europa; perquè si, com sembla, Europa acaba prestant diners cap a la banca espanyola, segurament també hi hauran condicions que no sé de quina banda cauran.

Tornant al tema públic i privat, i del que s'ha de fer, i de responsabilitat, etcètera, llegiré la proposició no de llei que ha presentat la formació que dona suport al Govern al Parlament de Madrid, i els la llegeixo en castellà, que és com està escrit. No ho llegiré tot, llegiré només un primer paràgraf: «Modificar el artículo 5 del Real decreto ley 2/2012, de 3 de febrero, de saneamiento del sector financiero, relativo a las remuneraciones en las entidades que reciban apoyo financiero público para su saneamiento o reestructuración, a los efectos de limitar las retribuciones fijas y variables, así como las indemnizaciones, por todos los conceptos, que pueden recibir los administradores, cargos directivos y miembros de órganos colegiados de entidades financieras que hayan recibido apoyo financiero a través del FROB, con el fin de que ello no solo sea aplicable para el ejercicio 2012 y mientras subsista el apoyo financiero público, sino que también se aplique con carácter retroactivo a ejercicios anteriores, si de la gestión de aquellos ejercicios se derivara la posterior situación de necesidad de apoyo financiero público.»

Etcètera. O sigui, certament no estem tancats a mirar el passat, certament no estem tancats que el Parlament discuteixi aquest tema en el format que sigui necessari; i, si aquest format és el de comissions d'investigació, doncs en podem parlar.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la reinserció després de l'execució penal (tram. 300-00174/09)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la reinserció després de l'execució penal, i en especial a les polítiques de justícia juvenil. Està presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula l'honorable diputada Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies també per haver llegit íntegrament el títol de la interpellació, perquè en els documents havia sortit parcialment. Per tant, el reiterem: quin és el capteniment del Govern amb relació a la reinserció després de l'execució penal, i en especial a les polítiques de justícia juvenil, que aquest tros no figura en la documentació del Ple.

Honorable consellera, sí que hi ha coses de la responsabilitat del Govern que són molt difícils, i sé que hi ha àmbits de la gestió governamental en què es fa fins i tot difícil que la resta del Govern entengui a vegades el que suposa que es pugui retrocedir passos importants. Plenament conscient de la profunda crisi econòmica, i que la crisi econòmica significa absència de creixement econòmic i d'inversió, d'inversió pública i privada, i d'anèmia creditícia, i d'increment d'atur, i de reducció de la renda disponible, i de necessitat de fer esforços per intentar arribar a mantenir tots els serveis públics –perquè fonamentalment, conseqüència de tot això que els he llegit, el que es produeix és una disminució d'ingressos, i que en aquests moments som conscients que la Generalitat té una disminució d'ingressos molt important–..., però també m'agradaria dir-li –aquesta és la reflexió central, segurament, de la interpellació– que l'austeritat té ètica.

És a dir, hi ha una ètica de l'austeritat; o, si vostè vol, hi ha una ideologia de la contenció pressupostària; o, si vostè vol, hi ha un pensament darrere de qualsevol decisió del que vostè en diu «ajustament pressupostari», que és exactament què deixem de fer. Perquè, en funció del que deixem de fer, definirem una societat que serà la societat que haurà de fer front a la recuperació una vegada els indicadors econòmics comencin a millorar. Tots desitgem que els indicadors econòmics comencin a millorar, tots desitgem que hi hagi més llocs de treball, tots desitgem que la gent que ja té feina pugui tornar a pagar impostos, que les arques públiques es tornin a omplir, que no hi hagi tanta dificultat per

quadrar els pressupostos... Però aleshores, amb quin país ens trobarem? I aquesta és, si se'm permet, una mica la reflexió que jo li vull fer. I la hi vull fer arran de dos elements que aquests dies han tingut una certa significació. Una, un escrit de la taula del tercer sector social, amb referència a un conjunt de programes que tenen a veure amb la rehabilitació i el pas entre la presó i el retorn a la vida normal, i la no-renovació dels convenis amb aquestes entitats i, fins i tot, la negació que a títol voluntari persones d'aquestes entitats continuïn treballant en l'àmbit de la presó. Perquè ja li he dit alguna altra vegada que hi han coses en l'àmbit penitenciari que, no costant diners, són molt importants. Potenciar o no l'educació de les escoles d'adult, i per tant ja li vaig recordar un dia allò de Brians I. Avui li recordo que algunes de les entitats se li estan oferint a títol voluntari, i ni tan sols a títol voluntari es deixa fer.

I si parlem de la justícia juvenil, que sé que n'ha parlat força aquests últims dies, però no volíem deixar-ho passar, no pas perquè amb això busquem el suport de gaires veïns i veïnes i ciutadans i ciutadanes, perquè també som conscients que no hi hauran manifestacions de ciutadans demanant centres d'educació juvenil... És més, aquells que hem estat alcaldes de poblacions on hi han aquest tipus de centres hem hagut de fer autèntics esforços per fer entendre als veïns que eren centres útils, i una vegada hem aconseguit que entenguessin que eren centres útils, el que ens costa d'entendre és que ara sigui el mateix departament –per cert, sense haver comentat res amb els ajuntaments– el que decideixi unilateralment tancar.

Vostè ha dit: «És que se'ns ha reduït la població que hem d'atendre en aquest tipus de serveis.» Bé, molt ràpidament, l'evolució demogràfica de Catalunya és la següent: durant els Jocs Olímpics, campanya de «Som 6 milions». Sis milions, l'any 1992; deu anys més tard, sis milions i mig –en deu anys. En canvi, des del 2003 al 2010 passem de sis milions i mig a set milions i mig. És a dir, en sis anys, gairebé set, vam créixer un milió de persones. Des del 2010 fins ara, 2012, ens hem estabilitzat. En estabilitzar la població general, s'ha estabilitzat en part la demanda de determinats serveis. Com vostè diu, hem tingut un decreixement de menors ingressats... És a dir, jo li ho discuteixo. I li ho discuteixo, entre altres coses, perquè tret de documents que tenen penjats al web del mateix departament, quan es mira la taxa del conjunt de la població entre catorze i vint-i-un anys –recordem que la justícia juvenil atén els d'entre catorze i disset anys que han comès un delicte–, ha passat del 2010 del 12,7 al 2011 el 12,4. Per tant, la mateixa taxa de la població en aquest àmbit ha baixat. És a dir, no hi ha disminució de població. El nombre de menors ha passat de 614 el 2010 a 586 el 2011; per tant, vostè em podria dir... Ha passat... Ingressats en centres de justícia juvenils, atesos en centres de justícia juvenil continua tenint vostè set mil persones. I quan em parla de reincidència, hauria de parlar de tots en la justícia juvenil. Si parlem dels centres, la reincidència és una reincidència alta, del 58 per cent. Per cert, veníem del 69 per cent l'any 2003; per tant, hem millorat molt, en la reincidència, eh? Però, en canvi, en el medi obert la reincidència és del 23 per cent. És a

dir, ha donat unes xifres que no es corresponen massa amb la veritat. Però fixi's bé en el que li vull dir. Les mesures notificades a aquests menors, que són menys persones, menys menors d'edat, són més mesures. És a dir, cada un d'ells ha comès delictes més greus, o la seva problemàtica és més greu, de manera que, a més d'una mesura d'internament en un centre d'educació juvenil, doncs, té una mesura terapèutica o té altres tipus de mesures, i per tant el compliment de mesures ha pujat.

Un altre indicador, aquest més greu i que estaria bé que el comentessin amb el conseller d'Interior del Govern: els delictes de lesions han crescut. Per tant, vol dir que el delicte violent ha crescut en aquest àmbit de la població, mentre que el delicte contra el patrimoni més aviat ha baixat. I l'altra cosa que li he de dir és: s'han incorporat més dones. En la bibliografia penitenciària s'explica que, quan la població femenina creix, és que la situació de crisi i la situació del fet que la crisi arriba a l'àmbit de la delinqüència és un signe claríssim la incorporació de les dones en... Per tant, li ha crescut la població femenina; estic parlant en la justícia juvenil.

Què ens anuncia? Ens anuncia que tanca el 40 per cent de les instal·lacions destinades a justícia juvenil. Davant d'aquesta panoràmica, la decisió del Departament de Justícia és que es tanca el 40 per cent. Curiosament, m'he mirat –si li preocupa tant la reincidència– la reincidència per centres; la té publicada al web, també, o sigui que són dades de... Tanca els dos que tenen un nivell de reincidència menor, i per tant el percentatge és: L'Alzina, el 76; Els Tíllers, 51; Montilivi, 45; El Segre, 65; Can Lluçà, 70. Tanca els dos que tenen un nivell de reincidència més baix. És una manera de premiar la bona feina d'aquests dos centres.

També hi ha una altra qüestió molt important, i és que un d'aquests centres té en el seu interior una unitat terapèutica que gestiona l'Hospital de Sant Joan de Déu; una unitat terapèutica perquè, si no és que hem canviat molt, i d'aquí que jo els ho he dit, a mi el que em preocupa és quin model de societat tindrem el dia que comencem a remuntar després de la crisi. Hem deixat de considerar les drogodependències com una malaltia? Hem deixat de tenir present que una part important de les persones que es troben en aquesta situació de marginalitat tenen malalties mentals? Ja no ens preocupen els trastorns afectius greus? Ja no ens preocupen les raons que van portar que es construís...? L'última cosa que li he sentit a dir és: «Deixarem la unitat terapèutica però tancarem el centre, amb la qual cosa mantindrem la seguretat d'entrada, la seguretat perimetral, ho mantindrem tot funcionant per dotze places de la unitat terapèutica.» Encara ho he entès menys. O sigui, els centres de menor reincidència, els centres amb instal·lacions especialitzades, i vostè ens diu que els tancarà.

Bé, finalment, perquè el temps passa molt ràpid quan interpel·les, els factors de risc en la població que delinqueix essent menor d'edat. Hi ha un símptoma inequívoc i que és conegut per tothom, i la consellera d'Ensenyament el coneix, que és el baix rendiment a l'escola. Aquest és... N'hi ha un altre de molt impor-

tant, que és la capacitat de contenció de les famílies. Les famílies, ja siguin pares, progenitors, familiars diversos. Però, finalment, n'hi ha un que jo vull que hi reflexioni, que és el comportament dels iguals. Per tant, una delinqüència en el grup d'iguals és fonamental perquè es produeixi un acte delictiu en un menor d'edat. Si la decisió que vostè ha pres –i l'ha pres, perquè em consta que les lliteres estan instal·lades– és que a Can Llupià, que és un centre en què hi havien habitacions individuals i habitacions dobles, passarem a tenir nuclis de quatre –que això, a efectes d'intentar reeducar, és tant com crear una petita banda a cada una de les habitacions–, cap d'aquestes persones podrà ser atesa individualment i podrà ser reconduïda i reeducada. Per tant, fracassarem en aquest intent d'una cosa que potser les xifres que movem els semblen poques, però que és un signe extraordinari del grau de civilització, de desenvolupament que té una societat. Ho va ser l'any 81, quan vam assumir les competències com a Catalunya; no eren èpoques fàcils i, malgrat tot, la justícia juvenil l'any 81, i els anys noranta i la primera dècada del segle XXI havia estat un referent i una dedicació especial a aquests centres. Espero que sàpiga mantenir-los i defensar-los.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

President. Honorable consellera i il·lustre diputada..., bé, és curiós perquè la interpellació... És igual, diu que no ha sortit sencera al títol; bé, és el mateix, perquè estava comprès tot, no? Però que la interpellació parlava de reinserció després de l'execució penal, i en especial en polítiques de justícia juvenil, em sembla que havia sortit. Vostè ha parlat d'una interpellació d'estadístiques, eh? Pot ser que si hagués vingut a la compareixença que es va dur a terme el passat dijous 31 de maig, doncs, hauria pogut escoltar totes aquestes estadístiques, discutir-les allà, parlar de tot aquest tema, i ara parlar de mesures de reinserció i no d'estadístiques que vostè discuteix. Bé, doncs, miri, les estadístiques crec que és difícil manipular-les, perquè jo no puc dir que tinc més o menys persones que les que tinc en els centres..., que les que estan ingressades en els centres de justícia juvenil.

D'altra banda, la interpellació parla de reinserció després de l'execució penal. Bé, crec que la reinserció s'ha de fer durant l'execució penal, no després de l'execució penal. Perquè, si parlem de després de l'execució penal, pot ser que ja no hi hauran competències del Departament de Justícia. O moltes menys, no? Però, bé, en qualsevol cas, comentarem algunes dades interessants, referides a adults i també referides als centres de justícia juvenil. En qualsevol cas, em remeto també a tot el que vaig dir l'altre dia a la compareixença del 31 de maig, molt més extensa i més completa que aquesta interpellació, que el que es pot dir en deu

minuts, perquè vaig estar..., crec que vaig estar explicant les meves..., els meus motius durant una hora, no?

Bé, és cert que l'obligada contenció de la despesa ha marcat el pressupost del Departament de Justícia –i de la resta dels departaments de la Generalitat– en aquests exercicis pressupostaris, els últims dos exercicis pressupostaris, en l'àmbit de l'execució penal. Però crec que aquesta contenció de la despesa està servint també per a l'adopció d'unes mesures que, encara no li agradin, o no agradin a molta gent, poden assegurar la sostenibilitat del sistema penitenciari i del sistema de justícia juvenil, necessari per a la custòdia de totes aquestes persones, adultes o no, que han comès un delictes, i la seva rehabilitació, necessari per fer la seva rehabilitació perquè no delinqueixin.

Perquè, malgrat la crisi, que afecta tots els ciutadans –i quan dic que afecta tots els ciutadans dic tots, i m'agradaria parlar que afecta no només aquest grup, aquest sector social, sinó també els infants, els discapacitats, els avis, els joves, els estudiants i, amb caràcter general, tots els treballadors, professionals i empresaris–, crec que el Govern continua apostant clarament per dotar tot aquest àmbit d'execució penal –tant el penitenciari d'adults com el de menors– de tots els equipaments, programes i serveis basats en la rehabilitació i la reinserció, però, això sí, adaptats a l'evolució de la població que tenim en aquest moment i sense perdre de vista la realitat econòmica i financera. Perquè crec que això, en aquest moment, malgrat que no ens agradi a ningú, no es pot perdre de vista.

Per tant, què estem fent des del Departament de Justícia en aquest sentit? Doncs –primer parlaré un moment dels adults, i després parlarem ja dels centres de justícia juvenil i de l'execució penal en aquest àmbit–, doncs, bàsicament, optimitzar i racionalitzar tots els recursos públics, de la millor manera que podem: treballar per mantenir els nivells de qualitat de vida de les persones que estan ingressades, siguin majors o menors d'edat, i també dels mateixos professionals, i aprofitar de la millor manera tots els recursos i totes les infraestructures que es tenen. I, fins i tot, si es pot estalviar en alguna infraestructura, el més important és que s'estalvi en les coses, en les infraestructures, no en les persones ni en els mitjans personals necessaris per atendre aquestes persones.

Per tant, estem intentant potenciar les polítiques d'execució penal basades en aquesta rehabilitació i en aquesta reinserció, no? En aquest sentit, doncs, hem aconseguit, dins de tota aquesta contenció pressupostària, mantenir el personal que està fent aquesta tasca, amb uns sacrificis, evidentment, però no deixem de mantenir aquest personal al servei de tot aquest sistema d'execució penal que, com deia vostè, atén tantes i tantes persones, tant adults com menors, al llarg d'aquest any.

Per tant, si vol, ja entrant en l'àmbit de la justícia juvenil, el que li puc dir és que, concretament..., bé, com deia, no ha parlat de mesures de reinserció, ha parlat de dades estadístiques, i l'execució penal, en aquest àmbit, requereix d'una tasca prèvia, moltes vegades preventiva i comunitària perquè l'adolescent, és cert, no es

converteixi en un delinqüent adult. Això és cert. És per això que crec que des del principi, des que es va acceptar, o des que es va assumir aquesta competència, s'ha desenvolupat un model garantista i responsabilitzador, que està vigent, amb una clara vocació educativa, proper a l'entorn familiar i social del menor, i preventiu d'aquesta delinqüència juvenil. És cert. I penso que això no ha de canviar, aquest model no s'ha de trencar només per l'efecte del tancament de dos centres de justícia juvenil, mantenint totes aquelles persones necessàries per atendre aquestes persones.

L'estratègia d'actuació és que el sistema, com li deia, doncs, ha de buscar les respostes menys lesives per al menor i la societat que l'envolta, i per això, com deia, la resposta ha de ser responsabilitzadora i educativa, flexible, reparadora, i que sigui la menys lesiva per al menor. I pot ser que aquestes finalitats s'aconsegueixin des del punt de vista que, malgrat que vostè digui que no, doncs, les persones que estan ingressades ara centres de justícia juvenil han baixat d'una manera important.

Durant aquest temps d'acció de govern, el Departament de Justícia crec que no s'ha apartat d'aquest ideari i d'aquesta línia de treball d'aprofundir en el sistema de justícia juvenil per donar una resposta que sigui satisfactòria a la missió encomanada pels òrgans judicials –que són els que decideixen si es fa l'ingrés o no es fa l'ingrés, perquè aquí el Departament de Justícia no hi té res a dir.

I per tal d'assolir una gestió pública més eficient i eficaç en l'àmbit de la justícia juvenil, i al seu torn, diguem-ne, pal·liar o poder pal·liar de la millor manera possible els efectes de la mesura de contenció de despesa que s'està duent a terme, hem proposat..., precisament hem proposat millorar i potenciar els processos de mediació i de reparació i altres solucions extrajudicials, per tal que l'internament continuï sent l'última i excepcional –com està demostrant-se que és– mesura que adopten els òrgans judicials; donar una atenció individualitzada als menors i joves, a través de programes educatius i de tractament adequats a les seves necessitats i, com deia vostè, segons els factors de risc individualitzats de cada un d'ells; s'està intentant optimitzar l'organització dels recursos i els equipaments d'internament –i per això aquesta decisió que s'ha pres des del Departament de Justícia per garantir les funcions educatives i de custòdia d'aquests joves menors sotmesos a les mesures judicials corresponents–, i també impulsar més la col·laboració de les famílies en les intervencions educatives que es duen a terme amb els menors i els joves.

I recordo que en algun d'aquests centres que es tanquen hi ha més joves de fora del territori on està el centre que del territori del centre, eh? I la finalitat d'aquest objectiu és aconseguir, per tant, que les famílies esdevinguin actors coadjuvants en el procés d'intervenció educativa que es duu a terme amb els menors infractors, i no tan sols que siguin uns simples espectadors, perquè la seva intervenció i responsabilització es considera fonamental per a l'èxit d'aquest procés de reinserció.

Les dones continuen delinquant molt poc, eh? –i vostè ho sap, també.

Respecte de la unitat terapèutica, els costos no seran, evidentment, els mateixos que serien amb el centre de Tíllers obert, perquè, evidentment, també vostè sap que el centre de Tíllers, com altres, funciona en mòduls, i, tancant tots els mòduls, no hi haurà cap problema per poder mantenir, de moment, si no la podem millorar, de moment, aquesta unitat terapèutica en aquest recinte.

I, respecte dels llits de quatre persones, doncs..., a veure, a Folch i Torres, a Oriol Badia, hi han llits de quatre..., habitacions de quatre persones, i la veritat és que penso que el sistema no ha funcionat –pot ser que no n'hi han, habitacions de quatre llits, en aquests centres. Per tant, crec que la mesura que ha adoptat el Departament de Justícia és responsable: aquestes persones estaran en un centre perfectament adient per executar les mesures d'execució penal en règim tancat –li recordo que a Girona..., li ho recordo o li ho explico, existirà un centre autònom que fins ara era dependent i ara funcionarà com a centre autònom. I, per tant, el que hem intentat, només, és dimensionar correctament la situació que tenim en aquest sistema i adaptar-la a unes necessitats econòmiques que la veritat és que no són les millors per poder créixer –això és evident–, però intentem mantenir els estàndards de qualitat de la millor manera possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

No sap quin greu que em sap, no sap quin greu que em sap que consideri que el que li he dit són estadístiques.

Primer: vaig veure íntegrament la seva compareixença; per tant, no cal que m'ho expliqui. Precisament perquè vaig veure la seva compareixença i va insistir tant que l'índex de reincidència en la justícia juvenil era del 58 per cent, em vaig mirar els documents que té penjats a la web –taxes de reincidència–, i vaig descobrir que el 58 per cent era de l'any 2011, i que veníem del 2004 amb una reincidència del 69 per cent. Per tant, hem millorat molt. En règim tancat –els centres de justícia juvenil són una cosa; la resta és una altra.

L'estadística bàsica, la faig servir únicament per demostrar-li que no li ha baixat la demanda de justícia juvenil: té una estabilització demogràfica, i té una situació que no argumenta de cap de les maneres el tancament del 40 per cent de les instal·lacions. I li he de dir que vostè va repetir una i una altra vegada en la compareixença el 58 per cent de reincidència, i coses tan curioses com que als Tíllers, que deu tenir aproximadament uns vint-i-cinc anys, li preocupava que no hi podien entrar-hi determinats camions de determinada grandària –vint-i-cinc anys, té els Tíllers.

Llavors, no m'ha entès. I, si considera que el que jo li he dit és una estadística, i per tant no ha entès que, després de molts anys, els professionals de Catalunya –que són ben rebuts i vistos a tot el món, en matèria de justícia juvenil– han sigut capaços de fer un document en el qual determinen quina és la causa de la reincidència, i que la causa de la reincidència... –ho té en aquest document, que també està penjat al web–, la causa de la reincidència –li ho torno a explicar– és el comportament dels iguals. Per tant, per això és tan important que, en la mesura possible –i ho diu la regla de Nacions Unides de la protecció de menors a nivell del món, i que recull l'exposició de motius de la Llei 2001 en matèria de justícia juvenil–, si és possible, siguin habitacions individuals o, com a molt, dobles. Això s'havia aconseguit, en el sistema, i vostè està a punt de destruir-ho.

I està a punt de destruir-ho... Jo tinc la sensació, a més a més, que no s'adona de la gravetat d'aquesta situació. I algú pot pensar: «Mira, l'exconsellera i la consellera discutint-se pel nombre de lliteres que hi ha d'haver en una habitació.» No, és que no és això! És que, si una persona ha comès un delictes greu –i els recordo que a règim tancat només hi van els que han comès delictes: homicidis, intents d'homicidis, parricides, violacions, tràfic de drogues importants, tràfic d'armes..., estem parlant de delictes molt greus, perquè una mesura d'un menor sigui en règim tancat–, la possibilitat de reeducar-lo perquè no esdevingui un problema molt greu per a la seguretat és un tractament individual.

Torno a dir-li-ho: ho diuen els seus documents. I, per tant, si vostè fa el que vol fer a Can Lluçà i fa el que vol fer a L'Alzina –per cert, fins ara considerat un centre que no es podia massificar més–, el que acabarà és destruint la capacitat de reeducació –que en delictes greus continua sent del 42 per cent, els nois que no reincideixen, i en delictes no greus és del 78 per cent, els que no reincideixen. Si això no li sembla important, aleshores és que no li semblarà important res del que jo li digui. Si no entén que el que jo li estic dient és que es pot optimitzar, efectivament, es pot optimitzar, però sense tancar...

Per tant, les propostes concretes –perquè, si no, se'ns acabarà el temps– és: no m'expliqui aquesta cosa que potenciaran la mediació i la reparació. La mediació reparadora en l'àmbit penal i en l'àmbit de menors ha existit sempre, però ho ha de determinar el jutge. Vostè mateixa ho deia: les mesures no les posa l'Administració, les posa el jutge. El que sí que fa l'Administració és informar el jutge de quan una persona en un règim tancat, en un centre educatiu, està per sortir a fora amb llibertat condicional. I, si a fora es porta bé, no cal que es torni a dintre; si a fora té problemes, es reverteix el procediment i torna cap a dintre. Si vostè té els centres tancats, no podrà fer el tractament adequat.

Per tant, estem parlant de l'àmbit més delicat. No estem parlant dels que estan custodiats per la DGAIA, no estem parlant dels que són conflictius en el sistema educatiu: estem parlant d'aquells que ja han delinquit, estem parlant dels joves que ja han delinquit i que són competència de la consellera, que ha de fer defensa

dels drets d'aquests nois però també ha de fer defensa dels deures i del compliment de les mesures adequat i de l'èxit d'aquestes mesures. Li correspon a vostè explicar que la impunitat no es pot permetre per raons econòmiques. I si vostè ha posat en llibertat condicional i no pot revertir el procés, perquè no té centres per revertir el procés, està aconseguint la impunitat d'aquella persona que vulnera les condicions de llibertat condicional. Per això el tancament d'aquests centres és tan greu.

I quan em diu, a més a més, que estalviarà diners sense prescindir de personal... Per tant, no prescindirem de personal, pagarem la mateixa aigua perquè es dutxaran igual en un altre centre, pagarem el mateix menjar perquè menjaran igual i rentarem els mateixos llençols... A mi se m'ocorre que només estalviarem una mica d'electricitat i una mica de vigilància perimetral.

Per tant, per aquesta raó es vol carregar tot un sistema? Per tant, no tanqui aquests centres. Optimitzi'ls. Recupere la relació d'aliança estratègica amb les entitats del tercer sector, tant a justícia juvenil com en l'àmbit d'execució penal d'adults. Apliqui el programa «Límits», que és un programa de relació amb les famílies –en aquells menors que tenen famílies–, orientació i suport a les famílies, perquè ja li he dit que la contenció de les famílies és importantíssima perquè no reincideixin. I defensi el graó més difícil i oblidat de la societat. Si no el defensa la consellera de Justícia, no el defensarà ningú.

Ja li ho dic: si els veïns d'aquests centres, els veïns d'on estan ubicats aquests centres, estan contents que els tanquin; si per als ajuntaments és un alliberament, perquè sovint comporten problemes. Només la consellera de Justícia pot entendre la importància que té aquest àmbit de l'execució penal. Només podem entendre de quin model de societat estem parlant de quan sortim de la crisi. I si quan sortim de la crisi hem liquidat tots aquests sistemes de contenció que teníem, i aquesta capacitat de reeducació que teníem en l'àmbit de l'execució penal, haurem trencat un model de cohesió.

En molts altres àmbits, eh? A cada u...

El vicepresident primer

Honorable diputada, si us plau...

Montserrat Tura Camafreita

...li sembla que el seu àmbit és important. Però és que aquí no es produeix estalvi real: menjaran igual, se'ls rentaran els llits igual, tindran el mateix personal i es dutxaran igual. Digui'm què aconsegueix massificant-los i convertint cada habitació en un petit grupbanda, que no hi haurà manera que cap dels quatre accepti les recomanacions de l'educador i corregeixi el seu comportament.

No són estadístiques: és empirisme després de quasi trenta anys de competències en matèria de justícia juvenil. Pot estalviar en d'altres coses, però no estalviï

en aquesta. No sigui la consellera que va deixar en un racó el graó més dèbil i més vulnerable de la societat, en situació d'altres temps i d'altres moments i d'altres països, però no és el nostre model. No vulgui passar a la història per això, si us plau.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, president. Honorable consellera i il·lustre diputada, de veritat pensa vostè que només la consellera de Justícia pot entendre el que és el sistema d'execució penal, tant d'adults com de justícia juvenil? Només la consellera de Justícia? Només vostè? Jo també? O pot ser que no? O sigui, a veure, crec que tots som conscients de la importància del model. Crec que tots som conscients de la importància de la necessitat de —a aquestes persones— donar-los les eines, els mitjans, per poder reinserir-se i tornar a la societat. Siguin adults o siguin joves, eh? Perquè el problema el tenim tant en els joves com en els adults. Però penso que és tota la societat la que és conscient de la necessitat que suposa tot això.

Per tant, diu que em va escoltar, però jo li he explicat tot això perquè semblava que la veritat és que no m'hagués escoltat. Perquè... (*Veus de fons.*) Sí, doncs no ho sé, perquè jo vaig explicar-me, com li he dit, profusament. Em diu que això no suposarà cap estalvi; doncs, la veritat, sí que suposarà estalvi, eh? Perquè a hores d'ara tenim un centre preparat per a cinquanta persones en el qual en tenim vint-i-quatre, eh? I aquesta situació genera una despesa que en aquest moment és greu: són 3 milions, pràcticament 4, de manteniment, del capítol II, d'un centre d'aquestes característiques. I hi han moltes coses en les quals es pot estalviar. Fins i tot en personal, perquè pot ser que, de substitucions..., estalviarem una gran quantitat de diners.

Però això no és el més important, perquè penso que no s'ha trencat la relació amb les entitats col·laboradores en cap cas: les entitats col·laboradores, li ho repeteixo, tant en adults com en joves, moltes d'elles continuen treballant, continuen fent la seva feina, continuen amb nosaltres —«nosaltres» que som tots; no parlo del Departament de Justícia—, fent aquesta feina de cara a l'execució amb la reinserció.

I no m'ha contestat respecte dels centres que tenen quatre llits en una habitació. Vol dir que en aquests centres es funciona com si cada habitació estigués composta per una banda de joves? Oriol Badia funciona com si fossin una banda? (*Veus de fons.*) Perdoni, consellera, m'ho estava dient. (*Montserrat Tura i Camafreita intervé sense fer ús del micròfon.*) Bé, és igual, però dormen quatre en una habitació...

El vicepresident primer

Si us plau, honorable consellera...

La consellera de Justícia

I sigui tancat o sigui obert, el centre...

El vicepresident primer

Senyora consellera, senyora consellera, un moment. Si us plau, respectin la paraula de la consellera: abans vostè ha tingut el seu temps (*adreçant-se a Montserrat Tura i Camafreita*), i, per tant, evitem aquest diàleg. Endavant, si us plau.

La consellera de Justícia

Jo només estava recordant que quan es dorm es dorm, i això no ha de convertir, sigui el centre obert o sigui el centre tancat, la situació de l'habitació en un caos, com està dient que ocorrerà.

Després, evidentment, és de joves que han delinquit: no estem parlant de joves sotmesos a la Direcció General d'Atenció a la Infància.

I, d'una banda, he entès també que em retreia que l'estadística que jo deia no era correcta, però després ha dit que, efectivament, el 58 per cent era l'estadística del 2011. És que és el que vaig dir. Vostè m'estava recordant altres estadístiques: d'acord, perfecte. Però era l'estadística del 2011, la del 58 per cent.

I, respecte a la població, aquest és el primer any que ha baixat. Malgrat que no li agradi escoltar-ho, ha baixat la població. I les estadístiques de la policia diuen que la delinqüència, en termes globals, no ha pujat, eh? Han canviat els tipus de delictes, té vostè raó, en alguns casos es delinqueix d'una manera diferent: han pujat els delictes contra la propietat, han baixat els delictes contra les persones. Però no han pujat els índexs de delinqüència.

I per últim: i per què no podem continuar donant un tractament individual? Què faran, els professionals, amb aquestes persones? No continuaran donant el mateix tractament individualitzat que es donava fins ara? No ho sé, no m'agradaria aquí... Jo crec molt en els professionals que estan fent la seva tasca, i crec que l'estan fent correctament. Per tant, hem de centrar-nos a donar la millor qualitat i la millor reinserció basant-nos en la feina que poden fer les persones, no en el que ens pot aportar només un equipament. Això és el que crec que ha pensat principalment el Departament de Justícia, i per això ha proposat aquesta mesura de racionalització.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpелlació

al Govern sobre les taxes de la formació professional i les millores dels cicles formatius de grau superior (tram. 300-00177/09)

El tretzè punt de l'ordre del dia, i darrer que substanciarem avui, és la interpелlació al Govern sobre les taxes de la formació professional i les millores dels cicles formatius de grau superior. Ha estat plantejada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyor president, honorables conselleres, senyores i senyors diputats, parlem de la formació professional, i a aquestes hores, doncs, a mi m'agradaria començar amb alguna cosa entretinguda, però, com que és un tema molt seriós i no se m'acudeix, només diré, per si no ho sap algú d'aquesta cambra, que tenim una excel·lent escola de formació professional, a Catalunya, de mecànics de competició, eh? O sigui, que als boxs que surten a la Fórmula 1 o a la moto GP, doncs, hi han joves catalans que s'han format en una escola de formació professional de mecànica esportiva, eh?, de competició. Bé, això és un exemple del que es pot fer a la formació professional.

Alguna vegada m'ha dit algun diputat que ara no veig per aquí, a la comissió, que una anterior intervenció meva era una mica desesperançada: intentaré que aquesta no sigui així – també, ho repeteixo, per les hores que són. I, tot i que he de fer menció de com està l'economia, doncs, intentaré que sigui una cosa positiva i veure que la formació professional és –almenys ho pensem el Partit Popular– una de les eines clau per no només sortir-nos-en, d'aquesta crisi, sinó per no entrar en cap altra. I probablement és una de les explicacions que hi ha darrere de tot el que està passant, més enllà del que ja coneixem, que és aquest deute enorme, 700.000, 800.000, 900.000 milions d'euros... És tan gran que ja no ve ni de 100.000 milions d'euros, el deute de l'Estat, no? Dius: «Bé, si m'equivoco de cent mil no passa res.» Els bancs –tenim Bankia; esperem que no en vingui cap més com aquest, que s'hagin quedat tots els que estaven enfonsats allà dintre, ja–, encara no corre el crèdit a l'empresa, l'atur va com va... I sort que des de fa dos dies sembla que a Europa comencen a dir que ja ens deixaran una mica de possibilitat per desencallar els bancs.

Per què recordo això? Recordo això perquè, dintre d'aquest marasme, on sembla que no es pot pensar ja en una altra cosa que no sigui aquesta, doncs, segurament podem despistar-nos i no pensar tampoc en la formació professional. De fet, quan no passava tot això i les coses anaven estupendament –potser amb un forat ocult, però funcionàvem bé–, no s'ha pensat en la formació professional, no s'hi ha pensat, i ara és la ventafocs, la *cenicienta* de l'ensenyament. I allà resulta que tenim cinquanta mil nens i nenes, a Catalunya, quan tenim cent mil universitaris al sistema educatiu català. És exactament la proporció contrària al que passa a Alemanya, eh? Tenim dos universitaris per ca-

da persona a formació professional; a Alemanya és al revés: dues persones a formació professional per cada universitari.

Bé, jo no sé si vostès es recorden, i ho van estudiar en algun moment, el que era un quilowatt/hora –però cada mes en paguen uns quants, eh?, d'aquests, i les companyies els cobren. O si encara es recorden que els cotxes, alguns, porten carburador –molts ja són injectors. I, si de cas, què podem fer? Qui arregla –no?– les instal·lacions a casa, les maquinàries, els aires condicionats, els motors dels cotxes? I no només a la part industrial: també a la part de serveis, hostaleria, etcètera. I podria citar un pilot de professions que requereixen un estudi no només teòric –i pràctic, perquè Bolonya ens obliga que hi hagi tanta teoria com pràctica, o viceversa–, sinó un estudi aplicat, ensenyament aplicat, ensenyances aplicades. Bé, doncs d'això va la formació professional.

Deia: és crític per al sistema català que tinguem una formació professional al millor possible, molt més desenvolupada. El 30 per cent –o al voltant del 30 per cent– que puguem tenir de fracàs escolar a l'ensenyament secundari, el 30 per cent del fracàs universitari, doncs, segurament té a veure amb el fet que la gent potser no es dedica a estudiar allò per què està més inclinada o té més aptituds. I als catorze anys, al voltant dels catorze-quinze anys, és quan –sobretot els nanos, perquè les noies són més aplicades– els nanos veuen que tenen aptitud per dedicar-se a les coses aplicades o per estudiar. Més ben dit: que estudiar, només estudiar, no els convenç. Si preguntem a un noi de catorze anys..., o el que es pregunta un noi de catorze anys és: «Per què he d'estudiar més física o més química o més matemàtiques o més llengua?» I si l'única resposta és: «Mira, noi, tu tens catorze anys i et queden dos anys d'estudis obligatoris, després n'hauràs de fer dos de batxillerat –quatre–, i quatre més de grau –quatre i quatre, vuit–, i si encara fas un màster d'un o dos anys, doncs mira, has de fer-ho perquè per treballar necessites estudiar vuit anys.» Bé, a molts nens de quinze anys, de catorze anys, aquesta explicació no els és suficient per perseverar en l'estudi. I és d'entendre, és d'entendre, perquè cadascú és com és.

La formació professional, això, ho soluciona. I no estic dient que això impliqui poder passar-se després d'un lloc a l'altre amb una sèrie de ponts que hi ha pertot arreu en aquest moment, que..., en fi, és una mica espantós.

Llavors, d'on ve aquesta interpелlació? Doncs, senyora consellera, ve que, precisament perquè trobem tan important la formació professional, l'anunci de posar una taxa als cursos de tercer cicle o de grau superior, doncs, ens sona així, d'entrada, home, era gratuït i... Potser si més aviat haurien de facilitar que la gent hi anés, si diem: «Posem una taxa», doncs, com l'anunci de l'augment de taxes universitàries. Així d'entrada, dius, home, augmentar... Fem com està previst a les taxes universitàries.

Nosaltres el que demanem és que es consideri la situació de renda, la situació econòmica dels nens i nenes que facin aquest grau superior, doncs, que això s'im-

plementi, que es digui que hi haurà una sèrie de beques, que cap nen o cap noia jove es quedarà sense poder fer formació professional, el grau superior, perquè no té diners. No és una taxa enorme. Ja hauríem de..., aquí som conscients, tots els que estem en aquest Ple, que, home, en fi, els nanos joves van gastant diners al llarg de l'any en sortides, eh?, les que siguin.

Però sí que és bo que..., clar, de sobte, per a una persona, una família normal en aquest moment, treure's de la butxaca..., què són 260 o 360 euros? D'acord. Doncs, treure's aquests diners de la butxaca de sobte..., potser els hem de dir també que ho poden pagar en dos mesos, en tres mesos, en quatre mesos, fer una periodificació, facilitar que es pugui fer això. Potser ho tinguin previst, perquè seria molt estrany que una cosa com aquesta no estigués prevista, però a l'anunci no ho tenia previst i a l'hora de redactar hem volgut nosaltres insistir que es faci, que es faci bé. Ho hem fet també intentant posar una mica de seny en altres mesures que per la força de l'austeritat s'han hagut de prendre.

També ens agradaria que ens diguéssiu una miqueta més, senyora consellera, el sentit d'aquesta taxa. Jo crec que el conseller Mas-Colell ha explicat aquí força vegades que les taxes, la pujada de les taxes universitàries tenia també un sentit de millorar la qualitat de l'ensenyament universitari, que no seria possible sense uns recursos, etcètera, etcètera. Va per aquí aquesta taxa? Hi ha algun altre problema?

Entenem perfectament que no siguin estudis obligatoris, no? Com tampoc ho és la música, o la dansa, o la filosofia..., en fi, evidentment, els estudis universitaris tampoc ho són. I per tant, no tenen per què ser gratuïts, és veritat, i de vegades les coses que són gratuïtes tampoc s'aprecien. Més enllà, de vegades les coses que són gratuïtes no és que no s'apreciïn, és que es menyspreen; es pensa que no valen i, per tant, tampoc atreuen. Això podria passar, no sé si és una de les consideracions que vostès han fet.

Penso que m'estic quedant sense temps i hi han algunes coses més i potser les hauré de deixar per després.

Ens agradaria que la formació professional, doncs, arribés a ser no una alternativa a la universitat, sinó una alternativa per a qualsevol estudiant que vol fer i trobar una bona feina, perquè la majoria no requereixen cinc anys d'estudis... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Se m'ha acabat el temps; doncs, continuaré després.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és veritat que Catalunya té una excel·lent formació professional, i vostè ha començat parlant de la mecànica esportiva, i

podríem parlar de tantes i tantes especialitats... És que és bona i sovint molt bona. El que passa és que no ha estat coneguda per molts factors.

Miri, jo no crec que sigui la ventafocs, no ho és. És veritat que ha tingut aquesta fama, però des que es va fer la reforma de la formació professional, el que queda clar és que la que és d'àmbit superior és precisament aquest qualificatiu que acabo de dir, és un ensenyament superior. I per tant, estic d'acord que no s'ha de presentar com una alternativa a la universitat. Dins l'ensenyament superior hi ha l'ensenyament universitari i el no universitari, o el no universitari, el professional, i l'universitari. I com a tal ensenyament superior, perquè entenc que vostè avui la seva interpellació la centrava més en els cicles formatius de grau superior i no en els de grau mitjà, en aquells que els estudiants poden cursar a partir de divuit anys, en els quals ja s'està acollint molta gent de més de vint-i-cinc anys; per tant, que ja ha esdevingut una eina no només per a la formació inicial, sinó també per a la formació contínua de molts treballadors i de molts professionals.

És veritat, com deia vostè, que per a molta gent del país no ha estat a vegades reconeguda perquè l'interès per la universitat sovint l'ha tapat. Però, miri, el que sí que és evident és que està fent un gran servei, i la prova és que les multinacionals i tots els empresaris, que quan se'ls pregunta sempre l'opinió és molt bona amb relació al grau de formació rebuda pels nous joves que es podien incorporar i que estem treballant perquè s'hi puguin continuar incorporant.

Vostè em pregunta bàsicament per què la Generalitat ha decidit posar un preu públic a aquest ensenyament i jo li contestaré claríssimament: vostè sap que estem fent una sèrie de mesures per poder fer sostenibles els ensenyaments en l'àmbit educatiu, no només per fer sostenibles i mantenir l'oferta que teníem, sinó per incrementar-la. I aquest increment d'oferta, que sobrepassa les vint mil places, si valorem el que hem fet en aquests dos anys, requereix prendre alguna decisió al respecte. Decisió que, per exemple, la Comunitat de Madrid també ha pres i, per tant, si la Comunitat de Madrid també l'ha pres, vostè, que forma part de la mateixa formació política, doncs, deu compartir-ho. Però és que fixi's que el preu públic que nosaltres hem fixat és un preu de 360 euros per als de primer curs i de 180 per als de segon. Però sovint s'oblida que a Catalunya, ja el 2006, el Govern anterior havia posat un import de 200 euros a la prova d'accés als cicles formatius de grau superior, o sigui, no és la primera vegada que es posa un preu públic a la formació professional, el 2006 ja es va posar –ja es va posar.

El que sí que volem fer aquesta vegada és poder fer coresponsables en una aportació que no arriba al 15 per cent del cost de l'estudi a l'alumnat. I és evident que no tot l'alumnat té les mateixes condicions socials i econòmiques i per això trobo lògic que em preguntis si està previst per les exempcions o les bonificacions pertinents. Doncs, així mateix li puc ja garantir que hi haurà bonificació del 50 per cent del preu públic, que o serà ja fet d'entrada o de retorn, en el cas que hagin arribat les beques i que l'alumne l'hagi sol·licitat i se li hagi assignat.

I com que les bonificacions i les exempcions tenen molt a veure amb la garantia a l'accés a l'estudi, jo em permeto, senyor diputat, que ens doni també la seva ajuda i la seva col·laboració prop del Govern popular a Madrid per tal que no variïn les normatives d'accés a les beques. Vostè sap que està previst en un canvi d'una normativa, d'un decret, canviar l'exigència acadèmica per accedir a la beca. I si aquesta exigència es vol mantenir en un 6, igual que en l'àmbit universitari, en l'àmbit de la formació professional, tant de grau mitjà com de grau superior com de batxillerat a Catalunya, pot portar la pèrdua de molts milions d'euros, de molts joves que poden quedar fora de la beca. I no és un moment, precisament, per quedar fora de la beca. Nosaltres ho hem demanat al ministeri i jo li demano que vostè també ens ajudi perquè faci entendre que precisament avui a la formació professional, tant en el grau mitjà com en el grau superior, no se li pot aplicar una mesura restrictiva en l'accés a les beques, perquè la situació familiar no és molt sovint la que desitjaríem.

Per tant, bonificacions i exempcions, nosaltres en posarem, però vostès també, a través de la convocatòria, que ja sap que no estan transferides com haurien d'estar. En el camp de les beques, necessitem que mantinguin les condicions que hi havia fins ara perquè, si no, el perjudici pot ser molt alt. Pensi, doncs, que podríem arribar a perdre un 50 per cent en imports de beques, que sobrepassarien els 10 milions i, per tant, això seria molt greu.

A partir d'aquí, dir-li que és evident que la formació professional és una prioritat per al Govern de Catalunya, i vostè ho sap. Vam impulsar la incorporació de l'anglès pocs mesos després d'haver accedit al Govern; hem fet una ampliació molt important sobre les adaptacions curriculars per tal que cada formació professional es pugui adequar a les necessitats de les empreses del seu territori, i a més a més, hem abordat un tema pendent, que era el d'avançar cap a aquesta formació professional que combini d'una manera clara el treball i la formació i que part de l'ocupació, a través d'un contracte o una beca salari, pugui ser també valorada i generi l'acreditació acadèmica per complementar la formació que es rep als centres.

Però a més a més d'això, hi ha una voluntat de fer arribar al màxim de població possible l'oferta en la formació professional. Miri, des del curs 11-12 a aquest que estem preparant, 12-13, que el setembre que ve començarà, hauré tingut un increment en places presencials molt alt, de 17.431 places. I estem parlant d'un increment de milers de places en una època de restriccions. I quan se'ns demana que prioritzem, doncs, aquí ho podem demostrar claríssimament. És veritat que la situació és crítica i afecta els pressupostos, inclosos el d'Ensenyament, però, en canvi, la formació professional a casa nostra creix, creix amb un increment molt important de places tant presencials com no presencials.

El fet d'haver permès que, a través de l'Institut Obert de Catalunya, també des de casa, des del lloc de treball, des de la situació personal que s'esdevingui, es puguin cursar estudis professionalitzadors afegeix a

les 111.765 places –que aviat és dit– de grau mitjà i grau superior l'oferta de la formació professional inicial. Però, a més a més, hem renovat els títols, hi ha una renovació important en el catàleg de titulacions per poder donar una millor sortida a la possible i probable –i que estem afavorint– ocupació dels nostres joves. No hi haurà ocupació si no hi ha formació. I per tant, mentre intentem sortir de la crisi i créixer econòmicament, necessitem tenir preparats aquests joves per tal que puguin després trobar l'ocupació. Tots sabem que un gran percentatge de llocs de treball –sovint es parla d'un vuitanta-cinc– requeriran formació postobligatòria, perquè la tecnologia i els canvis a les empreses requeriran a tot professional un alt nivell formatiu. I per això estem treballant per poder-ho portar a terme.

Però, a més a més, fa pocs dies que hem anunciat una nova manera d'accedir a la formació professional i, per tant, a aquest increment que li deia de 17.431 places presencials, 1.355 no presencials, per tant, 18.786 places, hi podem afegir sis mil noves ofertes, sis mil noves places, perquè hem dissenyat una nova via d'accés als cicles de grau superior en la qual la prova amb la qual fins ara es podia accedir i que esdevenia una barrera per a determinats col·lectius pugui ser homologada, aquesta prova, per la realització d'un curs de formació; un curs en què hi ha una part fixa i una part optativa de matèries bàsiques i matèries relacionades amb la via professional concreta que es vulgui adquirir.

Per tant, fixi's que a nivell quantitatiu ens presentem aquest setembre que ve, comparat amb fa dos anys, amb un increment de 24.786 places. Per tant, d'una manera gràfica li puc demostrar com és d'important la formació professional per a aquest Govern que incrementa prop de 25.000 places en dos cursos l'oferta als joves. I a més a més que no és una oferta de continuïtat i una oferta simplement de repetició, sinó que hi ha unes modalitats noves, unes adequacions curriculars que permeten adequar-se més a les necessitats i, per tant, afavorir l'ocupació en el territori. I, evidentment, tot això ho podem fer també a partir de la coresponsabilitat i demanar una aportació, que, com li he dit, no arriba al 15 per cent i que diferencia els que entraran per primera vegada i els que ja hi eren. I, a més a més, no només posarem aquestes exempcions i bonificacions perquè això no sigui una barrera d'accés, sinó que li reitero el seu suport i la col·laboració del seu grup perquè, a més a més, tots aquests joves puguin accedir a les beques. Aquestes beques han de poder ser també la garantia de l'accés a tots els estudis, no només els de formació professional, però ja que avui en parlem, també amb caràcter especial.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica torna a tenir la paraula el diputat senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, parlarem –parlarem– del que puguem fer a Madrid; en parlarem, però començarem pel que hem de fer aquí, eh?, perquè si no, és que comencem parlant de Madrid al Parlament de Catalunya a les deu del matí i acabem parlant del Parlament de Madrid, doncs, a les nou i escaig. Llavors... Però bé, parlarem també de Madrid, avui; què hi farem!

Senyora consellera, l'he escoltat atentament. Si continuem a aquest ritme de 25.000 places noves cada dos anys a formació professional, jo calculo que abans d'acabar aquesta legislatura estarem en la proporció correcta entre gent de formació professional i universitaris. Anirà molt bé per a Catalunya, o sigui que tant de bo que això segueixi així: 25.000 més alumnes cada dos anys, tot i que suposo que això, doncs, no sé si es refereix només al tercer cicle, al grau superior. És tot? És tot; d'acord.

Precisament, de les sis mil places aquestes de nova creació, jo no sé si aquest curs és el curs pont que ara donarà accés, o substituirà o serà equivalent a l'examen que hi havia fins ara. Era una de les peticions que li volia fer i posar a la moció. Ja en parlarem, i si és així, formidable; se'ns ha avançat, eh?

Que em diu: «No és la ventafocs del sistema educatiu perquè, efectivament, ens preocupem...»? No; ja ho sé, que ens preocupem. Però segurament m'he equivocat: no és la ventafocs del sistema educatiu, és la ventafocs de les opcions que els nois agafen per estudiar. Què hem de fer? Anar al batxillerat, directament, «i si no faig batxillerat ja no faig res», i allò queda allà. Clar, em resulta molt difícil, ara mateix, posar-me a la pell d'un noi de setze anys, tot i que tinc vius records d'aquella època, perquè és una època on se solen tenir vius records. Però no puc parlar-los de manera segurament entenedora, perquè no és senzill. Hi insisteixo: és que a aquella edat un es pregunta: «per què he d'estudiar tants anys?, per què ho he de fer?»; llavors, els hem de donar resposta. Diem: «no, no és la ventafocs»; d'acord, però com és que no troben aquesta resposta? Només els pares..., els pares tampoc saben com dir-los: «Escolta'm, pots fer això, eh?, en comptes de fer allò altre.» Com ho fem perquè els pares no s'encaparrin que el seu nano o la seva nena ha d'anar a la universitat? Per què hi ha d'anar, a la universitat? En aquest edifici, quanta gent necessita estudis universitaris per treballar?, començant pels mateixos diputats i diputades? Doncs, tenim els... Bé, poca gent, no? Els..., perdó, assessors no... (*veus de fons*), lletrats! Perdó, perdó, senyors lletrats. Tenim els lletrats, eh?, i serà molt bo que alguna gent aquí, en aquest Ple, tingui estudis universitaris, i ajudants, etcètera, a l'auditoria de comptes. Però, després? Bé, després el que fa falta són gent que sàpiga..., especialistes en qüestions aplicades, pràctiques: arreglar-nos les coses, que funcioni l'aire condicionat..., etcètera. Si no, no arribo a Madrid. Pararem.

Sempre li hem, des del nostre grup, senyora consellera, estès la mà en aquest tema de la formació professional i en altres, perquè la Comissió d'Ensenyament,

doncs, no sigui només una comissió d'infraestructures. Hi han moltes coses més a parlar. Però insisteixo que és molt important que es tingui en compte el tema de la posició econòmica dels nanos que fan formació professional. Vostè em diu que a Madrid els agradaria que no tinguessin en compte el tema del mèrit, a l'hora d'aquestes beques. He entès..., vostè no ha fet servir aquesta paraula, però passar de cinc a sis és tenir en compte també el mèrit, eh? O sigui... Clar, si ho fem a la universitat i no ho fem a la formació professional, per què? Perquè creiem que la formació professional no és necessari prendre-se-la seriosament? Pot haver-hi un problema pràctic, que la gent..., doncs ara ens crearia una problema pràctic; ara, això que a la gent no els exigim més..., vostè és la primera partidària de la cultura de l'esforç a l'escola, i també a la formació professional. Llavors, tindrà el recolzament nostre en aquesta mesura, que això, en fi, no és una qüestió, diguem-ne, només conjuntural, monetària, econòmica, que es donin més diners. No. Si hem de demanar esforç, s'ha de demanar esforç; i els diners, si s'han de treure d'algun lloc, es treuen. Però, hem de fer, hem de ser honestos i dir: si a la universitat demanem mèrit, a qui hem de demanar mèrit? I la gent ho valorarà. I com que se m'ha acabat el temps, doncs, aquí acabo la interpellació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és evident que hem d'estimular el mèrit i la cultura de l'esforç. Sap que en som totalment convençuts i predicadors, diguem-ne. Perquè estem convençuts que tot jove pot rendir més del que rendeix si se li saben crear les expectatives adequades; i que sovint hi ha aquesta manca d'expectatives, i a vegades també des de la mateixa família –que són tan importants les expectatives que la família manifesta i crea sobre els joves, sempre que no sigui una pressió excessiva. Però, sap què passa? Que canviar ara el barem acadèmic, quan ja està pràcticament acabat el curs, no dona temps de reaccionar als joves. I, per tant, si tu saps que un 50 per cent dels que van accedir a les beques estaven per sota d'un 6, jo..., estem d'acord a avisar amb temps i dir: «Joves, la beca va acompanyada d'un esforç, hi ha d'haver una millora en el rendiment.» Però per a això es requereix un temps. Sí... Tallat de cop –tallat de cop–, exigir el mateix mèrit acadèmic per a l'FP, per a la universitat, un mes abans, com aquell qui diu, d'acabar el curs, no permet –no permet– la preparació suficient. I, per tant, per això li demanem que, en tot cas, es parli de poder posposar aquesta exigència. Perquè, a Catalunya, vostè sap que hauríem de poder gestionar les beques, però que no les tenim transferides, tot i que el Tribunal Constitucional ho va dir. I vostè diu: «Home, parlem de Madrid»; home, par-

lem de Madrid quan parlem de matèries que ens són pròpies i que no les podem disposar per litigis com aquest.

Ara, hi ha una cosa que té tota la raó, i que hi ha d'haver un impuls i una millora, que és en el camp de la informació. Perquè, per més informació que es faci –i se'n fa, i vostè sap el Saló de l'Ensenyament, les guies, les webs, etcètera–, els pares també han de poder accedir a aquesta informació, i els ho hem de posar d'una manera més fàcil. Per tant, tenim informació a la societat en general i orientació als joves. I aquest problema que vostè planteja i que identifica, amb tot l'encert, de dir: «A partir d'una determinada edat, cal poder orientar i explicar quins itineraris hi han professionals i acadèmics.» D'aquí ve –d'aquí ve– que vostè sap que nosaltres érem partidaris d'aplicar ja aquests itineraris i que en la reforma anunciada puguem trobar la bona manera d'orientar bé els alumnes de tretze, catorze anys, per tal que a partir d'aquesta edat puguin trobar els estudis que s'adeqüin als seus interessos. Sempre amb les passarelles que els permeti després continuar accedint a una major formació.

I també hi ha aquesta línia paral·lela, que ja la Llei d'educació de Catalunya va fixar. Quan parlem de la formació professional, nosaltres la vinculem no només a la informació i a l'orientació personal –que, evidentment, també–, sinó a la reactivació econòmica. I per això la vinculem a l'alternança entre la formació i el treball. D'aquí venia aquesta aposta –d'aquí venia aquesta aposta– per l'ensenyament dual. I vostè diu: «Hi ha moltes titulacions», i és veritat que s'han de donar a conèixer. Miri, per exemple, enguany avancem noves titulacions amb vestuari a mida i per a espectacles, en paisatgisme i medi rural, en energies renovables, animacions en 3D... Moltes d'aquestes són de gran interès per als joves. A part de totes les que hi ha aplicades al món administratiu, o bé, per exemple, també els ensenyaments que professionalitzen en l'àmbit esportiu: salvament i socorrisme, mitja muntanya... Per tant, és molt important poder –i ho hem procurat fer–, en la planificació dels centres de formació professional, anar assignant aquelles especialitats que puguin permetre l'interès del jove, però també vinculat a estudis i a sectors econòmics en creixement en aquests llocs.

Vostè s'interessava per aquest curs –jo li ho agraeixo, perquè és una novetat, certament–, i procurarem que aquest curs que ara portarà a la substitució, en els casos que es vulgui així, de la prova, perquè no sigui aquesta barrera que dificulti l'accés, i que aplicarem en el grau superior, també estem pensant a poder-la aplicar al grau mitjà. I a partir d'aquí, que tot professional o tot jove que hagi interromput els seus estudis o hagi acabat un període que no tingui feina i vulgui optar per la formació, trobi diferents maneres: o fent una prova com a examen, o apuntant-se a un curs, o de manera presencial o de manera distància; però que la formació per l'ocupació vagi vinculada als mecanismes de professionalització i que es trobin aquests diferents mitjans. Per això, doncs, hi ha aquest ventall d'oportunitats i aquest ventall de places, que, com vostè diu, potser finalment trobaríem l'equilibri entre els diferents nivells superiors, que és el que correspon a tota societat moderna i que a Europa està bastant més equilibrada del que era aquí.

En això té tota la raó, que s'ha volgut..., s'ha idealitzat molt l'ensenyament universitari, i tots a vegades també som conscients de l'abandonament que hi ha en el mateix ambient i carrera universitària. Però també hem de recordar que des de la formació professional també hi han les passarelles que permeten després, *a posteriori*, accedir a la universitat i poder presentar totes les ofertes formatives com un bon continuïum articulat, que a mesura que la professionalització avança o les necessitats de formació..., trobin les diferents respostes, i que, a més a més, tots sapiguem que ja no n'hi ha prou amb la formació inicial, sinó que la formació esdevé ja un element continu en la vida laboral i professional de les persones.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Suspenem la sessió, i la reprendrem demà al dematí a les deu, amb el catorzè punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre.